

Mise, která musela selhat

Shigor Birdman

Předmluva autora:

Tuhle knížku jsem začal psát kdysi dávno jako kratičkou povídku víceméně jenom na své odreagování, ale pak mě to docela začalo bavit a nakonec z toho vznikla tahle novela. Dokonce jsem zkoušel najít nakladatele, ale po půl roce čekání u jednoho, který se na to ani nepodíval a po rázném odmítnutí druhého jsem se nakonec rozhodl knihu volně zveřejnit na internetu. Moje domovská stránka je na adrese <http://www.shigor.mysteria.cz>, kde se dá také případně stáhnout aktualizovaná verze (pokud někdy nějaká bude), plus hromada povídek a spousta dalších blbinek. Pokud někdo chce tuto knihu zveřejnit na svých stránkách, může to udělat za těchto předpokladů: 1) samotný text nebude bez mého svolení nijak změněný, 2) na stránce budu uveden já jako autor a odkaz na mou stránku, 3) správce stránek mě kontaktuje mailem – chtěl bych mít přehled. A pokud by snad někdo chtěl knihu vydat knižně ☺, ať neváhá a kontaktuje mě. Jinak jakékoli ohlasy a případné upozornění na chyby pochopitelně uvítám.

Jiří „Shigor Birdman“ Matyskiewicz, shigor@volny.cz,
<http://www.shigor.mysteria.cz>

Poděkování:

Děkuji Zajdovi, Ceonovi a Hawkznovi za připomínky a opravy, RadaRovi za pomoc s webem a především Vladce, bez které bych se možná k psaní nikdy nevrátil.

Prolog

V prostoru se objevilo narušení. Na pohled to vypadalo, jako by se hvězdy na jednom místě rozmazaly. Podivná bublina narostla a pak z ní vyletěla malá loď. Jakmile proletěla prostorovou dírou, otvor se za ní zase uzavřel. Palubní počítač lodi provedl několik měření a s uspokojením (jaké jen může umělá inteligence cítit) zjistil, že skok vyšel přesně podle předpokladů. Počítač začal propočítávat návratový skok, když ho jedna z jeho subrutin donutila vnímat okolí. A počítač zjistil, že se přece jenom objevila anomálie. Místo, kam doskočil, mělo být prázdné, světelné roky daleko od nejbližší hmoty, pravá mezihvězdná

prázdnota, jenom sem tam nějaký osamělý atom vodíku. A přece tady něco bylo. Skupina lodí, které další subrutina identifikovala s přesností 75 procent. A jak se lodě blížily, procenta rychle nabíhaly. Stav počítače by se dal popsat jako zděšení. Subrutiny hlavního programu označovaly tuto situaci jako kritickou, ale v hlavním řídicím programu mise nebyla žádná direktiva, jak se s tímhle problémem vyrovnat.

Počítač nakonec po několika sekundách dospěl k názoru, že jediné řešení je co nejrychleji pokračovat v úkolu mise a co nejrychleji se vrátit. Neboli uprchnout. Jenomže to už nestačil, přes veškerou super kvalitní techniku, kterou ovládal. Skupina stíhačů, která tady v mezihvězdné prázdnotě hlídkovala už několik hodin, ho velice rychle a velice profesionálně znehybnila, několika výstřely zaměřenými s chirurgickou přesností.

Bojové rutiny, nebo spíše to, co z nich zbylo po přeprogramování, dospěly k názoru, že jediná možnost je autodestrukce, když byla možnost boje nebo útěku znemožněna. Na palubě nebyly lidské bytosti. Počítač aktivoval příslušnou rutinu jenom proto, aby si uvědomil, že autodestrukce není možná. I když v původní verzi lodi autodestrukční systém byl, v téhle modifikaci možnost autodestrukce chyběla. Nikdo nevěděl přesně, jak bude skok fungovat, proto byly z lodi vykuchané některé mechanismy a jiné speciálně zabezpečené. Zůstávalo pouze zabezpečení počítačové paměti a některých klíčových systémů a k těm počítač neměl přístup.

To také výsadkáři na útočné lodi věděli. Zpočátku sice o svém úkolu pochybovali, ale když se teď cíl objevil, v přesně stanovené době, neměli důvod pochybovat i o ostatních údajích. Bez problémů pronikli na palubu malé lodi, našli na určených místech dva velké, identicky vyhlížející přístroje, odpojili je přesně podle určeného postupu a uložili je do bezpečnostních schránek. Pak na lodi nechali výbušnou nálož, která ji brzy rozpráší na atomy.

Vrátili se spokojeni sami se sebou na palubu své lodi. Celá jednotka se vydala na složitou cestu hyperprostorovými kanály zpět. Všichni se těšili ze splněného úkolu, i když byl tak jednoduchý, ale jejich velitel by nejraději vyl radostí. Na něco takového čekali už hodně dlouho a nakonec ten okamžik přišel...

Kapitola 1 – Perfektní výsadek

Čekání. Nesnáším čekání. Jsem zvyklý čekat, ale stejně to nesnáším. Všechno je stokrát zkontrolované, všechny údaje několikrát prostudované, svaly tisíckrát protáhnuté, klouby mnohokrát uvolněné. Na nějakou relaxaci nemám náladu, teď už ne. Ještě dvacet minut. Ve sluchátkách mi tiše dusá stará dobrá Metallica a alespoň trochu mi pomáhá ukrátit čas. Podvědomě vytahuji svou oblíbenou pistoli ze stehenního pouzdra a poslepu ji rozebírám. Přes tiché zvuky metalové balady slyším zleva slabé bzzt vžžt bzzt, jak si Kudla Jones upravuje ostří svého prastarého bojového nože, podle kterého dostal svoji přezdívku. Vedle něj sedí naše kopretinka doktorka Martina, malá sladká blondýnka, která vás dokáže vyléčit ze smrtelného zranění, nebo vám ho naopak způsobit. Její oblíbený orgán je srdce, neustále ho někomu láme a pak mu ho zase léčí. Dneska si ale užije především své druhé specializace a to je střelba. Střílí líp než většina chlapů, dokonce líp než já, což mě tak trochu štve, ale jenom tak trochu. Však je to taky moje partnerka, která mi v boji kryje záda. Zpočátku mi sice dalo obrovskou práci vycházet s ní profesionálně, ale nakonec jsem se to naučil. Všichni jsme se to naučili.

Tiché klikání napravo znamená, že si technický specialista Čip (opravdu originální přezdívka pro počítačového maniaka) hraje na svém notebooku. Nebo možná vymýšlí nějaký nový kód, případně cvičně louská některý starý. U něj nikdy nevíte, pro něho je to vždycky hra. Ivan sedící vedle něj nejspíš podřimuje. Nebo si možná znovu prochází všechny svoje roznětky, odpalovače, detonátory a další hračky. Jeho bratr Igor se s tichým mlaskáním zase cpe. Jednou praskne. Na druhou stranu, jeho metrák a půl těžké tělo potřebuje stálý přísun živin. Profesor si čte v malé knížce, nejspíš zase nějaké vědecké pojednání o vesmíru a vůbec. Nebo možná nějaké básně, on je tak trochu divný. A přímo naproti mně sedí Bedna Powell a po tisíci skládá svoji rubikovu kostku. Závidím mu jeho soustředění. Vůbec nemyslí na to, co nás za chvíli čeká, je soustředěný na tu svoji hračku a s tichým cvakáním ji skládá do nějakého zvláštního barevného vzoru. Já už v sobě cítím třes, který předchází každou moji akci. Adrenalin se pumpuje krevním oběhem do celého těla, svaly se napínají v toužebném očekávání akce, mozek s vypětím potlačuje nervozitu. Do určité míry tím trpí

každý. Nemá smysl to potlačovat. Každý má strach. Kdo nemá, je blázen. I když... nás často za blázněy považují. Nikdo v mé jednotce by se nedal označit za normálního příslušníka rodu Homo Sapiens. V jiné době a za jiných okolností by možná někteří z nás skončili v ústavu pro mentálně vykojené.

Složil jsem pistoli a strčil ji zpátky do pouzdra. Snažím se uvolnit. Vnímám jenom hudbu. Neexistuje žádná kosmická loď naložená výsadkovou jednotkou, neexistuje žádný nervózní major Nowak, neexistuje nic. Jenom hudba. Neexistující srdce v neexistující hrudi se pomalu zklidňuje, nervozita mizí. Pochybnosti, strach, to všechno mizí. Vždyť na nich vůbec nezáleží, přece neexistují. Neexistuje nikdo a nic...

Zablikání světel ve výsadkové kabině. Tichý tón. Do opuštění hyperprostoru pět minut, do zahájení akce maximálně sedm osm, podle toho, jaké budeme mít štěstí. Vypínám Metallicu a sklápím si pancéřový kryt přilby. Přepínám MFD na bojový režim. Bojový oblek se automaticky utěsňuje. Na tuhle akci máme kombi – dokáže pracovat docela spolehlivě jako skafandr, ale je přece jenom neohrabanější než běžný bitevňák. Jenomže v téhle akci se projdeme vakuem a pro to není bitevní oblek zrovna vhodný. A tak máme na sobě kromě klasické bojové kombinézy s pancéřováním na důležitých místech a hromadou vnitřních i vnějších senzorů ještě i další tlakovou vrstvu, několik nepříjemných hadiček v různých místech (pořád jsem na tom líp než Martina díky jednomu drobnému rozdílu v anatomii), sekundární tepelný systém, nepohodlné chladiče a pár dalších nesmyslů.

Rychlá kontrola pulzní karabiny, smartlink funguje. Zkusmo aktivuju zaměřovací paprsek a na multifunkčním displeji ho vidím jako rudou čáru. Granátomet funkční, naviják funkční, sniperská hlaveň v pořádku. Vystřelil jsem bodák a chvíli sledoval vlasově tenké ostří. Dalo by se s ním oholit. Nechávám ho zajet zpátky. Pulzka je ve stoprocentním stavu a tak ji dávám do držáku a pokračuju v kontrole výzbroje. Pistole na pravém stehně. V pořádku. Energetický meč ve schránce na pravém předloktí – funkční. Zásobníky, granáty, náložky, elektronická souprava – všechno v pořádku. Oblek ve stoprocentní funkčnosti, nikde žádný zádrhel. Zásoba vzduchu na 8 hodin, plus povinná hodinová rezerva. Energie – 99,5 procenta. Na MFD kontroluju stav zbytku své bandy.

Minuta do opuštění hyperprostoru. Kabina se začíná jemně chvět. Projektory se zahřívají, za necelých třicet vteřin začnou tlačit na prostor před námi a vytvoří nám otvor, kterým proletíme zpět do normálního vesmíru. Pokud všechno klapne, těsně před námi se v soustavě objeví dvě stíhačky SpaceEagle. Pokud ne, bude akce poněkud hustější. Občas totiž synchronizace nevyjde. A náš přepadový transportér není zrovna nejefektivnější ve vesmírném boji.

Zaplašil jsem panikařské myšlenky a prohlásil: „Kontrola, bando. Všichni připravení?“

„Igor Orlov připraven,“ zahřměl mi v uších Medvědův hlas, podobný kanonádě.

„Ivan Orlov připraven.“

„Martina připravená a už celá nadržená.“

„Družstvo dvě?“

„Powell připraven, pane!“ vyštěknul můj zástupce. Rád si hraje na vojáka. Ale jinak ujde. Na takové dvacetileté děcko.

„Jones jako vždycky připravenej, šéfe.“

„Beckerhouse připraven k akci.“

„Shmidt připraven,“ Čipovo pípnutí dokončilo zvukovou kontrolu. Jednou mě to jeho kvíkání naštvě a pošlu ho na operaci, ať dostane pořádný hlas.

„Tak bando, za chvíli jdeme na to. Kdo se nechá zabít, s tím si to vyřídím, jasný? Bude to bleskovka, všichni víte, co a jak, nebudu urážet ten váš zbyteček mozkovejch buněk tím, že bych vám to znovu opakoval. Takže ještě chvíli vydržte a budeme konečně v akci.“

„Už teď jsou mrtví!“ zařvala ta moje veselá banda, s výjimkou klidného a neosobního Profesora Beckerhouse. Ten jenom pokýval hlavou, ale s ním se prostě nedá nic dělat. Ten člověk se prostě neumí odvázat. Po nějaké nervozitě už není ani památka. Blízkost boje všechno zahnala, za chvíli zase ukážeme celému světu a hlavně posádce té pitomé lodičky, že Nowakovi piráti jsou ti nejlepší. Pravda, ti chudáci, na které za chvíli vlítneme, si tuhle informaci moc dlouho neužijí. Snad jedině v případě, že posmrtný život opravdu existuje.

„Deset vteřin! Deset vteřin do opuštění hyperprostoru!“ zařval počítač.

Zapřeli jsme se do sedadel. Přejít zpátky je ještě nepříjemnější, než začátek hyperprostorového skoku. A my pochopitelně nemůžeme používat oblbováky.

Tiše počítám s kalkulátorem, kterému se na naší kocábce přezdívá Ferda. Pět vteřin. Loď se roztřásla a žaludek začal plavat. Celý trup začal pulzovat, frekvence pulzů se neustále zrychluje. Jedna. Nula. Prudký otřes. Žaludek vyskočil až do krku, v hlavě začala jednotka trpaslíků mlátit malinkými kladívky kolem sebe hlava nehlava. Před očima se mi trochu zatmělo, ale stačí potřást hlavou a jsem zase skoro v pořádku. Za tu minutu dvě, které budeme potřebovat, abychom se zahákovali k cíli, účinky hyperprostorového šoku odezní a já budu zase připravený dělat svoji práci. Zabíjet. A moje banda taky. Pro to jsme vycvičení, pro to nás vybrali, proto jsme v téhle partě. V nejlepší, nejtvrdší a nejvražednější partě ve známém vesmíru.

Obraz souhvězdí se rozvlnil. Ve středu vlnění se objevila černá skvrna, která se rychle rozrostla do velkého kruhu s roztřepenými okraji. Pak se prudce zablesklo. Ze středu skvrny se začala vysouvat tupá před bojového transportéru. To už začaly reagovat všechny tři lodě, které prolétaly nedaleko a mířily k místu, odkud by mohly provést další skok. Dvě větší, identicky vyhlížející lodě poněkud poopravily kurs a spustily hnací jednotky na plný plyn. Oba nákladáky se snažily dostat co nejdále. Jejich posádky sice pochybovaly, že by přilétající loď byla nepřátelská, ale nehodlaly riskovat. Třetí loď, téměř desetkrát menší, se prudce otočila a zamířila k prostorové anomálii. Pilot stíhače byl nervózní už delší dobu. A tady bylo něco, co ho buď uklidní, nebo s čím se může v horším případě porvat. Ještě ani nedokončil obrat a už si byl jistý, že půjde o druhou možnost. Transportér už se totiž z tunelu vynořil téměř celý a podle tvaru bylo jasné, že patří nepřítelům. Pilot zavrčel do své dýchací masky a vypustil jednu ze svých střel, i když byl sotva na hranici dostřelu. Kdyby se nepřítelé objevili o několik minut dříve, už by je stačil zničit, dřív, než by se skokem otupělý pilot transportéru stačil vůbec rozkoukat. Takhle bude muset chvíli počkat, ale stejně je dostane. A musí je dostat rychle, protože transportéry málokdy létají bez stíhacího doprovodu.

Na MFD se mi promítalo taktické zobrazení. Oči mi už fungovaly spolehlivě a hned zaregistrovaly nebezpečí. Vyskočili jsme příliš blízko cíle. A náš stíhací doprovod se někde opozdil. Měl vyskočit minutu před námi a trochu nám pročistit prostor a zdržet naše dvě malé pokladničky.

Náš pilot už zaregistroval letící střelu. Je moc daleko, nijak nám neublíží, ale její majitel, bohužel docela kvalitní stroj s kódovým označením Jehla, by mohl a asi to taky udělá. A do prdele. Celá naše kocábka sebou prudce šklubla, pilot použil přídavné motory a boční trysky, aby změnil kurz. Teď jsme letící střele stáli bokem, takže na ní mohly zamířit hned několik bodovek (čtyři, pokud se nepletu). Jakmile se střela dostane dostatečně blízko, začnou bodové lasery pálit. Střelec se ve spolupráci s počítačem bude snažit udržet hlavici střely s citlivým naváděcím systémem v ohnisku laserového paprsku alespoň na zlomek vteřiny.

Pilot Jehly zavrčel. Prosil svůj stroj, ať si pospíší. Bylo mu jasné, že střela bude neúčinná, ale takhle mu alespoň poskytni větší cíl pro jeho kanóny. Odpálil druhou a třetí střelu. Vzdálenost byla ještě příliš veliká, aby měla střelba z kanónu jakýkoli účinek.

Posádka nákladních lodí už o nepřátelské přítomnosti také věděla a snažila se ze svých strojů vyždímat maximum. Ale k bodu, odkud budou moci uskutečnit skok, jim zbýval ještě pořádný kus cesty. Doufali, že je jejich stíhací ochrana dokáže obránit. Sami byli téměř bezbranní.

Bodovky se osvědčily a první střela explodovala daleko od nás. Jenomže na nás už letěly dvě další a těsně za nimi jejich majitel, pevně rozhodnutý, že nám naši kocábku pořádně přismahne. Nic jsem nesnášel víc, než takovouhle situaci. Sedíte přikurtovaní do bezpečnostního sedadla, kolem vás se potulují nepřátelé, kteří vás chtějí změnit na obláček vodních par a vy s tím nemůžete nic udělat. Jedině spoléhat na to, že váš pilot je opravdu tak dobrý, jak doufáte, a že to všechno zvládne. A my ze speciálních jednotek neradi spoléháme na kohokoli jiného než na naše vlastní tělíčka, tak maximálně ještě na naše partáky.

Na displeji byly jasně vidět poslové smrti, kteří se nám pověsili na stopu. Byly to malé, chytře naváděné střely. Pokud je neupečeme bodovkami, vrazí do břicha našeho transportéru a explodují, což rakety většinou dělají. Ale ještě větší strach jsem měl z toho šílence, který se na nás hnal v té své malé kocábce. I když je náš transportér na loď své velikosti zatraceně pohyblivý, přece jenom nás v obratnosti ta stíhačka předstihuje o pár tříd.

Citlivé gravitační detektory na všech lodích, které se v okolí nalézaly, začaly vyvádět. Posádky všech lodí pocítily nejistotu. Přítel, nebo další nepřítel? Téměř souběžně se začaly objevovat dva hyperprostorové tunely, sotva sto metrů od sebe.

Uf. Jakmile jsem na displeji uviděl dvě značky, označující pravděpodobný vstup lodě do prostoru, zhluboka jsem si oddechnul. Náš stíhací doprovod. Musí to být on. Opozdlili se alespoň o třicet vteřin, lumpové. Tak kluci, nandejte to tomu parchantovi!

Oba průchody se objevily nedaleko útočícího stíhače, přibližně pět set metrů nalevo, a rychle se zase uzavíraly. Otvorem proletěly dva štíhlé tvary stíhačů Space Eagle.

„Hurá! Kavalérie dorazila, chlapci!“ ozval se v interkomu radostný výkřik našeho pilota. Vřele jsme s ním všichni souhlasili. Cítili jsme se jako terče na střelnici. Nepříjemný pocit pro každého, zvláště pro nás, co jsme zvyklí dělat si všechno podle svého, anebo do toho alespoň kecat.

Pilot Jehly vztekle zavyl. Odpálil další střelu na transportér a prudce zahnul. S trochou štěstí se mu podaří nepřítele překvapit a alespoň jednoho sestřelit. Pak snad bude mít možnost pokračovat v útoku na transportér, který se bezpochyby chystá zajmout dopravní loď, svěřené do jeho péče. Ale se dvěma stíhači za zády by jeho útok neměl cenu. Sestřelili by ho dříve, než by se k cíli dostal na dostřel svých kanónů.

Radostné zablikání displeje oznámilo, že se soustředěné palbě bodovek podařilo sundat jednu střelu. Druhá ale letěla přímo na nás a nějaké rušení nebo úhybné manévry ji nevzrušovaly. Jedna z bodovek na zlomek vteřiny zachytila její hlavici, ale zjevně bez účinku.

„Držte se, bude to ostrý!“ zařval pilot a pak odpálil všechny boční trysky a zároveň zvýšil rychlost hlavního motoru ještě více.

Bylo to, jakoby do nás napálil nějaký obr baseballovou pálkou. Celou lodí se neslo vzteklé skřípání namáhané konstrukce. Střela proletěla těsně kolem nás, ale po sotva deseti metrech se začala obracet. To už ji ale zachytily bodovky na druhém boku. Střela přestala zatáčet a mířila dál rovně. Minula nás asi o padesát metrů a pokračovala v letu do prázdna, dokud jí nedojde palivo.

Piloti našich Orlů už se dokázali zorientovat a prudce se rozletěli od sebe, takže salva plasmových střel z kanónů Jehly je minula. Na taktickém displeji jsem jasně viděl jejich postup. Snažili se o prudký obrat, aby se oba dostali do zad nepříteli, který prolétl mezi nimi hned za svými výstřely, nejspíš šílený vzteky, že mu útok nevyšel. Doufám že se jim to podaří, protože...

Poslední střela, i když byla vypálená jen tak nazdařbůh, se dostala až těsně k nám. Bodovky ji sice několikrát zachytily, ale bez výsledku. Pilot se pokusil o opakování svého manévru, ale tentokrát byl náraz palicí následovaný dalším úderem, po kterém se rozeřvaly alarmy. Podle taktického displeje prorazila střela plášť levé hlavní pohonné jednotky, kde si klidně explodovala a celou jednotku poslala do hajzlu a nás málem s ní. K námořnictvu už sice pár let nepatřím, ale v technice a vnitřním vybavení našich kocábek se ještě pořád vyznám docela dobře. Stačil takhle malinkej kousek a šli bychom do hajan. Naštěstí pancéřování reaktoru vydrželo a druhá pohonná jednotka sice zakolísala, ale zůstala funkční. A nevznikly žádné další (tedy žádné život ohrožující) škody na ostatním zařízení.

Pilot Jehly byl výsledkem své střelby docela potěšen, ale na vítězoslavné zavytí neměl čas. Oba Eagly se mu pověsily za záda a opalovaly ho palbou ze

svých kanónů. Jeho štít už zabsorboval dva zásahy a několik se jich o něj otřelo. Ještě jeden, dva zásahy, a silový štít se prolomí. Pak stačí jeden, maximálně dva zásahy. A on měl v plánu vzít sebou do nicoty alespoň jednoho nepřítele. Použil brzdící trysky a prudce zahnul v manévru, který byl těsně na hranici odolnosti jeho stroje. Odstředivá síla se pokusila Jehlu rozervat na kusy, ale stroj vydržel. Manévr, po kterém se mu před očima objevily rudé mžitky, ho dostal alespoň na chvíli z palby nepřátel.

Levý Eagle, podle taktického displeje velitel volacím znakem Lišák jedna, zareagoval na Jehlin únik a prudkou vývrtkou se dostal pryč z palebného pole nepřítele. Stačí mu půlobrat a bude zase v pozici, odkud bude moci střílet. Ale pilot druhého Eaglu zareagoval pomaleji a zabočil na špatnou stranu. Tak se na zlomek vteřiny dostal před mířidla Jehly. A její pilot neváhal. Plasmový proud opustil hlavně kanónů a zabořil se do Eaglu, jehož štíty se po absolvovaném hyperskoku ještě nestačily dobít do plného stavu. Část proudu se rozptýlila do prostoru, ale jádro plasmového výboje narazilo do horní části trupu a pořádně ho ožehnul. Štít sice většinu energie pohltil anebo odrazil, ale stále zbylo dost na to, aby Eagle vážně poškodila. Z taktického displeje to poznat nebylo, ale asi to nebylo pro chudáka jednoduché.

„Do prdele, ten kluk to asi dostal, šéfe!“ poznamenal Kudla. „Rozchodí to?“ ptal se mě.

„Snad ano, ještě se hýbe. Ale přišel o generátor štítu. Jediný zásah a je po něm.“

„Dvojko? Jsi v pořádku?“ ozval se ve sluchátkách hlas Lišáka jedna.

„Žiju, šéfe,“ odpověděl mu mírně otřesený hlas. Palubní počítač Lišáka dvě už vyhodnotil škody a po kódované lince je předal taktickému systému ostatních lodí. Na první pohled to nebylo tak zlé, až na ten propálený štít.

Náš pilot došel k názoru, že je třeba neztrácet čas a zamířil k dopravákům, které se snažily zmizet pryč co nejrychleji. Bohužel, bez jedné hnací jednotky a s druhou poněkud otřesenou, jsme neměli moc vysokou akceleraci, takže bude asi problém ty kamarády dohnat. Podle odhadu kalkulátora Ferdy jsme měli

sotva deset minut, než se dostanou na pozici, odkud budou moci vyskočit pryč, i když budou dost riskovat. Snad to stihneme.

Lišák se asi docela naštvál, že mu nepřítel očoudil jeho wingmana, a teď zuřivě útočil na zběsile manévrující Jehlu. Zasažený Eagle se k němu přidal, poškození opravdu nebylo tak hrozné, jak vypadalo. Hned prvním výstřelem zasáhl Jehlu naplno. Její štít se zhroutil. Pilot se pokusil o zoufalý únik, ale další výstřel velitelského Eaglu mu upálil levé křídlo. Hned na to Jehla explodovala, nejspíš v důsledku přetížení reaktoru. Nebo autodestrukčního systému, kdo to u chlupaté techniky pozná?

„Omlouváme se za zdržení, pánové. Sami víte, že občas to prostě přesně nevyjde,“ ozval se Lišák jedna.

„Pozdě, ale přece, Lišáku jedna,“ odpověděl suše náš pilot. „Ale máme tak trochu problémy. Kdybyste byli tak laskaví a trochu nám naše kačenky zdrželi, než se k nim dobelháme...“ Náš pilot byl asi dost nasraný, nikdo nemá rád, když má svoji kocábku být jenom poškrábanou a on o ni málem přišel.

„Ale jistě,“ odvětil stíhač.

Eagly se rozletěly plnou rychlostí k unikajícím dopravním lodím. Jejich posádky byly zoufalé a vztekle vyly. Stíhač, který je měl bránit před útokem, selhal a byl mrtev. K bodu, odkud budou moci vyskočit, je to ještě stále příliš daleko. Než k němu doletí, budou dávnou pod palbou nepřátelských lodí. Ale pochopitelně se nevzdají bez boje.

Vedoucí Eagle se dostal na dostřel prvnímu transportéru a odpálil dvě velké střely. Obě byly zaměřené na pohonnou jednotku transportéru. Druhý Eagle se držel trochu stranou a používal svého velitele jako kryt. Bez funkčního protienenergetického štítu pro něj byly nebezpečné i bodové lasery, kterými jsou obě lodi bezpochyby vybaveny. Naštěstí se od sebe lodě během panického útěku trochu vzdálily, takže se nemohou navzájem účinně krýt.

„Je to hloupé, majore,“ poznamenal náš pilot.

„Co se děje?“

„Tak nějak nemůžeme identifikovat, která loď je náš cíl. Údaje neodpovídají.“

„To jsem si všiml. Můžou to Eagly nějak zjistit? Mají přece skenery.“

„To sice mají, ale nevím nevím. Doufejme, že se trefíme.“

„No tak vybereme dvě kocábky místo jedny, aspoň si zasloužíme žold, náčelníku,“ vmísil se do hovoru Kudla.

„Da, jedna lóď nebo dvě, co je v tom za rozdíl. Aspoň se my trochu pobavíme, ne?“ okomentoval to medvěd Igor.

„To by se vám líbilo, lumpové, co? Vybrat hned dvě loďky za jednu akci, co? No uvidíme, možná se nám poštěstí.“ Abych pravdu řekl, taky bych neměl nic proti tomu, vybrat obě. Ale rozkazy zněly co nejrychleji zajistit náklad, zbytek zničit a vrátit se i s kořistí zpět na základnu. A že to je nějaká kořist.

Dopravák sice bodovky měl, ale proti střelám mu nijak nepomohly. Zneškodnil naváděcí systém obou střel, ale k výbuchu už je nepřivedl. A tak střely letěly dál na téměř nehybný cíl, neschopný účinně manévrovat, s otřesením proletěly slabounkým štítem a zabořily se mu do zádě. Silný výbuch ozářil okolí a celá zadní, pohonná část lodi se rozletěla na kusy. Tohle bude spíše dobývání vraku, než nějaký boj, pomyslel jsem si. Ale abych se nepletl. Chlupáči byli z trochu odolnějšího těsta, než většina lidí.

„Jííhááá! Tady máš, hajzle!“ zařval do vysílačky pilot Eagla, potěšený z jeho hlediska skvělým zásahem. Není divu, že komentář našeho pilota mu docela pokazil náladu.

„Lišáku jedna, naše rozkazy zní: obsadit. Pokuste se z toho druhého nechat trochu víc pro naše mariňáky.“

„Rozumím, Bizone,“ odpověděl rozmrzele Lišák jedna. „Lišáku dvě, proskenuj tu trosku a pak se ke mně připoj.“

„Rozumím, veliteli.“

Podle údajů ze skeneru byla troska prvního dopraváku téměř mrtvá. Nouzové zdroje energie sice fungovaly, ale jinak zevnitř nevycházely téměř

žádné signály, rušení, nic. Téměř všechna elektronika se nejspíš při výbuchu pohonné jednotky usmažila. O to jednodušší budeme mít práci. Náklad, který nás zajímal, byl stejně naložený do pancéřových schránek, takže by mu nějaké záření nemělo uškodit.

Druhý dopravák byl poněkud tvrdší oříšek. Skenery na dálku zaregistrovaly, že se jeho nákladová rampa otevírá. Na zvětšeném obrazu z našich kamer jsem viděl černé skvrnky, které vyletěly zevnitř, připojené tenounkou pupeční šňůrou ke své lodi. A hned mi to došlo. Přepnul jsem komunikátor a zařval do mikrofону.

„Lišáku, pozor, mají tam střely!“

Už jsem tuhle fintu jednou viděl. Dopravní loď, převážející munici, které je jasné, že už neunikne. Posádka je zoufalá a vzteky bez sebe, že by snad měla zemřít bez boje. Takže vytáhnou z beden střely pro stíhače, otevřou rampu a několik odvážlivců ve skafandrech je namíří proti útočníkovi a ručně odpálí. Je to docela složité a šance na zásah minimální, ale jde to.

Všechna čest Lišákovi, zareagoval rychle. Několikrát vypálil, zasáhl zád dopraváku a prudce uhnul. Několikrát zakličkoval, ale stejně se na něj stačily pověsit tři střely. Čtvrtá se zvolna vzdalovala do prostoru, zřejmě se jí nepodařilo aktivovat.

Všechny tři střely už dosáhly maximální rychlosti a začaly na Lišáka dotahovat. Přestal kličkovat a letěl chvíli rovně. Pak, když od něj byla první střela sotva padesát metrů, vypustil klamný cíl a přitáhnul knipl prudce k sobě. Nechal tak proletět střely pod sebou. Bohužel si ani jedna z nich klamného cíle nevšimnula, nebo jí nepřipadal jako dostatečně lákavé sousto. Lišák dvě, který už se ke svému veliteli dostal, začal zuřivě střílet ze svých kanónů a podařilo se mu dvě střely zlikvidovat, ale třetí v pohodě zatočila a stále se hnala za svým cílem jako lovecký pes. Prudký manévr dostal střelu i její rádoby kořist na kolizní kurz s dopravákem. V nákladové rampě byl vidět čilý pohyb, který ale ustal s prvním výstřelem z útočícího Eaglu. Plasmový proud sežehnul otevřené dveře rampy a vzniklé záření zabilo všechno živé uvnitř rampy.

Na displeji jsem jasně viděl, že Lišák letí přímo na dopravák. Těsně uhnul, sotva deset metrů před trupem dopraváku a vypustil další klamný cíl. Ten už raketa spolkla, narazila do něj a setrvačností doletěla až ke své mateřské lodi, kde vybuchla.

Oba Lišáci rychle pokropili loď z elektromagnetických děl a zničili jí tak většinu sensorové techniky a oba bodové lasery. Lišáci zatočili, obloukem se trochu vzdálili a pak vyrazili na finální útok. Několika dobře mířenými výstřely zasáhli pohonnou jednotku, která nátlak nevydržela a vypadnula, jak nám naše senzory promptně oznámily.

„Úkol splněn, Bizone,“ ohlásil Lišák jedna. V jeho hlase byla jasně cítit pýcha nad (z jeho pohledu) skvěle odvedenou prací.

„Proskenujte ho, potřebujeme zjistit, který z nich je náš cíl. A dávejte pozor, kdyby chtěl někdo odletět ve člunu.“ Toho se nikdo nebál, ti chlupatí pitomci z boje nikdy neustupovali. I když byli v tak zoufalé situaci.

Bylo téměř jasné, že naším cílem bude druhý dopravák, který měl mnohem těžší náklad, než ohořelá troska. Podle našich údajů měl jeden dopravák převážet vzácné chemikálie, druhý náklad zbraní, mezi kterými byly ty dva malé pancéřové kufříky, které nás tak zajímaly, strčené mezi běžný náklad v naději, že si jich nikdo nevšimne. Dvě skřínky, po kterých chlupáčské velení zoufale toužilo a které jsme jim nemohli nechat. A že dopravák dvě vezl zbraně, to jsme všichni viděli na vlastní oči. Bylo jasné i našemu kočímu, který nevšimavě minul zvolna rotující spálený vrak prvního dopraváku a pomalým tempem zamířil k druhému.

„Majore, připravte si tu svoji pirátskou bandu, jdeme na to. Chcete se propálit trupem, nebo to zkusíte hangárem, když už byli tak hodní a otevřeli nám ho?“

Necítil jsem se zrovna na poletování volným prostorem, ale přece jenom to bude lepší přes tu zatracenou rampu. Tak jsem to taky řekl.

A tak celá naše šťastná osma naběhla do výstupní komory a čekala, až se náš transportér dostane do dostatečné vzdálenosti. Napil jsem se trochu džusu, abych se osvěžil, a naposledy překontroloval pušku.

Transportér se pomalu natáčel a pomocí manévrovacích trysek se přiblížil k rozervanému břichu nákladáku. Mezi námi bylo asi deset metrů. Jelikož se dopravák setrvačností stále pohyboval docela slušnou rychlostí, je takové přiblížení docela složitá záležitost, i když to tak možná nevypadá. Tiché pifnutí, hned po něm druhé. To vyletěly poutací kotvy, které se adhezním polem přilepily k trupu nákladáku. Elektrickým impulsem se „lana“ kotev změnilly na vcelku pevné a neohebné tyče, které nás udrží ve stabilní pozici vzhledem k cíli bez toho, že by musel pilot neustále drobně manévrovat. A navíc se po nich může krásně ručkovat. Naše skafy mají sice trysky v botách, s kterými si můžeme ve volném prostoru na miniaturní kosmické lodě, ale my je strašně neradi používáme. Jsou fajn na srandičky a poletování ve volném času pro rádoby akrobaty, ale v bojové akci je přece jenom lepší pevná podpora.

Z naší výsadkové kabinky už byl vyčerpaný téměř všechn vzduch. Ještě několik vteřin a budeme vevnitř.

„Zlomte vaz,“ popřál nám štěstí pilot.

„Zlomíme jim ho,“ ujistil jsem pilota a ručním ovládním otevřel průlez.

Protože kotvy nebyly zrovna ideálně umístěné, namířil jsem pušku, a vystřelil vlastní kotvičku, zmenšenou verzi poutacích kotev, dovnitř rozšklebené díry rampy. Kotvička proletěla několikametrovou vzdálenost a pevně se zachytila vnitřní stěny rampy. S lehkým odrazem jsem se vydal na cestu. Přes rukavice jsem cítil slabé drnčení, jak miniaturní navijáček táhnul za lanko a přitahoval mě dovnitř. Za mnou vyrazila ruská dvojčata a naše doktorka střelkyně. Jakmile se dostaneme několik metrů od lodě, abychom netvořili moc hromadný cíl, vyrazí Bedna Powell se svojí trojkou.

Rychle jsme se přitahovali do nitra lodě. Vnitřek rampy byl pěkně poničený, zásah plasmou odpálil zbývající střely, které tu měli připravené na útočící Lišáky. Většina volných předmětů včetně zuhelnatělých zbytků odvážných střelců už vyletěla otvorem ven a teď se táhly za lodí, držené jejím gravitačním polem. Uvolnil jsem kotvičku a zatímco ji naviják přitahoval, dotknul jsem se botami stěny. Obvody zareagovaly a vytvořil slabounké adhezní pole,

pomocí kterého jsem mohl pobíhat po stropě jako moucha. Škoda že jde tahle sranda používat jenom v beztíži. Zlehka jsem doběhnul až k velkým dveřím, kterými se dostaneme dál do lodi. Bylo mi jasné, že posádka ví o nezvaných pasažérech, kteří se jim nacpali do lodi. A rozhodně s tím něco udělají. Ani bych se nedivil, kdyby za dveřmi byla už hotová bomba, která nás všechny odpálí do luftu, pokud se pokusíme dveře otevřít.

Moje banda už byla za mnou. Čip otevřel několika pohyby ovládací skříňku a napojil dovnitř nějakou svoji hračku.

„Dveře jsou funkční, herr major. Můžu je otevřít, jakmile se vám to bude hodit.“

Rozhlédl jsem se ještě jednou kolem.

„Nějaké kamery nebo senzory, Čipe?“

„Zkontroluju to pro richtig ještě jednou, ale...“

Chvíli si něco cvakal na své mašince a projel okolí detektorem.

„Nic aktivního, všechno usmažil ten plasmový výboj nebo sekundární výbuchy.“

„Všichni ustupte.“

Až se dveře otevřou, z dopraváku opravdu rychle unikne atmosféra, alespoň z nejbližší sekce, což nám při likvidaci posádky docela pomůže. I když asi už budou navlečení ve skafandrech, určitě to budou obyčejné skafy, kterým stačí sebemenší trhlinka. Ve vakuu se špatně žije. V tomhle se naše dva rozdílné živočišné druhy zas tak neliší.

Pomaloučku ustupujeme ode dveří, pušky namířené na dveře. Vytvořili jsme kruh, v jehož středu se nachází dveře, ze kterých možná za chvíli něco vyletí. Kývnutím levé ruky dávám znamení Čipovi. Nic se neděje.

„Čipe?“

„Mechanismus je funkční, ale dveře jsou zaseknuté. Možná je zevnitř zavařili. Budeme na to muset pustit Ivana,“ okomentoval svůj neúspěch. Škoda, někdy je lepší jemný přístup.

„Přemostil jsi detektor atmosféry?“ Dveře se totiž neotevřou, pokud není tlak vyrovnaný. Samozřejmě, zbytečná otázka, Čip je profík, na tohle by nezapomněl.

„Samozřejmě,“ odpověděl trochu uraženě. „Dveře se pokoušejí otevřít, ale zevnitř je něco drží. Určitě to zavařili, na to vsadím boty.“

„Je to na tobě, Ivane.“

„Vyhodit do luftu, nebo propálit?“ zeptal se stroze Ivan.

„Jak chceš, ty jsi specialista na výbušniny,“ odpověděl jsem mu. S tím specialistou to není zrovna pravda, každý z nás má alespoň základní pyrotechnický kurz, ale Ivan je z nás za A nejlepší a za B on je týmový prskavkář. A za C je to šílený pyroman. Jeho schopnost zničit, spálit a vyhodit do vzduchu cokoli hraničí s genialitou.

„Propálit,“ konstatoval.

Ivan rychle umísťuje na několik rychle vytipovaných míst průpalné náložky a překrývá je malými destičkami, které připevňuje ke dveřím. Není to poprvé, co takhle otevíráme nějaké zamčené dveře, tenhle typ na ostro už alespoň po šesté. Tenhle dopravák je nejběžnější přepravní loď, kterou ty chlupaté bestie používají, už jsme se na pár byli podívat, takže je to pro nás rutina.

Ivan už rozmístil roznětky, spojil je dohromady tenounkým drátkem, který za sebou přitáhnul až k nám. Jeho konec vkládá do konektoru na svém předloktí. Bůhví proč nerad používá bezdrátové ovládání.

Všichni se přikrčujeme, ani ne tak před výbuchem, jako před případnou nepřátelskou palbou. Dávám znamení rukou. Mohl bych klidně mluvit, rádiový kontakt je bez stejně kódované vysílačky, jako je naše, na sto procent neodposlechnutelný díky dynamické změně frekvencí, ale přece jenom... zvyk je zvyk. A ne vždy bojujeme ve vakuu, kde není nic slyšet.

Ze dveří se vyvalilo několik pramínků kouře, které se ve vakuu téměř okamžitě rozptýlily. Místa, kde byly náložky umístěny, se rychle mění na středy rozšiřujících se rudých kruhů. Kov se rychle rozpaluje a mění barvu až na sytě oranžovou. Začíná se pohybovat, jakoby začínal bublat...

Od dveří vytryskl první gejzír páry a vzduchu, rychle následovaný dalším a dalším. Téměř zkapalněný kov nevydržel tlak atmosféry a povolil. Teď už ze dveří vychází jeden obrovský gejzír, dveře jsou rudou čarou prakticky přepůleny. Vzdušná smršť začíná nabírat na intenzitě, dveře se rozevírají, přesně podle elektronických rozkazů, kterými je Čip bombarduje už nějakou dobu. Tavenina přepálila závory, které dveřím bránily v činnosti, a tak se teď dveře mohly celé

šťastné rozevřít a dovolily tak vzduchu, aby unikl rovnou a nemusel se obtěžovat průchodem přes úzké skulinky.

Jakmile vzduch přestal unikat, namířil Igor svůj granátomet na rozevřené dveře a vypálil tříštivý granát. Ten se odrazil od okraje dveří a jako kulečnicková koule se tak dostal za dveře. V té chvíli explodoval a změnil se na spoustu drobných střepinek, ostrých a zubatých, které dokázaly proříznout obyčejný skafandr jako nic. Hrst střepinek vyletěla ze dveří k nám, ale naštěstí se většina z nich dostala do volného prostoru, pouze několik se jich odrazilo od pokroucených trosek a začalo poletovat kolem nás. Náraz pohltil většinu jejich energie, takže nás nijak neohrožovaly.

Bedna škubnul levou rukou. Oko, připojené ke svému pánu tenounkým, ale pevným kabelem se rozletělo k otevřeným dveřím. Káblík se zachytil o okraj a oko vletělo za dveře. V malém okénku na MFD jsem viděl pouze prázdnou chodbu.

Tyhle dopravníky jsou všechny stejné. Zadní část obsahuje pohonné jednotky a zásobu paliva. Strojovna a přední kabina s prostory pro posádku a řízením jsou spojeny dlouhou pevnou chodbou. U začátku chodby (u strojovny) je nákladová rampa a dva velké sklady pro menší náklad. Nenaložený dopravník vypadá jako dvě krabice, spojené trubkou. Do nosníku na trubce se připevní velké kontejnery s nákladem, na tenhle šmejd se jich vešlo dvanáct.

Náš cíl bude buď v jednom ze skladů pro menší náklad, nebo v prostorách pro posádku. Jediné, z čeho jsem měl tak trochu strach, byla jistá možnost. A to ta, že cenný náklad naloží do záchranného člunu a pokusí se s ním uletět. Daleko by se nedostali, ale Lišáci by z nich asi moc nenechali. Pochopitelně, byla tady ještě další alternativa, jak by nás dostali. Vyhodit celou loď do vzduchu. Občas to udělali, když jim bylo jasné, že neuniknou. Snad má tahle posádka trochu více pudu sebezáchovy. A možná jim řekli, jak cenný náklad vezou.

„Majore, raději si pospěšte, reaktor zvyšuje výkon, něco chystají!“ upozornil mě hlas Lišáka jedna vysílačkou. Doufám, že už nespouštějí autodestrukci. Takže letíme. Nejdřív ale musíme probrat sklady, nemůžeme riskovat, že se v nich někdo schovává a pak nás zaskočí zezadu.

„Bedno, nejdřív pravý sklad!“

„Rozumím,“ odpovídá a za řeči přitahuje oko zpátky.

„Jedu jedu bando! Na ně!“ ječím a v čele své čtverky se vrhám dovnitř. Pohybujeme se krátkými, vypočítanými skoky. Přímo před námi je hlavní chodba, po stranách jsou vstupy do strojovny, oba zavřené velkými přetlakovými dveřmi. Doběhli jsme k prvním dveřím napravo. Tedy, jediným dveřím napravo, protože ke kontejnerům není zevnitř lodi přístup.

Rychle jsme se přitiskli ke stěně, Čip otevřel dveře. Vzduch ve skladu rychle uniká. Jakmile je škvíra dostatečně velká, prohazuje jí Igor granát. Jakmile granát exploduje, vrhám se dovnitř já, těsně následovaný Ivanem. Protínám velkou místnost zaměřovacím paprskem. Je tady všude plno beden, narovnaných až do stropu. Jedna je otevřená a připevněná na podlahu lepící páskou. Vevnitř je ještě několik menších bedniček s naváděcími střelami. Odtud vzali chlupáči hračky, kterými se snažili vystrašit naše stíhačky. Jako už tolikrát rychle kontrolujeme celý sklad, zatímco Bedna s Čipem hlídají na chodbě. Nikdo, koho bychom mohli prošpikovat našimi hračkami.

Inspekce druhého skladu proběhla stejně, takže letíme po chodbě směrem k přídi, k prostorům pro posádku, kde už nás snad konečně čeká boj.

Velké přetlakové dveře jsou taky zablokované, takže je budeme muset otevřít stejně, jako ty v hangáru. Oprava, raději je vyrazíme explozí. Od zahájení výsadku uběhla druhá minuta. Pomalé.

Jsme ukrytí na konci chodby a ve dveřích skladů. Přímo u přestupu na řídicí část lodi se není možné schovat. Stačil by jeden časovaný granát prohozený dveřmi a byli bychom prošpikovaní střepinkami. Naše skafy sice nějaký ten průraz vydrží a hned se samy jakžtakž zajizví, ale nemá smysl riskovat, že?

Exploze dlouhého stočeného válečku trhaviny prorazila ve dveřích kruhový otvor, vzniklý kus plechu vyrazil přetlak vzduchu jako zátku z láhve šampaňského. Zatímco se ten velký kus kovu blíží k rozevřeným dveřím nákladového prostoru, granátometry už vychrlily proti proudu vzduchu svůj pozdrav a zasypaly prostor za proraženou dírou ostrými střepinkami.

S bojovým pokřikem na rtech se ženeme k otvoru. Pokud nemají automatické těžké zbraně, nehrozí nám žádné nebezpečí. Záplavu střepin by nevydržely ani naše bojové skafy.

Bleskurychle jsme se protáhli otvorem a zaujali bojové postavení. Řídící centra těhle dopraváků mají tři paluby. My jsme právě na prostředním, nad námi je velký řídicí můstek, pod námi obytné prostory.

Nalevo se objevil postava v lehkém skafandru. V ruce držela malou laserovou pušku. Než se chudák stačil vůbec zorientovat, dostal to od Kudly, Igora a mně. Zemřel okamžitě. Za ním se objevila ještě další postava, kterou Kudlova dávka doslova přetrhla vejpůl. To už Bedna hodil dva střepinové granáty do šachet, které spojí paluby. Jeden dolů, druhý nahoru, na můstek. Rychle jsme se rozdělili. Igor a já se chystáme obsadit můstek, ostatní nás budou krýt. Hodil jsem do šachty oko, ale ukázalo mi jenom dvě mrtvoly, obě s důstojnickým označením, značně poničené vakuem. Vyvalené chlupáčské oči vypadají hnusně. Zapomeneme na estetiku, pro nás to znamená ušetřené náboje a práci. Ale ještě jich tu pár bude. Takže do akce.

„Majore! Podle našich skenerů ta loď aktivuje skokový mechanismus!“ zařval do vysílačky Lišák.

„Kurva!“ zareagoval jsem okamžitě. Nouzový skok mimo určený prostor, s vážně poškozenou lodí? Můžeme skončit kdekoli a v podstatě v jakémkoli stavu, pokud vůbec někde skončíme. Máme příliš nízkou rychlost, pohonné jednotky jsou mimo provoz, skok se nemůže podařit...

Levou rukou jsem se zachytil žebříku a katapultoval se vzhůru. Skenery se nespletly, protože trup lodě se začíná rozechvívat, jak je to jenom sakra možné. Aha, támhle vidím původce našich potíží, frajera ve skafandru, skrčeného za velkou konzolí palubního inženýra, takže ho oko nevidělo. Hned s ním skoncuju...

„Dělejte něco, majore! Zastavte to...“ radil mi hlas ve vysílačce.

Jenomže já se odrazil trochu pitomě a po cestě jsem se zapletl do jedné mrtvoly, takže se moje dávka, která měla chlupáče přefíknout vejpůl, zaryla do inženýrské konzole. To už ze šachty vylétal Igor a já už skoro mířil na toho hazjla....

Před očima se mi zatmělo a žaludek mi zkroutila šílená bolest, nejhorší, kterou jsem kdy při skoku zažil. Jakoby mi vybuchnul v žaludku granát, je to mnohem horší, než tenkrát, když jsem dostal střepinu do břicha, je to šílená bolest, bolest, tma, světlo, všechno se to střídá, já už to nevydržím.

Řvu, řvu bolestí, vztekem, strachem. Nevím, necítím, a najednou je tady zase bolest. Obrovská, nepřekonatelná bolest. Všechno kolem mě vybuchuje a já umírám...

Kapitola 2 – Skok do neznáma

Všude je tma. Nicota. To není dobré, mělo by tady přece něco být, alespoň něco. Ale není tu vůbec nic. Jsem mrtvý? Proto nic nevidím, necítím? Á, už něco cítím. Je to... je to bolest! Bolest! Všechno mě bolí, z celého těla, ze všech orgánů, z každického nervu cítím prudkou, pulzující bolest! Ne! To radši nicotu, než tohle! Ne! Ne! Pryč!

Světlo. Všude je jasná zář. Mučivá bolest mi naposledy sežehla mozek a vytratila se. Stále cítím, jak mě všechno bolí, ale je to taková ta známá bolest, z potlučeného těla, ze zkrouceného žaludku, z hlavy omámené hyperprostorovým průchodem. Po těch předchozích mukách je až příjemná, docela se mi líbí...

Světlo pohaslo a zase je všude tma. Slyším nějaký zvuk, otravný hnusný, pískavý zvuk. Pomalu si uvědomuju své tělo. Žilami se mi šíří příjemné teplo a i tlak v hlavě slábne. Bolest se otupuje. Ještě chvíli, a budu se schopný probrat, otevřít oči a seřvat pilota, jak to prasácky lítá, v životě jsem nezažil horší skok...

A pak, jako ráno po opici, když se vzbudíte uprostřed kocoviny, přichází poznání. My jsme přece vykonali náhodný skok nazdařbůh do vesmíru! A přežili jsme ho, tedy alespoň já určitě. Tupá bolest v zátylku a silná žaludeční nevolnost mě o životě docela přesvědčují. Celé tělo mě tak trochu mravenčí, jak se snaží podrážděná nervová soustava vzpamatovat. Lékařské implantáty a skaf zřejmě dělají co mohou, aby mě postavili na nohy, ale zatím se jim moc nedaří.

Jsem zkroucený do klubíčka, jako embryo v děloze. Dost nepříjemná pozice, protože na sobě mám bitevní skaf. Na několikerý pokus se mi podařilo otevřít oči a povolit svaly. Vidím mizerně, všechno je rozmazané. Před očima

mám různobarevné mžitky, ale stačí párkrát zamrkat a zase se to spraví, to už mám vyzkoušené. Snažím se zorientovat. Jsem pořád na můstku toho prokletého chlupáčského vraku, zaklíněný u stropu mezi nějakými přístroji.

Hnusný otravný zvuk, kterým se mě můj skafandr snažil přivést k vědomí, konečně utichnul. Některé z mžitek se zaostřují a mění se na hlášení na průhledovém displeji. Zatím jim nevěnuju pozornost a snažím se vymotat ze změti přístrojů a trosek, které se mnou sdílejí mé místo odpočinku. Hlavně bych rád uvolnil pušku, protože bych ji mohl potřebovat...

Protože ji budu potřebovat, někde je tady nejméně jeden chlupáč a ten už bude nejspíš při vědomí, jsou kapku odolnější než my lidi... Tak. Jsem volný a pušku zase držím v ruce, tak je to správné. Už jsem skoro funkční, zase vnímám okolí. Obrovským oknem vidím jenom hvězdy, nikde žádný jasnější bod, planeta, loď, cokoli. Všude kolem blikají různá světélka, loď nejspíš mele z posledního, ale na to bude čas později. Chlupáč se vznáší na druhé straně můstku a nehýbe se.

Pro jistotu jsem na něj stejně zamířil pušku a konečně si prohlížím údaje na displeji. Podle chronometru jsem byl mimo dvacet devět minut. Uau. Celý skok. Rychle jsem vyvolal přehledový displej celé jednotky. Igor je v pořádku a už při vědomí, je hned vedle mě. Ostatní jsou ještě mimo, kromě Bedny. U toho mám jenom prázdné okénko s lakonickým nápisem ztráta spojení. Spojení s transportérem – žádné. Pochopitelně.

„Ssly-slyší mě ně-někdo?“ Pořádně jsem se zakoktal, jazyk mám podivně ztuhlý, nějak se nechce hýbat, lump jeden. Ztěžka jsem polknul a už slyšitelněji promluvil.

„Okamžitě se proberte z bezvědomí, hajzlové, mluví s vámi velitel!“ zachrčel jsem.

„Já... slyším, major,“ zabručel Igor a hned mi to dal najevo zamáváním svojí medvědí tlapou. „Ale já tak trochu něcharošij...“

„Já taky, Iгоре. Dávej pozor na to prase támhle, já proberu zbytek těch našich chcípáků.“

Už je mi mnohem líp. Opatrně jsem se protáhnul šachtou dolů. Podle displeje se probírá i Ivan a Kudla.

Na střední palubě jsem uviděl chumel těl. Ivan objímá Bednu, kolem nich se zvolna otáčí jako podivně zdeformovaný satelit Kudla Jones. Martina stojí na stěně, už se hýbe a stará se o Profesora. Rychle jsem rozpletl láskyplné objetí a podíval se na Bednu. Jeho skaf funguje, alespoň podle kontrolek. Kvůli ochrannému štítu mu nevidím do obličeje, tak jsem alespoň přitiskl svoji helmu k jeho a zařval jsem na něj. Nic. Odklopil jsem panel na jeho hrudi a zhluboka si oddechnul, protože podle skafu žil. Chyběl ještě Čip, kam se sakra ztratil? Má na to talent. Podle přístrojů by měl být poblíž...

„Co se stalo, pane?“ ztěžka vyslovil Kudla Jones. Už se taky probral, skvělé. „Skočili jsme?“

„Přesně tak, Jime. Neviděl jsi Čipa? Nějak ho postrádám...“

„Komandyr? To hovado se pohýbávat začínájet!“ oznámil mi Igor.

„Nezabíjej ho, pokud to nebude nutné,“ odbyl jsem ho. „Ivan! Prober se!“

„Da, komandyr,“ mávnul rukou Ivan a pak ještě něco zachrčel rusky. Hned se ale vzpamatoval. „Žiju, pane, i když mám docela chuť být mrtvý. Jsou všichni v pořádku? Brácho?“

„Dejte se dohromady,“ přerušil jsem ho. „Skočili jsme a přežili to, máme štěstí jako prase. Ale někde s náma je tady ještě pár cvičnejch terčů, takže zbraně připravit!“ Za řeči jsem popadnul Bednu za rameno a zatřásl. Pohnul se a hned mě chytil za zápěstí. Přitiskl jsem k němu svou přilbu a hlasitě řekl: „Nejede ti vysílačka, zkus s tím něco udělat. Kejvni nebo zařvi, jestli rozumíš.“

Chvíli mu trvalo, než si to přebral, ale pak začal hlavou pokyvovat jako cvičený medvěd a hlasitě nadávat. Naštěstí jsem nadávky přestal slyšet, jakmile jsem oddálil svoji helmu. Už chybí jenom Čip. Podle displeje je pořád v bezvědomí a měl by být někde tamtím směrem...

Opatrně jsem prostrčil hlavu vypáleným otvorem na chodbu a hned ho uviděl. Nějak proletěl otvorem ven a teď byl přilepený jednou nohou vedle otevřených vrat na nákladový prostor. Nechybělo moc a proletěl by do volného prostoru. Uf. S jeho štěstím určitě během skoku.

„Kudlo, padej si pro parťáka, než ti odletí někde do sedmé galaxie. Ivane, Marťo, pojdte se mnou. Někde tady bude ještě pár chlupáčů, máme tady ještě pořád práci. Igore? Jak to vypadá s naším pilotem?“

„On žije a chtěl by ochutnat ze mě, ale moje puška mu radila, aby to on nedělajet.“

„Počkej chvíli, jdu tam. Ivane, ohlídej to tady.“

Vyletěl jsem zpátky na můstek. Chlupáč, podle toho jejich pitomého označení na skafandru první důstojník, stál u konzole a tlapy držel nahoře. Igor stál hned vedle otvoru šachty a mířil na něj. Odmotal jsem opasku kus lana a pomalu přistupoval k chlupáčovi. Měl jsem v plánu toho prasáka spoutat, ale nebylo zrovna jisté, jestli se ten hajzlík nechá. Holýma rukama mi nic neudělá, ale opatrnost matka moudrosti nebo jak mi to moje matka natloukala do hlavy.

Samozřejmě, že po mě skočil, ale já jsem v boji v beztíži opravdu dobrý, takže jsem se snadno vyhnul natáhnutým tlapám, ukročil na bok a rychle mu omotal lanko kolem pravého zápěstí a škubnul. Popadnul jsem mu i levou ruku a bleskově mu svázal obě pařáty za zády, že se nemohl ani hnout. Praštil jsem ho pěstí do zad a levou nohou mu zablokoval ty jeho, takže se prohnul a už byl svázaný do kozelce. Opravdu se mu to nelíbilo, přes průzor jeho helmy byl vidět vzteklý výraz a vyceněné tesáky. Byl to tak divoký výraz, že jsem znovu zapochyboval o tvrzení biologů, že chlupáči jsou nám z genetického hlediska téměř bratři. Až na to, že oni se vyvinuli z masožravých opic, zachovali si chlupy a mohutné tesáky, s kterými rádi kdekoho kousali. A to nemluvíme o těch jejich vyskakovacích drápech, z těch mi vždycky běhá mráz po zádech. Stačí si jenom představit, jaké by to bylo, kdyby mě někdo z nich pohládl. Anebo si na to vzpomenout. Bodyscaring je možná zajímavý umělecký směr, ale to už se nechám radši celý potetovat, klidně i samými sprostými obrázky.

Chlupáč sebou škubal ze všech sil, ale zvýšil jsem výkon do bot na maximum, takže jsem ho snadno udržel. Vrazil jsem ho šachtou dolů.

„Potrubní pošta! Znehybněte toho parchanta, až pročistíme loď, mám v plánu si s ním popovídat!“

„Máme ho! Tak pojd', blbečku, hodíme řeč!“

„Pojd', Igore,“ kývnul jsem a skočil do šachty.

„Prófo, běž nahoru a podívej se, jestli bys nedokázal zjistit, v které prdeli to jsme.“ Profesor beze slova vyskočil šachtou nahoru. Snad bude mít štěstí, ví toho o astrogaci a především chlupáčské technice spoustu.

„Tady Čip, jsem v pořádku,“ zapípal tenký hlásek ve sluchátkách. Jak jeho hlas, tak bio údaje jeho hlášení popírají, ale nikdo z nás není stoprocentně fit.

„Proč ses ty debile snažil odletět do volného vesmíru? To máš klaustrofobii, nebo jsi měl strach, že tě někdo ve spánku přefikne?“ zaryl jsem si do něj.

„Ále, chtěl jsem se kapku protáhnout a on tu nějak nebylo dost místa...“

Displej mi zablikal a oznámil spojení navázáno. Zároveň se ozvalo: „Vysílačka funguje, pane.“

„Jak jsi ji opravil, Bedno? Ne, nechci to vědět, na to bude čas později. Všichni poslouchejte!“

Chvíli jsem počkal a pak pokračoval:

„Támhle ten dáreček omotaný sváteční stužkou zaktivoval skokový pohon. Je zázrak, že se mu to povedlo a ještě větší zázrak je, že jsme to přežili. Skončili jsme bůhví kde, v hyperprostoru jsme byli nějakou půlhodinu, to může klidně znamenat padesát světelných let, jestli jsme se nabourali do nějakého příhodného kanálu. Profesor zkouší zjistit, kde to jsme. Čipe, vylez za ním a zkus si pohrát s jejich vysílačem, možná je tady v okolí někdo, kdo by nám třeba mohl píchnout.“

„Možná bych mohl taky pomoci,“ přerušil mě Bedna Powell.

„Už jsem tě tam chtěl poslat taky, takže padej. Zjistěte kde jsme, jestli tady někdo není, jak je na tom tahle kocábka. Kudla pohlídá tohohle dárečka...“

„Ale šéfe...“

„To je rozkaz!“ Kudla na tom byl podle bia nejhůř hned po Čipovi, vždycky skoky špatně snášel. Přece jenom to byl spíš muž z džungle, k němu se hodily skoky z liany na lianu a ne skoky hyperprostorem. „My ostatní probereme zbytek lodi. Do práce lidi, jedu jedu!“

Bleskově jsme prohledali loď. Na spodní, obytné palubě jsme našli jedny z dveří zamčené. To už se Čip naboural do počítače lodi a snadno nám je odemknul. Vevnitř byli čtyři chlupáci, všichni ve skafandrech, všichni ozbrojení. Udělali jsme s nimi krátký proces. Granát zbavil vzduchu a o chvíli později života dva z nich. Druzí dva kladli zuřivý odpor. Jeden z nich mě přejel laserovým paprskem z pušky, nemít tak kvalitní průzor, bylo by po mně, takhle mě alespoň na chvíli oslepil. Druhý měl bezzákluzovou pušku, s kterou udělal do Igorova

hrudního pancíře několik důlků, načež Igor udělal několik důlků do něj, do druhého chlupáče a do beden, které v místnosti byly. A bylo po boji.

Loď byla naše. Oprava: vrak lodi byl náš. Jediný přeživší člen posádky byl pevně spoutaný. Rychlá prohlídka odhalila i dva velké pancéřované kufry, které byly naším cílem. Halelujá. Tak či tak, hlavní úkol je splněný. Chlupáči ty ukradené piksly do rukou nedostanou. Teď zbýval jenom bonusový úkol, se kterým budou opravdu problémy. A to dostat náklad a sami sebe zpátky na základnu.

Vylezl jsem zpátky na můstek.

„Jak to vypadá, bando?“

„Lokalizoval jsem naši polohu,“ zareagoval jako první Profesor. „Nějak jsme se protřeli do jednoho hyperprostorového kanálu, který nás zavedl až sem, automatika lodě sama zareagovala na konec tunelu a pustila nás ven. Skočili jsme skoro dvacet světelných let, k nejbližší naší známé základně je to šestnáct let. Nejméně tři skoky, pokud se budeme držet bezpečnostních pravidel. Okolí je úplně neobydlené. Podle jejich katalogu je v systému šest planet, čtvrtá z nich obyvatelná, dokonce je tady poznámka ‚určená ke kolonizaci‘, takže bychom tam mohli nějakou dobu přežít, než nás někdo najde.“

„Takže loď si už asi nezaskáče, jestli jsem správně pochopil.“

„Bohužel, veliteli. Celý skokový mechanismus je kaput, průchod otevřel jenom zázrakem. Stejně tak je poškozená spousta vnitřního vybavení, elektroniky. Ten skok dokončil to, co začaly elektromagnetické pulzy z našich stíhaček. Mám takový pocit, že jsme pěkně v troubě,“ truchlivě oznámil Čip.

„Nějak to zvládneme. Budeme muset, jinak se opravdu naseru,“ uklidnil jsem ho. „Jak to vypadá s pohonem? Nějaká šance, že ho zprovozníme?“

„Ne. Stíhačky odvedly příliš dobrou práci.“

„Vysílač?“

„Nikdo tu není, nebo se alespoň nehlásí.“

„Takže jedeme na vlastní pěst, dokud nás někdo nenajde. Poslal jsi SOS?“

„Jó. Rádiem, ti debilové tu nemaj kurýrní rakety, ani jednu. Za šestnáct let nás možná uslyšej na základně a pošlou nám sem pohřebáky, ať máme vojenskej pohřeb...“ Čip byl pořádně nalomený. Ale to asi každý z nás. Že už bych si

v životě nedal litránek radioaktivní vody, dokonce ani blbý pivo? Ta představa mě dost nasrala.

„Co záchranný člun?“

„Vypadá to, že přežil, pane. Podle počítače funguje, rozhodně líp, než by se dalo předpokládat. Mám ho jít zkontrolovat?“ nabídnul se Bedna.

„Dobře, vezmi si Čipa a běžte to okouknout. Profesore, jak je to daleko k té obyvatelné planetě?“

„Hmmm. Člunem poletíme skoro týden. Jeho pohonné mechanismy nejsou dimenzované na velké zrychlení. Ani paliva nemá nazbyt.“

„Ale doletíme?“

„Palivo pro reaktor i pro pohon bude stačit určitě. Mám jenom obavy o vzduch. Ten by nám mohl chybět. Podívám se na to...“

Všechny naše lodě, i ty nejmenší, měly biochemický čistič vzduchu, který zaručoval dýchatelný vzduch tak dlouho, dokud byla energie. Jenomže chlupáči šetřili a vybavovali s nimi jenom velké lodě. No, jejich čističe byly taky pětikrát šestkrát větší než naše... Takže záchranný člun měl jenom zásobu kyslíku a chemický pohlcovač oxidu uhličitého. Nejspíš to bude o hubu.

„A mám ještě jednu docela špatnou zprávu, veliteli.“

„Tak sem s ní, Profesore.“

„Jsme v gravitačním poli páté planety, plynového obra, máme ho hned za zádí. Odhaduji, že máme tak dvě tři hodiny, než se dostaneme příliš blízko, pak už by se nám nemusel podařit odlet s člunem. Loď samotná vejde do atmosféry nejpozději zítra.“

„Takže v tom případě není co řešit, musíme vypadnout okamžitě. Bedno, jak to vypadá s tím člunem?“

„Jsme tady, veliteli. Vypadá to, že funguje.“

„Vzduch?“

„Pro osmičlennou posádku týden.“ Chlupáči toho nadýchají kapku více než my, takže pro nás by to mělo být dost. Ale stejně si radši sebou vezmeme pořádné rezervy.

„Takže bleskem! Nabrat kyslík, žrádlo, náboje, všechno co by se nám mohlo hodit. Profesore, je v záznamech ještě něco o té pitomé planetě?“

„Nic významného. Dýchatelná atmosféra, rozsáhlá biosféra, dost významná ložiska kovů. Nebýt toho, že je to tak vzdálené, asi už by tady stála něčí kolonie.“

„Zkopíruj všechny datové bloky z palubního počítače a přijď za námi.“

„Uložím i data o skoku. Pravděpodobnost, že se takový průchod podaří, je téměř nulová. Výzkumné oddělení to bude určitě zajímat.“

Rychle jsme narvali malý člun do plna. Ve skladu u nákladové rampy jsme našli spoustu zásobních láhví do chlupáčských skafandrů, vybrali jsme jim i lednici, i když já syrové maso zrovna nemusím. Zkrátka narvali jsme do člunu, co se do něj vlezlo. Bude to pekelný týden. Člun není zrovna dimenzovaný na týdenní pobyt. Když už bylo naloženo, začal jsem uvažovat, co s chlupáčem. Popadnul jsem ho a nadzvedl. Nehýbal se, nekladl odpor. Oči měl zavřené, ústa otevřená a hlavu sklopenou.

„Ten blbec je v bezvědomí,“ poznamenal Kudla.

„Mám pocit, že není,“ opravil jsem ho. Zkontroloval jsem chlupáčův skafandr a hned zjistil, co se stalo. Jeho skafandr měl minimální zásoby vzduchu, posledních deset minut náš chudáček nedýchal. To si nezasloužil, měli jsme ho zabít rovnou. Udušení je hnusná smrt. I pro takovouhle mrchu.

„Je mrtvý. Došel mu kyslík.“

„A sakra. Mě se zdálo, že sebou před chvílí nějak mlel, ale tohle mě nenapadlo. Chudák malej. Dobře mu tak! Aspoň ušetříme flek ve člunu. Nebo bys ho tu nechal, šéfe?“

„Nevím. Nakonec je dobře, že se to vyřešilo samo, i když bych si s ním docela rád popovídal. Možná se setkáme, až bude mít některý z těch parchantů pro jednu větší štěstí, než já.“ Zafilozofoval jsem si a pak vydal rozkaz: „Do člunu, už nemáme moc času. Vpřed!“

Takže jsme se narvali do člunu a vyrazili. Alespoň že jsme mohli sundat větší část z našich skafandrů, ale stejně to bylo peklo. Třetí den už jsme na sebe dost vrčeli. Nebýt toho, že jsme slušně sehraný tým, ponorková nemoc by nás zabila. Naštěstí i naší sladké doktorce došlo, co by se dělo, kdyby zase začínala s flirtováním a blbinkama, kterýma nás a celé okolí normálně rozptyluje. Týdenní

nepřítomnost sexu, nevím, jak to ta chuděra vydržela. Předpokládám, že se bavila fantaziemi, jak výkonní jsou asi domorodci.

Tak jsme strávili čas tlacháním, hraním her (Kudla nás v pokru obral o měsíční žold), všelijakým plánováním, co bude dál a hlavně sledováním času, kdy už tam budeme. Všichni byli celkem v pohodě, na to, že jsme se právě chystali přistát na neznámé planetě s minimální šancí na záchranu. Jenom Čip byl neklidný a pořád si na něco stěžoval, pokud zrovna neseděl u počítače a nehrál si nějakou hru. Po psychické stránce je to nejslabší člen týmu. Ale je to dokonalý počítačový maniak, vyzná se ve všem, v čem teče elektrina a data. Už několikrát nám jeho schopnosti zachránily životy. Proto jsem ho nechtěl vyměnit (jak mi několikrát nabízeli, protože o něj měli zájem na vyšších místech), i když byl trochu labilnější. Na druhou stranu, který počítačový maniak není labilní, že? Ne každý dokáže být vždycky dokonale soustředěný na jednu věc a nevnímat okolí jako Bedna Powell (to cvakání rubikovky už mi začíná pomalu lézt na nervy, takže zesiluju hlasitost sluchátek a pouštím si starej dobrej rock v podání Alice Coopra – Stejně tak bych moh bejt na Marsu, vhodná píseň) nebo projevovat totální nezájem a nevzrušovat se nad ničím jako starej Prófa. Ten se celou dobu hrabal v datech, které jsme vytáhli z počítače nákladáku. Ivan sedí většinu času ustrašeně v koutě a něco si čte z displeje, protože jsem mu zakázal hrát si s výbušninami. Ivan je sice profík, ale v téhle skořápce by byl fatální i výbuch petardy. Igor tráví čas kuchtěním všelijakých více či méně chutných jídel z našich zásob (nejdřív na vařiči, který si zkonstruoval z plamenometu, později na elektrickém, který mu dali dohromady Bedna a Čip, protože jednou něco špatně seřídil a očoudil strop a Bednovy vlasy) a jejich následným požíváním. Někdy se s námi dokonce podělí. Kudla si střídavě hraje s kartami (od čtvrtého dne s ním už nikdo nechce hrát), nebo se svým nožem. Já poslouchám hudbu a sepisuju paměti, případně hraju šachy s Martinou, protože to je jediná hra, ve které nad ní pravidelně vítězím. No, v jedné hře, kterou jsem si s ní dříve zahrál, jsem taky občas býval nahoře. Ale celkově stejně vyhrávala ona.

Zítřka konečně dorazíme na oběžnou dráhu planety. Už nějakou dobu ji pozorujeme, Profesor vytváří počítačovou mapu a snaží se odhadnout, kde přistaneme. Je celá modro-zelená, tvoří ji hlavně řetězy malých ostrůvků, různě propojených úzkými pásy skály. Jenom dva ostrovy jsou dost velké na to, aby se

o nich dalo mluvit jako o kontinentech. Celkově je planeta docela malá, ale má dost vysokou hustotu, takže g_e je asi tři čtvrtina standartu. Nakonec jsme ji pojmenovali Díra. Se jménem přišel Kudla Jones, když si ji prohlížel na obrazovce v maximálním zvětšení a prohlásil: „To je ale díra, vsadím se, že tam nikde nebudou mít pořádný pivo.“

Nikdo z nás raději moc nemluví o tom, co tam budeme dělat. Naděje na záchranu je opravdu minimální. Martina si dělala srandu, že si tam založíme kolonii (jó, to by se jí líbilo, už se asi vidí jako Sněkurva a nás jako sedm přerostlých trpaslíků). Aby to nakonec tak neskončilo. Protože ať přemýšlím jak přemýšlím, bez zázraku tady budeme trčet šestnáct let a pak se na nás možná přiletí podívat průzkumníci z té blízké základny. Za šestnáct let se může stát spousta věcí. Pokud si pospíšíme (a hlavně Martina), už nás tu za ty dvě dekády bude o nějakých šestnáct více...Ksaku, proč my chlapi v takových situacích myslíme vždycky nejdřív na sex? Jo, zachování rodu, to je silný instinkt. A docela slušná zábava. Měl bych se jí asi věnovat častěji. Jenomže mojí milenkou je práce a moje flinta.

Po dlouhé debatě jsme se rozhodli, že přistaneme na severnějším ostrově, který přiléhavě pojmenoval Kudla jako Knedlík. Plesnivý knedlík, protože na obrazovce vypadal pórovitě a hnědošedě, pokrytý zelenými fleky. No, náš domov do konce života, pokud se nestane zázrak. Adresa Major Nowak, Plesnivý Knedlík, Díra, Poste Restante. Podle naší pitomé mašinky, se kterou se naši počítačovci docela sžili, má spoustu ložisek kovu a dost života. Ty ložiska kovu nás ze začátku dost popletly. Tak trochu to vypadalo jakoby tam byla spousta těžké techniky. Ale další průzkum nás ujistil, že naděje byly plané, jde jenom o povrchová ložiska nejrůznějších kovů. Když jsme zapíjeli zklamání zbytkem džusu, naděje se vrátila se slovy našeho učeného profesora, který přemýšlivě vyslovil hypotézu: „Když je tam tolik povrchových kovů, snadno by tam mohla stát celá flotila a my bychom ji klidně dál považovali za kus železné rudy...“ Na té teorii něco bylo, možná že tam vážně někdo je...

Těžko říct, chupáčské detektory nestály ani za starou belu. Několikrát nám dokonce tvrdily, že jsou na povrchu zdroje elektromagnetického záření, ale nakonec to vždycky byla porucha na našem přijímači. Ale zase musím přiznat, že

člun to při útoku Lišáků taky trochu schytl elektromagnetickým pulzem, takže se mu nějaké ty chybičky daly odpustit. Nějaké.

Znovu jsem se zadíval na dvě pancéřové skříňky, které zavinily náš momentální existenční problém. Čip s Ivanem je chtěli otevřít, ale zakázal jsem jim to. Určitě budou nějak jištěné, přístroje vevnitř určitě, a na palubě kusu šrotu jsou jakékoli hrátky s něčím, co by mohlo udělat bum, hodně nebezpečné. Kromě toho, budeme na to mít šestnáct let, xakru. Dost času podívat se, jestli je to opravdu tak žhavý, jak jsem se dozvěděl na brífinku. Jenom já. Ostatní jenom věděli, že je to něco, co je třeba dostat zpátky. A byli na mě pěkně naprsklí, když jsem je setřel, že bych jim mohl říct, co je uvnitř, ale pak bych je musel zabít. Pěkný svinstvo, ještě že jsme to chlupáčům švihli zpátky. A až zjistím, jak se jim to dostalo do tlap, někdo si to odskáče. A bude ho to bolet.

„Jak se tak na tu Díru dívám, budou to pěkný prázdniny,“ prohodil Kudla.

„Džungle byla vždycky tvoje, co? Lesní muž Kudla Jones. Budeš se houpat na liáně s nožem v hubě, zabalenej jenom do smradlavý špinavý kožešiny, co?“ rýpnul jsem si do něj.

„Stejně mi vláda dluží pár měsíců dovolené. Ale mám takovej nepříjemnej pocit, že si budu dovolenou vybírat tak deset let dopředu,“ prohlásil nevesele.

„Cože? Ty si snad ještě chceš stěžovat, pitomče! Dovolená uprostřed pralesa, všechna zvíř, kterou můžeš zabít a sníst,“ začal jsem se naoko rozčilovat.

„Sníst. To zní charašo,“ přidal se do řeči Igor. Při představě pečeně ožil. „Konzerva ne moc charošija. Ale taková pořádná maso, ty by líbilo mi se. Ohněm opečené, kořeněné bylinama lesníma. Mňam!“

„Už abychom tam byli, chlape. Za chvíli začneš ohryzovat gumovou izolaci!“

„Ta eště horší, než vojenská konzerva. Já zkoušel. Ani s hožčicí nejde.“

„Ono existuje něco, co nedokážeš sežrat?“ Zatvářil jsem se vyděšeně.

„Eto ja neřeknul. Ja řekl: eto horší než vojenská konzerva. Já sním, ale nechutná mi.“

„No za chvíli se dočkáš. Za pár hodin můžeš sežrat klidně celého slona, jestli tam nějaký je. Že si ho dokážeš chytnout, zakroutit mu krkem a pak ho na posezení sežrat, o tom teda vůbec nepochybuju. Ale měj na paměti, že jestli nebudeš držet dietu, z tohohle týmu vyletiš. Už tak na tebe musej všechny hadry upravovat, tlusťochu!“

„Já ne tlustej,“ urazil se Igor. „Já...“ hledal správné slovo. „Já velkej.“ Zamyslel se a pak dodal: „A hladovej.“

„Dej si kus gumy, aspoň budeš mít co žvýkat delší dobu,“ poradil jsem mu a věnoval se práci. Čili obávám, jak přežít přistání a co dělat po tom. Radši jsem si k tomu pustil divočejší a veselejší hudbu. Moje obvyklé oblíbené depresivní metalové balady by mi tady moc nepomohly.

Přistání se blíží. Nebo spíše řízená havárie. Ti pitomci neumí udělat pořádně ani záchranný člun. Pravda, ti chlupatí kretění je málokdy používají. Debilové. Pitomci. Začínám být zase napnutý. Nervozita je tady, nějak mám z toho přistání špatný pocit. Moje pocity, to je hlavní důvod mého úspěchu v armádě. Štěstí a instinkty. Možná je to tak proto, že jsem věčný pesimista a vesmír samotný se mi rozhodl dokázat, že se pletu. Nevěřím mu a s každou šťastnou náhodou trpím paranoiou ještě víc.

Prolétáváme vrchní vrstvou atmosféry a zatím všechno jde. Možná že jsem jenom moc vynervovaný z týdne v krabičce sardinek, ale instinkt, ten můj šestý nesmysl, sebou šije. Všechno je v pohodě, a právě to mě tak znervózňuje. Nečekal jsem, že ta skořápka bude fungovat tak dokonale...

Funguje to. Vypadá to, že normálně přistaneme. Přes veškeré pesimistické odhady pohon stále funguje, křídla nám dávají dostatečný vztlak, takže i přes brutální přetížení letíme skoro bez odchylek. Dokonce to vypadá tak dobře, že místo urychleného plácnutí na první výhodné místo, jak bylo v plánu původně, Knedlík nejdřív obletíme a najdeme si to nejlepší.

„Tak co, Bedno? Jak se ta mašinka chová? Poslouchá?“ Pokud ne, vezmu ti to, pitomče. Stejně mám nalítáno víc.

„Ujde to. Je sice neohrabaná jako ženská těsně před porodem, ale hýbe se docela slušně. Možná bych zvládnul i nějaké akrobatické prv...“

Akrobatické prvky jsme začali zvládat, sotva na ně přišla řeč. Mašina sebou strašně cukla a byl slyšet takový nepříjemný zvuk. Znělo to, jako mnohonásobně zesílený zvuk trhání papíru. A my šli čumákem dolů.

„Co se děje?!“ zařval jsem do zmatku, který panoval v kabině. I když jsme v očekávání pořádného placáku všechno (včetně sebe) připoutali, stejně některé popruhy povolily a já dostal pořádnou pecku, když se mi od hlavy odrazila bedna s odporně chutnajícím potravinovým extraktem. Pořád lepší, než kdyby to byla bedna s granáty, řekl jsem si. Anebo kdybych na hlavě neměl přilbu skafandru. Na druhou stranu, zůstat v bezvědomí, ušetřil bych si tu příšernou třesavku.

Stejný nápad (tedy řvát) měl i zbytek naší posádky. Začali jsme se převalovat. Vývrтка? Dostali jsme se do vývrťky, xakru. Nebo ne? Nedalo se to určit, můj rovnovážný systém zrovna nefungoval tak, jak by měl. Ještě že jsem moc nejedl. A skrze průzor člunu jsem nic neviděl, protože tam bylo jenom něco tmavě zeleného...

Před průzorem proletělo něco šedého. Naše křídlo, které se s tak krásným páravým zvukem utrhlo a nedočkavě se snažilo dostat na povrch před námi. Nechápu proč tak spěchalo, když na nás stejně bude muset počkat. Ale jak se mohlo urvat tak rychle, zatraceně, jedině že by bouchla pohonná jednotka. Ale to by tady bylo docela horko...

Kapitola 3 – Měkké přistání

Poslední okamžiky „přistání“ si nepamatuju. Probral jsem se chvíli po nárazu. Pusu jsem měl plnou kovově chutnající lepkavé tekutiny, která byla určitě červená. Alespoň takovou barvu moje krev měla naposledy, když jsem ji viděl, což není zas tak dávno. Podařilo se mi ukousnout si špičku jazyka, moc mi nechutnal. Kromě toho mi krev crčela i z nosu, náraz byl zatraceně silný. I vidění jsem měl takové mlhavé, trochu do ruda, zřejmě mi popraskaly žilky v očích. Vůbec mi nebylo dobře, asi zažaluju toho magora, který řídil to pitomé letadlo. Zkusil jsem se pohnout a někdo mě za to potrestal a nechal mi vybuchnout v hlavě granát...

Procitnutí hlavního hrdiny po dramatické havárii, pokus druhý. V hlavě mi hučelo a bylo mi zatracené horko. Horko, které pocházelo nejspíš z požáru. Skaf nějak nereguloval. Ugrilujeme se tady, no to je teda sranda, řekl jsem si a neohrabaně jsem se odvázel. A jelikož velitel má rozkazovat, okamžitě jsem začal rozkazovat. Po tom, co jsem polknul deci vlastní nechutné krve, vyplivovat ji mi připadlo jako plýtvání. Nehledě na to, že krev, která by zůstala v helmě, by mi asi později dost překážela. A kalorie jsou kalorie...jsem nechutný.

„Na můj povel! Vztyk a odchod!“ zařval jsem a docela se mi to povedlo. Na akademii bych dostal od instruktora láskyplnou informaci, možná doplněnou padesátkou kliků, že chrčím jako špatně naladěné rádio a že voják řve TAKHLE, ale musíte uznat, že v této situaci to byl slušný výkon.

Všude kolem byl pěkný zmatek. Ze zbytků chlupáčské techniky se valily pramínky kouře, zadní stěna v infra úplně svítila a můj multifunkční displej z toho měl obrovskou radost, jak se pro mě snažil navolit vizuální režim, při kterém bych viděl pokud možná co nejvíce.

I přes skaf, který mě ochránil před nejhoršími následky brutálního pádu, jsem se cítil dost nepříjemně. Naštěstí jsem neměl nic zlomeného, ale pocity, které má člověk, kterého někdo namasíroval baseballovou pálkou jsou dost nepříjemné, pokud si je dokážete představit. A já se cítil jako někdo takový.

Design našeho dopravního (nebo dopadového?) prostředku byl dost mizerný a nakonec jsme všichni vylezli (vyplazili se, v případě Čipa a Martiny byli prohozeni) rozbitým předním průzorem. Díky Igorovi jsme zachránili skoro všechno, co jsme v lodi měli. Na rozdíl od nás ubožáků, prošlých mlýnkem na maso, se tvářil, jakoby mu havárie jenom prospěla a on se konečně mohl věnovat něčemu fyzicky náročnějšímu. A náklad a dva členové neschopní vlastního pohonu (Martá s Čipem, jak už jsem se zmínil) prolétávali „oknem“, kde jsme je zachytávali já s Ivanem a Bednou.

A jelikož voják je od přírody a díky výcviku paranoidní, na celý výklad dohlížel prófa se zbraní v ruce a koukal, odkud by na nás mohl vyběhnout nějaký exemplář místní fauny a předvedl nám, čím ho přírodní výběr na téhle planetě vybavil. To zelené cosi, co jsem v době havárie viděl skrze průzor, byl totiž

prales, vypadal až znepokojivě podobně pozemským pralesům (kde jsem sice nikdy nebyl, ale viděl jsem spoustu filmů a navštívil spoustu pralesů, které tak vypadaly, na jiných planetách).

Nejraději bych se dostal od vraku co nejdále, ale prófa mě ujistil, že nebezpečí výbuchu nehrozí. O jednu pohonnou jednotku jsme přišli během „přistání“, druhá se pomalu tavila. Ještě že okolí bylo hodně vlhké, snad nezažijeme další katastrofu v podobě lesního požáru.

Stejně jsme se raději přesunuli dále, většinu méně důležitého vybavení jsme nechali u vraku. Na mýtince asi padesát metrů vzdálené od vraku, kterou jsme vytvořili svým přistáním, jsme složili náš nejdůležitější náklad. Zbraně, Čipa a Martinu. Naše chudinka doktorka byla v bezvědomí, ale podle jejího skafu se to časem spraví, ale s Čipem bylo zle. Při havárii se nějak uvolnil a proletěl se kabinou. Podle medikompu měl zničený kolenní kloub, noha se mu nějak zapletla, zkroutila a kloub nevydržel a povolil. Vazy byly potřhané a celé okolí kloubu bylo příšerně pohmožděné a nateklé, málem jsme na něm museli nohavici skafu rozřezat a to by šlo sakra špatně. Správně by měl takovému zranění skaf zabránit, jenomže v téhle misi šlo všechno na levačku už od začátku. A to bylo zlé. Naštěstí byl Čip v bezvědomí, ale jak mu v těchto podmínkách pomůžeme, to opravdu netuším. Možná na něco přijde Martina, až se probere, ale zatím bude muset naše zkroucenina počkat dál v bezvědomí. Zatím jsem jenom dal jeho medikompu příkaz, ať přidá anestetik a dal mu prášky, které pomáhají proti oteklinám, ať se trochu zmenší alespoň ten otok.

„Bedno, co se stalo? Pohonná jednotka?“ zeptal jsem se našeho pilota. Tedy spíš „pilota.“ Měl jsem pilotovat sám. Jenomže Bedna byl přece jenom o kousek lepší. O velký kousek. Holt reflexy mládí. Ale já měl zase víc sestřelů...

„Asi ano, pane. Nedovedu si to vysvětlit, jak se to mohlo stát, ale prostě zkolabovala. Nějakým zázrakem se mi tu mašinku podařilo jakžtakž vyrovnat, než jsme sebou sekli, a přistál jsem s tím na břicho. Ty stromy nás dost zbrzdily.“

„Takže ti chlupatí parchanti nás nakonec málem dostali. Svoji vysoce kvalitní technikou.“

„Tak nějak. Měli jsme zatracenou kliku,“ souhlasil Bedna. „Můžeme otevřít skafy, prófo?“

Profesor se činil. Naše skafy nám to sice tvrdily od začátku, ale jejich senzory jsou přece jenom o trochu slabší. A přece nebudu věřit technice, když mám sebou vysoce schopného vědeckého důstojníka.

„Můžeme. Vzduch se dá bez problémů dýchat. Co se týče bia, vypadá to velice dobře, biologie jsou prakticky kompatibilní. Šance, že by se objevil choroboplodný zárodek, ať už vir či bakterie, které by naše implantáty nezvládly, je podle počítače 0,05%. Tak dobré výsledky jsem dlouho neviděl. Máme štěstí.“

„Přesně tak. Přežili jsme. Tak, skořápko, dej mi čuchnout domorodého vzduchu.“

Džungle voněla. Každý les má nějaký zvláštní pach, většinou docela příjemný. Cítil jsem lehkou květinovou vůni, okořeněnou pachem tlejícího listí. Nádherná vůně. Bohužel ji kazil smrad z našich skafandrů. Vzdušek v lodi po týdnu moc nevoněl a skafandry si zachovaly jeho vůni. Až teď, na čerstvém vzduchu, jsem si uvědomil, jak moc smrdíme. Vpadnout na loď chlupáčů, stačilo by sundat si boty od skafu a oni by se vzdali. Ti odolnější.

Vybudovali jsme „tábor“. Natahali jsme všechno na hromadu, zaktivovali pár sensorů, které by nás mohly varovat před nepříjemným překvapením a zjistili, co nám zůstalo. Předělali jsme obleky na pozemní verzi (vzdušnější a pohodlnější a především pohyblivější; výhoda našich skafů, dá se z nich udělat téměř cokoli s výjimkou večerního obleku), probrali Martinu z bezvědomí (naštěstí jí nic nebylo) a do Čipa napumpovali další anestetika, kdyby se náhodou probral. Jeho noha opravdu nevypadal dobře. A Čip na tom se zdravím nikdy nebyl zrovna nejlépe... Martina a medkomp se chvíli dohadovali, kloub jakž takž porovnali, naprogramovali Čipovy implantáty a něco málo do něj napíchali, ale jak jsem říkal, je to v háji.

„Za pár dní se snad dokáže belhat, jestli mu to koleno pořádně zafixujeme, šéfe,“ řekla mi se starostlivým výrazem Marťa. „Bude ho to příšerně bolet, i když to budou alespoň částečně blokovat implantáty. Ale bez pořádné výbavy mu tu nohu nespravím, leda že by nastal zázrak. Budeme muset čekat na matku přírodu. I s implantáty a spoustou regenerátorů bude trvat minimálně měsíc, než bude moct nohu trochu víc zatěžovat. Úplně v pořádku možná nebude bez velkého regenerátoru a pořádné operace nikdy. Má vazy zpřetrhané.“

„To je blbý, Martó. A jak se cítíš ty?“

„No, šéfe, bohužel se ještě pořád cítím. Sprcha by bodla,“ usmála se.

„To sedí. Když si voják sám sobě smrdí, je čas spáchat hyenu. Ale jak se tak koukám na oblohu, asi se brzy sprchy dočkáme.“

„Dala bych přednost hezké vykachlíčkované vaně, voňavému šampónu a udělanému masérovi,“ zasnila se naše doktorka. „Doufám, že se brzo dostaneme do nějaké domorodé vesnice.“

„Domorodci bývají občas docela puritáni, nymfomanko. O místních pohlavních chorobách a hygieně nemluvím. A teď dost erotických fantazií, je třeba pracovat.“

Dotáhl jsem poslední hromadu vykuchaných věcí z vraku, kterou Ivan považoval za použitelnou. Už to naše hnízdo začalo připomínat něco víc, než náhodně vrženou hromadu vybavení a lidí. Senzory jsou rozmístěné, hlídky taky, věci jsou srovnané tak, že by to možná vyhovovalo méně náročnému seržantovi z výcvikáče. Na chvíli jsem se posadil a v tu chvíli za mnou přišel Igor s prosíkem. Určitě chce na lov.

„Ja myslim, že třeba terén prozkoumat, jestli tu není nějaký žeroucí člověk bestija,“ tvrdil mi s vážným výrazem na tváři.

„Kecy. Žeroucí bestie jsi tady ty a chceš jít něco sežrat.“

„To nutnyj postup, komandyr. Kdyby náhoda...“

„Neokecávej to. Chceš jít ulovit něco k jídlu, těšíš se na to, co jsme tuhle planetu poprvé viděli na obrazovkách. Je to tak?“

„Da. My malo zásob máme, komandyr. A maso, to výživnyj potravin. Samá proteina.“

„Dobře, půjdeš na lov. Vezmeš si sebou Kudlu, to je takový lesní opičák. Ale ne abys žral něco dřív, než to zkontroluje profesor nebo doktorka!“

„Takovy jidlo, co ja nestravit, ještě nenašel jsem.“

„To je sice pravda, ale my ostatní jsme jenom lidi. Opovaž se něco provést, Igore! Seš tak velkej, že zkopat tě dokulata by dalo moc práce, tak tě rovnou zastřelím, alespoň budeme mít menší spotřebu zásob! Je to jasný? Dejte si bacha a dobrý lov.“

Zatímco jsem mu nadával, jenom se na mě hladově usmíval. Nejspíš přinese na zádech nějakého kance, jako ten pradávný hrdina, co mi o něm občas vyprávěla babička, prý abych nezapomněl na svoje kulturní dědictví. Jen ať přinese. Aspoň se pozvedne celková nálada. Já zatím musím vymyslet, co udělat. Nehodlám si hrát na Robinsona uprostřed lesa. Alespoň dokud nebudu vědět jistě, že jiná možnost není.

Místo, na kterém jsme původně měli přistát, se nachází tak sto kiláků na sever. Naštěstí tady funguje magnetický kompas, dokonce ještě spolehlivěji než na staré Zemi, póly se překrývají skoro stoprocentně. Gyrům jsem po skoku a po „přistání“ vůbec nevěřil. Všude kolem je spousta ložisek kovu (doufám, že mi nebudou moc plést můj spolehlivý kompas), ze kterých by se snad mohlo vyklubat něco jiného, velká řeka, u které by mohla být nějaká místní civilizace, zkrátka nějaká ta naděje. Kdyby chlupáči tolik nešetřili a vybavovali ty svoje kocábky trochu líp, tak bychom měli informací víc, ale tahle máme velký plesnivý.

V chlupáčské databance bylo opravdu jenom minimum. Před pěti lety to tady prozkoumali, planetu ohodnotili jako velmi výhodnou pro kolonizaci, jenomže strategicky to byla úplná díra. Hyperprostor tohle místo zrovna v oblíbě neměl a dostat se sem byl docela problém, teda pokud to nezkoušíte s poničenou lodí jen tak od oka. Podle Prófy, který se v chlupáčích vyznal, kolonizaci v nejbližší době jen tak nezačnou, nemají na to zdroje. Škoda, páč kdyby to zkusili, tvrdě by narazili. A my bychom se dostali zpátky. Možná to vypadá jako nemístné chvástání, ale já znám svou jednotku. Opravdu jsme to nejlepší, co na naší straně bojuje. Speciální úderné jednotky, jako je ta naše, má pod palcem náš admirál čtyři. Všechny jsou vynikající, ale ta naše je nejlepší. Jak jsem říkal, celá jednotka je pečlivě vybraná. Všichni máme nejméně třetí stupeň všech odborností, které může voják ze speciálních jednotek mít. Každý je expert alespoň na jeden obor a někteří z nás mají bonusové schopnosti. A především v boji, naší hlavní kvalifikaci, na nás nemá skoro nikdo. Snad členové ostatních jednotek. Teoreticky jsme byli oddíl námořní pěchoty zařazený pod jednotku speciálních úkolů flotily, byl v tom tak trochu zmatek, ale jenom papírově. Normální součinnost je mezi jednotlivými složkami ozbrojených sil dost zmatená. Teoreticky je všechno flotila. Jenomže jednotky námořní pěchoty jsou

o něčem úplně jiném. Piloti stíhačů (letectvo) si taky prosadilo jakous takous autonomii. A bylo tady ještě pár dalších druhů vojska. A všechny ty druhy si šly mezi sebou docela po krku. Při klasických akcích se to snad ještě dalo zvládnout, ale na některé věci prostě potřebuje zvláštní jednotku.

A tak admirál Takata vytvořil Speciální Jednotky. Autonomní jednotka profesionálních válečníků, která měla řešit nekonvenční situace nekonvenčním způsobem. Působili jsme jako podpora špionážních, teroristických a protiteroristických akcí. Čtyři přepadové jednotky po osmi mariňácích, transportéry, technika, vlastní stíhači, několik podpůrných lodí. Teoreticky se to zase tak nelišilo od jedné roty klasických mariňáků, co se týče té organizační stránky. Jenomže my byli prostě elitní jednotka, troubleshooteri. Něco jako bývali na zemi Zelené barety, SAS, SBS, Seal, Specnaz, nebo třeba Praetoriánské gardy, ať jdeme dál do historie. Když šlo o nějaký průser, posílali tam nás. Když bylo riziko provedené akce příliš vysoké, šli jsme tam my (po tom, co jsme se dobrovolně přihlásili). A když se zrovna nic takového nedělo, prováděli jsme „aktivní výcvik“, jak jsem tomu říkal. V podstatě se jedna (nebo v případě nadějného úlovku dvě, tři) banda vydala s doprovodem na okouknutí nějakého zajímavého místa, kudy pravidelně přeskakovaly lodě, které se daly přepadnout a vyloupit. Ne nadarmo jsme byli Nowakovi Piráti. I když korzáři by bylo asi přesnější pojmenování. Když zrovna probíhala nějaká pozemská šarvátka, existovala další sranda, zvaná „testování výzbroje“, kdy jsme pod záminkou nějakého cvičení přepadli nějaké místo na chlupáčské straně. No a když už se opravdu dlouho nedělo nic jiného, tak se vždycky dalo zorganizovat nějaké malé přepadení jedné z méně hlídaných chlupáčských kolonií nebo stanic.

Velitelstvo takovéhle akce nesnášelo, ale přinášelo to výsledky, často jsme dotáhli zajímavé zajatce, získali nové informace a nebo osvobodili pár otroků (tohle jsme dělali nejraději). A tak to zatím Takatovi nezatrhli. Když začal Takata formovat svůj vlastní úderný oddíl, pobíhal jsem zrovna jako kapitán mariňáků po jedné planetě a marně se snažil zapojovat do boje. Na čtyřicáté narozeniny jsem dostal z vrchu krásný dárek. Povýšení na majora a převelení na Štáb. To byla tenkrát sranda. Málem jsem šel místo toho do basy. Nějak jsem nemohl přenést přes srdce, že bych se měl změnit na přehazovače papírů. Ale pak mě kontaktoval Takata (už jsme se spolu znali hezkých pár let, býval velitelem mé

první lodi, tenkrát jsem byl ještě mladičkářský naivní pilot stíhače) a chvíli mi promlouval do duše. A tak jsem se se zaťatými zuby omluvil jednomu důstojníkovi, nechal si napsat důtku a odletěl na Štáb, odkud jsem za dva dny vypadl a přidal se k Takatovi. Pomohl jsem mu vytvořit Jednotky za to, že dostanu velení první skupiny. Titulární velení celé té hromady jsem odmítnul. Lidi jsme vybírali odevšad, chtěli jsme jen ty nejlepší, nejzkušenější a nejvražednější a já si z nich pak pro sebe osobně vybral to, co mi připadalo nejlepší a myslím, že jsem odvedl dobrou práci.

Seržantka Martina Li, týmová lékařka. Navzdory čínskému příjmení klasická blondáta středoevropanka s bujnými tvary. Údajně doktor s nejvyšší kvalifikací v bojových jednotkách, s obrovskými znalostmi biologie a biochemie. Z lékařské komory ji ale brzy po univerzitě vyloučili kvůli jednomu průšvihy a tak se dala k námořní pěchotě jako zdravotník. Její hlavní odbornost moc nejde dohromady s jejími zálibami. Má vynikající bojové schopnosti, druhá nejlepší ženská ve speciálních jednotkách. Střílí zřejmě nejlépe z jednotky, vynikající ostřelovačka, i když má raději osobní přístup. Je jako Ivica, která brání svá mláďata. Rozený zabiják. Přitom je ale neuvěřitelně sladká a milá. Prostě – kočka. Ale morálkou... ehm. Martina nikdy nebrala vážně nějaké zvyklosti nebo tabu v mezilidském kontaktu vážně. Dál už to raději nebudu rozvádět, snad jenom že má (ode mě) přísný zákaz vyvádět své oblíbené kousky na misi. Raději ji mám jako svou dvojku já. Po tom, co jsme spolu prožili, jsem vůči ní téměř odolný. Podotýkám že téměř, ale naštěstí mě respektuje jako svého velitele.

Seržant Igor Orlov, řečený Medvěd. Obrovský Rusák, opravdu obrovský. V mládí měl nějaké problémy s hormony. Díky tomu má dva metry deset a sto padesát kilo živé váhy. Expert na těžké zbraně, ale především člověk, který si dokáže hodit na ramena menšího slona a jít na procházku. Jeho fyzická odolnost a síla nemá obdoby. Je jako z kamene. Když ho máte u sebe, nepotřebuje těžkou stavební techniku, hevery, nic. Igor to zvládne bez problémů. Ale i přes svou velikost má bleskové reflexy a není takový pitomec, na jakého si hraje. Snad jenom to jídlo bych mu vytknul. Žere jako nezavřený.

Desátník Ivan Orlov. Igorovo dvojče je mnohem menší, ale jeho exploze to nahrazují. Ten člověk je nejlepší demoliční expert, jakého znám. Stačí se mu na

něco podívat a hned ví, jak to zničit, zdemolovat a zlikvidovat. Perfektní mechanik a architekt, neustále studuje všechny možné plány, aby věděl, jak to něco zničit. A střílí skoro stejně dobře jako já a Martina.

Poručík Peter Bedna Powell. Vedoucí druhého družstva, můj zástupce. Mladý, geniální, skvělý bojovník. Všechno je pro něj jenom nějaký rébus. S tou genialitou nepřeháním, je to fakt. Skvělý pilot, stejně jako já má praxi u letectva, ale má lepší cit pro řízení. Poznal jsem ho, když jsem vedl výcvik v přežití pro piloty a už tehdy jsem ho začal přetahovat k nám, mariňákům. Jakmile za mnou Takata přišel z návrhem na vytvoření speciální jednotky, hned jsem věděl, koho si vezmu jako zástupce. Už brzy ode mě odejde a dostane vlastní jednotku, zaslouží si to, chlapec. Bude mi chybět.

Desátník James Kudla Jones. Expert na boj se zbraněmi i beze zbraní, s neuvěřitelnými akrobatickými schopnostmi a výdrží, díky které dokáže uštvat koně. Jenom hyperskoky moc nezvládá. Navíc je to dokonalý lesní muž. Vyrostl v pralese na jedné hraniční planetě a mládí trávil naháněním velkých lidožravých opic a vyřezáváním svého monogramu do jejich chlupatých zadků. Od doby, co je u mariňáků, se v tom ještě zlepšil. Jenom opičáci vypadají trochu jinak. Kudla je zamilovaný do nožů, proto taky to jméno. Ale nejraději má starodávný námořnický nůž Ka-bar. Je sice trochu divoký, ale dokáže svoji divokost nasměrovat na jediný cíl, který potom lituje. Ale ne moc dlouho. Bohužel je vůli své divokosti a sprostosti jenom desátník. Seržanta asi jen tak nedostane, ale je mu to srdečně jedno.

Seržant Johann Čip Shmidt. I když si zakládá na svém prušáckém původu, je to spíše technik, než voják. Je vychrtlý, vysoký a nadaný. Fyzicky nejslabší člen týmu a taky má největší sklony panikařit. Přesto se ale vyrovná fyzicky téměř každému vojákovu pravidelných jednotek, jenom za námi je trochu pozadu. „Slabší“ bojové schopnosti (všechno je relativní) ale dokonale nahrazuje svou technickou genialitou. Zná elektronické a počítačové systémy chlupáčů lépe, než jejich vlastní konstruktéři. Už několikrát dostal nabídku, ať přestoupí do výzkumných jednotek, ale zatím vždycky odmítl. A to je dobře, potřebuju ho. Neexistuje kód, který by s trochou času nedokázal rozlousknout. Teda, trochu přeháním, ale je v tom asi nejlepší v celé téhle pitomé válce. Brzy mi ho asi vezmou, ale zatím ho hodlám využívat, jak to jenom jde.

Poručík profesor Sebastian Beckerhouse. Vědecký důstojník. V padesáti odešel z univerzity a vstoupil do ozbrojených sil. I když je to trochu podivný intelektuál, dokázal se procpat do speciálních jednotek. Z nějakého důvodu, který nikomu nechce říct (můžeme se jenom dohadovat) se rozhodl, že porazí chlupáče, nebo tomu alespoň napomůže. Občas jsem z něj nervózní, ale vím, že se na něj můžu spolehnout prakticky ve všem.

A nakonec já. Major George Nowak. Člověk s obrovským štěstím a neuvěřitelným instinktem, to se o mně povídá. Kromě talentu úspěšně improvizovat skoro v každé situaci (sebechvála smrdí, ale je to tak) jsem docela slušný pilot (mám na kontě pět sestřelů, než jsem po jedné katapultáží do džungle a následnému boji s jednotkou mariňáků dospěl k názoru, že na zemi mě to baví víc) a výborný střelec. Záznamy mi jenom vytýkají přílišnou aktivitu a nechuť následovat přesně předpisy. Už jsem taky dostal pár návrhů na lepší místo, ale pořád zůstávám na místě, které jsem si kdysi při vytváření jednotek připravil. Jsem bojovník, ne posunovač papírů.

Celkově jsme banda vysoce schopných lidí s rozsáhlými bojovými zkušenostmi. A zatím jsme si vždycky poradili. Za dva roky, co jsme spolu, jsme neměli jedinou ztrátu ani vážné zranění, až teď Čipovo koleno. Všechny mise jsme splnili úspěšně, to je hezká bilance, ne? Nebýt občasných výtek za porušování předpisů a zbytečné riskování dokonalý záznam. Jenomže teď jsme na nějaké opuštěné blbě planetě, ztracení ve vesmíru. Úkol jsme sice splnili, ale...

Zatímco jsem si probíral tu svoji napůl geniální bandu supermanů, přišel za mnou Powell.

„Hele, veliteli. Co je vlastně v těch bednách? Tady to tak nějak nemáme komu prozradit. A až natáhneš bačkory, stejně se to dozvím,“ řekl mi s mladickou upřímností.

„To by se ti líbilo, co? Ale máš pravdu.“ Pustil jsem to do rádia. „Zasloužíte si vědět, parchanti, o co vlastně šlo v týchle blbý misi a co jsou ty dvě škaredý pancéř-piksly. Takže poslouvejte: za á je to nejnovější typ navigačního systému pro hypermotory. Je jich jenom pár exemplářů a jenom tydle jsou pořádně protestovaný, maj v sobě spoustu zajímavavejch dat. Samo o sobě by byl průser o

ně přijít, nedej alláh aby je dostaly ty chlupatý potvory. Jenomže jsou v nich navíc jako drobný bonus i nějaké zajímavé navigační data.“

„Jaká data?“

„Pokud jste někdy slyšeli o Valhale, tak tyhle ty data.“

Asi je to docela překvapilo. Mě taky. A především mě to naštvalo. Valhala je snad nejtajnější základna nás lidí. Jsou to obrovské loděnice a výzkumné zařízení uprostřed mezihvězdné prázdnoty na jednom šikovním místě (co se možnosti hyperskoků týče), budované poslední dva roky. Jinak, než náhodou, to nemůžou chlupáči objevit. Navigační moduly, pomocí kterých se naše lodě dostanou do Valhaly, jsou na jedno použití a devadesát devět procent kapitánů kosmických lodí je ani nevidí. Chlupáči o Valhale vědí. Vědí, že tam probíhá většina našich výzkumů a že jsou tam vybudovány a budují se obrovské loděnice. Jako zdroje surovin slouží asteroidy, které tam natahaly obrovské tahače. Zkrátka a dobře, dokonale schovaná základna. Kdyby na ni chlupáči přišli, podniknou jeden obrovský kamikadze útok a zničí nám ji, i kdyby měli přijít o polovinu svých sil, oni už jsou takoví. A to bychom byli v řitním otvoru, jelikož Valhala spolýkala a ještě spolýká spoustu válečného rozpočtu. A taky je možná pravda, že se na Valhalu přesunulo část vrchního velení, i když já osobně o tom docela pochybuju, dělalo by to moc velký bordel v komunikaci. Teda pokud nemají rádio rychlejší než světlo, tajnůstkáři.

A tak když se náš velký boss dozvěděl pomocí svých soukromých kanálů (od zajatce, kterého přivezla pár hodin před naším startem jiná skupina, Willersovi Vrahouni), že někdo zradil a chlupaté mrchy zajaly testovací loď, takže teď převážejí navigační prototypy k sobě domů, začal jednat. Vyšly mu tři uzly, přes které musí jít a poslal tři jednotky na každý jeden uzel. Nás poslal na ten nejpravděpodobnější a pochopitelně se trefil. A my ho nezklamali, chlupáči už navigátory nemají.

Počítám, že admirál po nás vyhlásil pořádnou pátrací akci. Ne snad že by mu tak záleželo na nás, ale dokud si nebude jistý, že je po datech, bude hledat jako fretka a s ním asi polovina našich jednotek. Jenomže ten skok nás mohl zanést opravdu kamkoli. A hvězd je hodně. Nezbývá než čekat. A jak jsem už říkal někdy na začátku tohoto vyprávění, nesnáším čekání. A tak budeme makat a možná si postavíme vlastní loď. Hehe. Hloupý vtip. Ale pokud tady budou

nějací rozumní domorodci, rozhodně se připravíme na případnou chlupáčskou kolonizaci a pořádně jim to osladíme...

Nechal jsem na chvíli snů a uvažoval, co v nejbližších hodinách. Zítra vybrakujeme zbytek vraku. Moc užitečného, co by přežilo přistání, tam asi nenajdeme, ale vezmeme všechno. Zbytek potom Demolition Ivan rozhodí po džungli, aby alespoň trochu zahladil stopy. Sice jsme udělali pěkný výsek v pralese, ale s tím se nedá nic dělat. A když si to nějaká případná návštěva zajde prohlídnout, snad dospěje k názoru, že se všechno upeklo. Pokud to budou naši a ti pak zklamaně odletí, dobře nám tak, ale netřeba riskovat. Zatímco bude tikat časovač toho něčeho, co bude mít zrovna Ivan po ruce, vyrazíme na místo, které jsme měli vyhlídnuté. Igor, který se právě vesele vrací s něčím, co se podobá na kance, si na svou nosnou plochu naloží Čipa. My ostatní se naložíme jako soumaři vším zbylým, až na Kudlu, který jakožto starý zálesák bude fungovat jako indiánský stopař a čelní hlídka.

Měl jsem toho parchanta Igora sledovat. Za nedlouho se vrátil a táhnul na zádech nějakou obrovskou potvoru, který vypadala skoro jako prase. Velké chlupaté divoké prase s hezkými kly. Když jsem viděl jeho náklad, zapomněl jsem na chvíli na plány a šel si tu bestii prohlédnout.

„Hezký. Ale jak jsi tu bestii zabil? Nikde nevidím ránu?“

Jenom se nechápavě zašklebil.

„Igore. Co jsi té chudince udělal?“

„Nó, já viděl to vepřové, jak ono přichadilo k potoka, co mi z něj vodu bereme. A já povídám sobě, že my amunicje malo mame.“

„Tak jsi po ní skočil?“

„Da. Ja popadnul za krk a zmačknul.“

„Ty jsi ale blbec, podívej se na ty kly! Měl sis na něj vzít aspoň nůž, ty nezodpovědné hovado! Ty si po něm jen skočíš...“

„Ale ja chtěl vzít nožem, komandyr,“ zatvářil se ublíženě. „Ale eta potvor nějakeho měkeho krka ma. Ja zmačknul a on krachnul. Ale hlavně, že my maso mame a nestalo ani naboje jeden!“

„Nebudu se s tebou hádat, ale příště si dávej trochu pozor. Marťo, vezmi si vzorcky a ty se do toho pusť, Igore, mám hlad.“

„Da, komandyr!“

Nemělo smysl se s Igorem hádat. Mohl jsem jenom doufat, že mu budou ty supermanské kousky vycházet pořád. A já jsem nebyl o moc lepší, k tomu se musím přiznat.

Ta potvora chutnala dobře, skoro jako vepřové. Hlady tedy nebudeme. Krasotinka Martinka s profesorem prohlédli okolní rostlinstvo a našli pár věcí, které byly jak chutné, tak docela zdravé. Výborně.

Najedli jsme se a kapačkou nakrmili Čipa. Rozhodl jsem se, že ho zatím nebudeme budit. Jen ať spí, chudák. To koleno vypadalo opravdu ošklivě. Rozdělal jsem hlídky a šlo se na kutě. Máme na to skoro deset hodin, než se rozední.

Probudil jsem se sám, jakmile se rozednilo. A hned po ránu jsem se trochu rozčílil.

Kudla, který měl poslední hlídku před svítáním, seděl na zadku a zrovna stahoval hezky barevnou kůži z její bývalé majitelky, kočkovité šelmy velikosti leoparda.

„Noc byla docela klidná, pane,“ poznamenal, když si mě všimnul. Jenom jsem zakroutil hlavou.

„Tak klidně povídáš. A co to máš na klíně?“

„Ále, před chvilkou tady tohle kotě zkoušelo nějaké akrobatické nesmysly ve stromech nad námi, tak jsem po ní hodil nůž, aby vás náhodou nevzbudila. No a řekl jsem si, že by byla škoda vyhodit tak pěknou kožešinku...“

„Tak ty jsi po ní jen tak hodil nůž...“ Je fajn být ve společnosti takových šílených supermanů, ale někdy dokážou člověka ty hrdinské kousky docela rozhodit.

„Budíček,“ zařval jsem docela zbytečně, protože už se všichni začali probírat. Igor se hned pustil do kuchařsko-kreativní činnosti a brzy servíroval snídani a k ní instantní kávu, které nám zbývalo přesně na jednu další snídani, takže jsem prohlásil, že další káva bude až na nějakou oslavu. Do poznámek jsem si napsal, že na příští misi musím vzít kafe vždycky víc. Měli jsme sice ještě nějaký „čaj“ od chlupáčů, který se jakžtakž tak taky konzumovat, a pár dalších

instantních nápojů, ale už nám to dlouho nevydrží. Ale prales kolem vypadá nadějně, snad tady najdeme něco, z čeho budeme moc dělat nějaký povzbuzující vývar. A určitě tu budou nějaké kvasinky, schopné měnit cukry na starý dobrý ethanol. I když gin do radioaktivní vody tady asi neukuchtím a s pivem to bude zřejmě ještě horší.

Probudili jsme i Čipa. Nebylo mu zrovna hej, to se dalo čekat. Přesto se ale docela držel, měl jsem strach, že začne s nějakými poráženeckými kecy. Ale káva ho docela osvěžila a on se jenom staral, jak se bude přesunovat. Ivan už včera zkonstruoval sedlo, které dostane na hřbet Igor. Ivana jsem poslal s Bednou, ať se věnuje technice poněkud jinak, pro něho oblíbenějším způsobem. Z vraku měl zůstat jenom spečený škvarek.

Bude to docela výprava. Všichni budeme pěkně naložení. Po tom, co jsem si prohlédl kočičku, jsem zase nakázal přestavět obleky do bojové pozice. Když jsem zkoušel ostrost zubů a díval se na čelistní svaly, uvědomil jsem si, že kdyby dobře kousla, prokousla by možná i ten oblek, kdyby se trefil do některého ohebného místa, nebo nedej alláh do ruky, která moc krytá nebyla. Přece jenom je naše zbroj určená pro pohlcení energie a kulek. Na ostré zuby nebyla zrovna stavěná. A tak žádné prázdniny, jak jsem ráno po snídani rozhlásil. Kromě toho, stejně bychom museli ty odpojené části nést sebou. Takhle bude váha alespoň lépe rozložená.

Martina sice brblala, že v plné zbroji vůbec nejsou vidět její tvary, ale poslušně na sebe natáhla všechno, kromě součástí pro vesmír, ty se ponesou v báglech. Museli jsme si nějaké zkonstruovat, ale potah se sedadel nám stejně k ničemu nebude a na provizorní vaky se docela hodil.

Vytipované místo od nás bylo vzdálené asi sto kilometrů, které jsem hodlal ujít do pěti dnů. Čip bude potřebovat klid, ale tady v pralese bychom ho asi nenašli. Nějak se mi něco nepozdávalo...

A dělal jsem dobře. Martina si odskočila za blízký keřík, když najednou začalo řvát poplašné zařízení a Martina začala nadávat. Vyskočil jsem na nohy, ale to už zaječela dávka a Martina se vztekala: „Každá žena miluje kožichy, ale když na ni takový kožich skočí na záchodě, moc nadšená nebude!“

Druhou kočku už jsme nestahovali. Stejně byla kůže dost potrhaná smrští projektilů, kterou Martina přerušila kočičí letecký den. Tady si ještě užijeme randy...

O pár minut později, když jsem se vyptával Ivana, co všechno s tou kocábkou udělal, aby z ní zůstala hromada zpečeného odpadu, se mi moje neblahé tušení potvrdilo. Naše senzory totiž jako na potvoru moc nereagují na studenokrevné tvory, pokud ty potvory nejsou opravdu pořádně velké.

Igor nadšeně zajásal. „Eto svačina!“ Když jsem se otočil, uviděl jsem ho, jak drží za krk skoro dvou metrového barevného hada, který vztekle syčí. Z vyceněných zubů mu kapal jed. Igor mu s úsměvem zlomil krk a pak začal zkoumat svoji druhou ruku. „Charašo. Nekousnul on mně.“

„Ukaž!“ přiběhl jsem k němu. Opravdu, had na něj vyrazil a zkusil ho kousnout do ruky. Zuby našťestí sklouzly po rukavici. Ještě, že ji měl. Když jsme později zanalyzovali jed, zjistili jsme, že by to asi odpravilo i Igora.

„Zahod' ho. Všichni si na ty bestie dávejte pozor.“

„Nět, komandyr.“

„Co nět?“

„Had, eto charašo jídlo. Moc mňam. Já už jedl a tenhle vypadá moc chutně, podle barvy.“

Chtěl jsem něco poznamenat, ale pak jsem radši mávnul rukou. „Tak si ho vezmi, jestli chceš. Potáhneš ho ty, ne já.“

Naložili jsme se jako soumaři. Igor už měl na zádech svoje sedlo. Čipa jsme na něj posadili, zafixovali mu zničenou nohu, připoutali ho a teď nás bylo šest plus jedno těžce vyzbrojené siamské dvojče. Zrušili jsme tábor a vyrazili na pochod. Za tři hodiny se zbytek vraku rozpeče. Snad od toho nechytne prales, mokrá je dost. Nehodlal jsem po sobě zanechávat nějaké stopy. Paranoia, to je věc.

Kapitola 4 – Procházka džunglí

A tak jsme šli. Vpředu jako fretka poletoval Kudla, byl zase ve svém živlu. Smradlavou kůží místního leoparda měl omotanou přes zbroj, takže vypadal tak trochu jako Tarzan. Musel jsem mu zakázat házet noži po všem, co jenom

vzdáleně připomínalo něco, co by mohl zabít. Dvacet metrů za ním šel hlavní konvoj. Powell s profesorem, za nimi obrněný tank se střelcem operátorem Igor-Čip, pak Ivan s Martinou a zadní voj jsem dělal já. Neskutečně mě štvalo, že si nemůžu pustit muziku, ale bylo třeba dávat pozor. Helma by mě sice měla upozornit sama, ale nepřežil jsem tak dlouho, abych se místo na sebe a své instinkty spoléhal na techniku.

Byla to sice tak trochu nuda, ale rozhodně zábavnější než týden v blbém mizerném hnusném člunu chlupáčů. V džungli bylo alespoň na co koukat. A občas taky co zabíjet. Hadů tu bylo až nepříjemně moc a všichni byli jedovatí. Někteří tak moc, že by to nepřežil ani Igor. Musel jsem mu s těžkým srdcem zakázat jejich lov. Opravdu byli tak chutní, jak nám Igor podrobně popisoval, když hada připravoval během polední přestávky na pečení.

„Nejsme na pikniku, hadožroute. Jídla máme dost a cokoli navíc sebou zbytečně vláčíme. Vždyť je tady těch žížal všude plno.“

„Oni lehounké, komandyr! Unesu jich moc a snědl bych více ještě! Had eto dobrá jídlo! Moc proteina!“

„S tím sice souhlasím, ale nemůžeš tady poletovat a chytat jednoho za druhým. Kromě toho je tvoje hlavní funkce podvozek pro Čipa. Takže žádní hadi.“

Viditelně posmutněl. Jako bych vzal dítěti bonbón. Je to blázen.

„Až se utáboříme, máš rozkaz vychytat hady z okolí. Ale až se utáboříme, jasné?“

„Da, komandyr. Hada budu chytat až na táboře.“

„Igore, naučíš se někdy pořádně anglicky?“

„Ale komandyr, ja umim anglicky charašo?“

„No v tom případě to přede mnou opravdu skvěle skrýváš. Jdeme!“

Martina chtěla začít zpívat. Zakázal jsem ji to, tak se na mě škaredě podívala.

„Čeho se tak bojíš, majore? Kdyby tady někdo byl, už by se na nás přišel dávno podívat, jestli tu havárii někdo přežil.“

„Bylo to přistání, ne havárie,“ vmísil se do řeči naoko uražený Powell.

„Asi jsem paranoidní, ale zkrátka se budeme chovat jako na nepřátelském území, dokud neurčím jinak. Jasně?“

„Můžu ti předepsat nějaké prášky. Paranoia se dá léčit, alespoň částečně.“

„Zůstanu u paranoi. Celá tahle mise je od začátku pěkně pitomá. A já se vsadím, že se brzo něco nehezkého stane,“ odseknul jsem.

„Je to nuda,“ poznamenal Čip.

„Jestli se tak moc nudíš, můžeš jít po svejch,“ chtěl jsem mu říct, ale včas jsem se zarazil.

„Však vás ta nuda přejde, uvidíte. Zatím si prohlížejte kytičky a šlapejte, lumpové.“

„Hele, veliteli. Chtěla jsem se tě na něco zeptat.“

„Ptej se.“

„Jak je to s tím nejpitomějším příkazem, který jsi kdy vymyslel? Platí ještě?“

Chvilku mi trvalo, než mi seplo. Vyzývavě se na mně usmála a přejela si jazykem rty. Hned jsem ji usadil. „Jsi doktorka. Jestli tě tíží hormonální nerovnováha, tak si něco předepiš. Znáš pravidla. Na akci nic.“

„Tahle akce se možná protáhne...“

„Zatím to není jisté. Takže dokud nedorazíme na určené místo, nebude nic. Chovej se profesionálně, ne jako...“

„Dobrá, dobrá,“ mávla rukou znechuceně. „Stejně tě do postele dostanu, veliteli. Zase...“

„To předtím se nepočítá,“ odseknul jsem.

„Ale počítá...“ protáhla a zamrkala na mně. Samozřejmě že se to počítá, ksakru, ale tenkrát to bylo o něčem úplně jiném.

Vzdal jsem to. S Martinou jsem se prostě nedokázal hádat. A tak jsme šli dál a polohlasně zaháněli nudu. Ani já jsem, přes své paranoidní předpovědi, nepočítal, že by se dělo něco víc, než nějaké neopatrné zvíře.

Nuda nás přešla hned ten den večer. Definitivně. Do té doby to bylo tak trochu jako prázdninový výlet, především pro zálesáka Kudlu. Místní potvory sice nebyly zrovna nějak moc nebezpečné, ale byli tady i další dravci. Detektory v přilbách nás varovaly na poslední chvíli, strašně je mátl vysoký obsah kovů

v místních stromech. Sotva dvacet vteřin po vyděšeném varování Kudly, který to zachytil jako první, už to přišlo. Něco letělo, takže jsme se bleskově rozprchli a skryli se ve vegetaci. Včera jsme černé povrchy zbrojí pomalovali barevnými fleky, takže nás nebylo skoro vůbec vidět. A to už skoro přesně nad námi přeletěl hlídkový raketoplán chlupáčů. Tentokrát stály stromky na naší straně, protože nás neobjevil. Jasně ale letěl směrem našeho ztroskotání.

Takže chlupáči jsou už tady. Sice jim trvalo celý den, než se nás vydali hledat, ale jsou tady. Nešlo mi na rozum, proč se nás nepokusili kontaktovat. Vždyť jsme letěli v jejich člunu a pro jistotu vysílali i jejich identifikační signál.

Rozkázal jsem úplně deaktivovat komunikační linku mezi naším vybavením. Předtím šlapala na minimální výkon, ale už jsem to nehodlal riskovat. Powell mě sice přesvědčoval, že to minimální elektromagnetické pole se v okolních rušivých signálech ztratí, ale riskovat jsem to nehodlal. Zvláště, když nad námi raketoplán přeletěl podruhé.

Je sice pravda, že komunikační linka je nerozluštitelná a téměř nezaměřitelná. Ale pořád je to elektromagnetické záření a jako takové se dá vystopovat. Na oběžné dráze sice nebyly žádné satelity, které by to dokázaly, ale raketoplán takové přístroje určitě měl. A teď nás hledal.

Nebo možná ztroskotanou posádku chlupáčů, těžko říct. Nebo se na to možná vykašlali úplně, když viděli spoušť, kterou za sebou nechal Ivan a jeho termické nálože. Stopy po táboření jsme zahladili, jak to jenom šlo.

To je holt ta věčná válečná nejistota. Nikdy nevíte nic jistě. A tak jsem klasicky předpokládal to nejhorší, abych byl potom maximálně příjemně překvapený. A tak jsem počítal s tím, že chlupáči vědí o našem přistání, že jsme přežili a míříme se někam schovat. A navíc že vědí o našem nákladu a půjdou po něm jako Igor po uzeném.

Místo pohodlného kráčení nejschůdnější cestou jsme teď prolézali nejhorší bažiny. No, teda zas tak hrozné to nebylo, ale přece jenom už to nebyla prázdninová vycházka ale bojová akce na území nepřítele. Pořád jsme mířili vybraným směrem. Byl jsem přesvědčený, že zrovna tam mají chlupáči nějakou základnu. Povrchová ložiska kovů tedy nakonec asi nebudou povrchová ložiska kovů.

„Konečně nějaká dobrá zpráva, hehe,“ zašklebil se Kudla, když jsme si dali pauzu na chlupáčský čaj. Oslazený se docela dal pít, ale nesmělo se to přehánět. Na nás lidi neměl tak silné účinky, ale i tak se s ním dalo docela dobře sjet.

„Da. Bude bitka,“ zamlaskal Igor. „Akorátže ja oheň zapalovat nesmim. Syrová had eto ne moc dobrá had.“

„Někdy bych řekl, že už byste těch bitek mohli mít dost...“ nadhodil jsem.

„Až se dáte k pacifistům vy, pane, možná nad tím popřemýšlím. Už sem si myslel, že se budu bavit akorát s těma čičinkama a ona je tady celá parta vopic, který můžem vesele masakrovat.“

„A já už se těším, až si zase zalétám s nějakým jejich křápem. Je to skvělé pro trénování nouzových manévrů,“ prohlásil Bedna. A skládal rubikovku do šachovnicového vzoru.

„Ne ne. Příště jsem na radě já.“

Alespoň se nám zvedla nálada. Ještě před chvílí jsme si mysleli, že jsme sami na opuštěné planetě bez vyhlídky na brzkou základnu. A zatím je tady jednotka chlupáčů, které můžeme vesele masakrovat a nakonec jim ukrást nějakou kocábku a vrátit se domů na pivo.

Osobně jsem byl odhodlaný chlupáčům nejdříve pořádně zatopit, než odejdeme. Jako taková malá oplata, že jsem kvůli ním musel strávit týden v jejich hnusné kocábce a pak se trmácet džunglí, místo abych na základně pil jednu radioaktivní za druhou a topil vzpomínky, nebo někde masakroval jejich chlupaté příbuzné. Nemělo by jich tady být moc, chlupatců. Nejspíš jenom nějaká předsunutá hlídka, která připravuje tu jejich mizernou kolonizaci. Já jim dám, už se na to těším. A myslím, že na to nebudu sám.

A tak jsme nakonec šlapali pralesem více než týden. Měli jsme zapojená jenom pasivní zařízení, nic, co by viditelně vydávalo energii, kdyby se náhodou zase objevila chlupáčská kraksna. Chlupáči už zřejmě dospěli k názoru, že nikdo nepřežil, protože už jsme ji nějakou dobu neviděli ani neslyšeli. Alespoň jsem v to doufal.

Prales začínal řídnout. Narazili jsme na říčku, která by se měla podle naší mapy vlévat do větší, tekoucí až do oceánu. Oblast, do které jsme mířili, byla

nedaleko. Chlupáčský raketoplán se už nějakou dobu neukázal, ale stejně jsme si dávali maximální pozor. Nebýt té pitomé kraksny, jeli bychom dál pohodlně po vodě.

Lesní výprava už mi totiž docela lezla na nervy. Naštěstí tady nebylo moc hmyzu, ale jeden druh mušek docela nepříjemně kousal, i když na nás holé kůže moc nebylo, alespoň většinu času. Přece jenom jsme odkládali alespoň část zbroje. Docela nás bolely nohy, přece jenom jsme nebyli zvyklí na takový pochod. Naštěstí jsme zatím z potyček s místní zvěří vycházeli bez ztráty květinky. Jenom jeden obzvláště pitomý leopard kousnul Igora do ruky. Pancíř neprokousnul a tak se mu stala pitomost osudná. Igor mu kousnutí oplatil, ale zjistil, že bez důkladné úpravy leopard moc k jídlu není. Vzalo mu to náladu, protože hadi se mu pomalu začali zajídat, takže teď většinou baštil to, co my nehadožrouti. Pochopitelně jsem ho seřval, že měl otevřenou přilbu, ale když mi nevědomky řekl, že zrovna něco jedl a tak to spolknul a ukousnul si další sousto, vzdal jsem to.

Základ naší stravy tvořilo maso těch skoroprasat. Kudla je lovil lukem, který si udělal. Pravý lesní muž. Radši by na ně skákal a podřezával by je nožem, ale nechtěl mě dráždit. Když to udělal poprvé, názorně jsem mu vysvětlil, jaký bude kázeňský trest za takové zbytečné riskování a klukovské předvádění. Hloupé bylo, že jsme si nemohli dovolit pořádné vaření, takové grilování by mohlo připoutat moc pozornosti.

Nejklidnější byl profesor. Sbíral vzorky všeho možného, pravděpodobně chystal vydání Kompletní fauny a flóry planety Díra. A naopak nejvíc mimo byl pochopitelně Čip. Noha už ho sice nebolela, alespoň nijak moc, ale dokud s ní nehýbal. Koleno měl pevně zafixované a Martina mu ho kontrolovala několikrát denně, ale kloub byl prostě mimo. Sice srostl do přibližného tvaru normálního kolenního kloubu, ale pořád spolehlivě nefungoval. A tak bude Čip ještě nějakou dobu pracovat jako zadní střelecká věžička.

Přemýšlel jsem, jaké nepříjemné překvapení chlupáčům připravím. Zaslouží si ho, potvory. Ale že to bude překvapení. Poserou se z toho mého malého kanadského žertíku.

I když jsem já a moje banda v poslední době válčili hlavně na palubách kocábek a v hlubinách základen, nějaké ty akce v bahně za sebou taky máme.

Kapitola 5 – Překvapení

A taky že bylo. Jenomže překvapení jsme byli my. Docela nepříjemně. Dokonce i já, a to většinou čekám to nejhorší. Jenomže když jsme se dostali ven z lesa, zjistili jsme tu nepříjemnou skutečnost, že chlupáčů je tady opravdu o trochu víc, než jsme čekali. Na místě, kde naše detektory odhalily velké ložiska kovových rud, seděla na zadku jedna velká transportní loď a několik raketoplánů. Sice byly překryté maskováním, aby nebyly poznat ze vzduchu, ale ze země se daly poznat i obyčejným dalekohledem.

Seděl jsem na příhodném stromě a prohlížel si to tam. Stálo tam několik baráků z prefabrikátů a docela se to tam hemžilo chlupatými bestii. Bylo to trochu větší sousto, než jsme dokázali spolknout. Ukousnout možná, snad i požvýkat, ale už ne spolknout. Ani za pomoci Igorova apetitu. Jo, jasně. Už jsme samozřejmě útočili i na větší cíle. Ale pokaždé jsme měli podporu, pokaždé to byla akce přepadnout, popadnout, vypadnout. Tady to tak nějak nešlo. Nejdřív se budeme muset trochu rozhlédnout. A tak jsem zase slezl a prohlásil: „Nejdřív si najdeme nějaký úkryt. Pak jim připravíme nějaké překvapení.“

Ani jsme nemuseli hledat moc dlouho. Kopcovitá krajina vypadala příhodně a o pár kiláků dál jsme si našli skvělý úkryt v rozsáhlých jeskyních, odkud jsme mohli celou chlupáčskou základnu nádherně sledovat. Byli jsme od ní sotva patnáct kilometrů, takže byla pro naše přístroje skoro jako na dlani. Čím více jsem se tam koukal, tím více nepřátel a techniky jsem nacházel. Za chvíli jsem se dostal do bodu, kdy mi nepomáhalo ani přesvědčování sebe sama, že alespoň budeme mít více terčů. A aby bylo zábavy ještě víc, objevili jsme na oběžné dráze další dva transportéry a několik válečných lodí. Nádhera. Musely dorazit nedávno. Zřejmě jsme se zapletli právě do začátku probíhající kolonizace. No, už se alespoň nebudeme muset zahazovat s kocoury, hady a skoroprasaty.

„Musíme jim zabavit nějakou kocábku. Jenomže tam vidím jenom ty mizerné raketoplány.“

„I s raketoplánem můžeme uletět do hyperprostoru, šéfe,“ zbytečně mě upozornil Bedna.

„To já sakra vím. Jenomže jak se chceš s raketoplánem vymotat z takového zmatku. Těch kocábek je trochu moc. Stíhačka by to možná dokázala, ale jenom možná. A tam se nacpou maximálně dva.“

„Ty transportní lodě se budou určitě vracet pro zásoby.“

„Schovat se na jednu a pak ji obsadit? Taky mě to napadlo. Jenomže to bude pěkně o hubu. Budeme muset o těch parchantech zjistit víc. Dvakrát měř a jednou řež. Alespoň pro tentokrát.“

„Nejspíš uvěřili, že jsme přistání nepřežili, jinak by hledali trochu intenzivněji.“

„Jo, to určitě. Nejspíš už vědí, co jsme měli na palubě. A asi budou pěkně vzteky bez sebe.“

„Jenom aby to zase nedostali zpátky...“

„Hubu drž, zástupče. Na pesimistické předpovědi jsem tady já. Kromě toho, Ivan je zaplomboval. Jestli na ně šáhne někdo jiný, bude klid definitivně. Jenomže já dám přednost návratu i s kořistí. Teď musíme zjistit, co tady vlastně dělají.“

To nebylo těžké. Nakonec ty ložiska rud přece jenom byly ložiska. Poslal jsem Bednu s Kudlou na průzkum. Přilezli skoro až k základně a přišli mi oznámit něco, co jsem přesně čekal. Chlupáci jsou tady přesně stejně dlouho jako my, déle ta základna nestojí. Skočili do systému někdy v době, kdy my vletěli do atmosféry Díry. Na skenerech zachytili naše přistání, tak se na něj šli kouknout, co tady dělá jejich záchranný člun. Ze záchranného člunu našli akorát roztavenou placku a tak se na další hledání vykašlali a začali makat. Přímo tam, kde přistáli, začali dělat nějaký mizerný důl. První transport, který byl na zemi, zrovna když jsme přijeli, vyložil vojáky, techniku a dozorce. A další pak začali skládat kontejnery s pracovní silou.

A to nás velice naštvalo. Jasně jsme viděli, že nějakou polovinu pracovní síly, která bude makat v dolech, jsou lidé. Otroci, které ty chlupaté mrchy někde pochyťaly. Takže úkol byl jasný. Jenom jak ho provést.

Chlupáči odváděli docela dobrou práci. Za několik dnů už stál kolem dokola plot a důl už dokonce začal těžit. Odhadoval jsem, že tady mohlo být tak tři sta chlupáčů a asi stejně otroků. Chlupáče hlídače jsem hodlal pobít, otroky osvobodit, transportér unést a s tímhle výsledkem se slavnostně vrátit domů. Jednoduchý plán, ale bude ho docela těžké realizovat.

Na řízení a skok s transportérem potřebuje nějakých pět, šest lidí, kteří rozumí své práci. U našich lodí je to jednodušší, jenomže chlupáči jsou zkrátka chlupáči. A další hloupá věc je, že s transportérem válečné lodi jen tak neutečeš. A i když tady byla jenom jedna fregata (která mohla mít tak šest, možná devět stíhačů), pořád je to víc než dost palebné síly, aby to transportéru zabránilo utéct do volného prostoru a skočit. Jediný stíhač by na to možná přece jenom stačil, kdyby se hodně snažil.

Pochopitelně jsme nezaháleli. Kromě povinného tréninku jsme zvelebovali naše obydlíčko. Měli jsme to sice komplikované tím, že se muselo dát všechno rychle sklidit, kdyby se náhodou někdo přišel podívat na návštěvu, ale i tak jsme to tam měli docela útulné. Mít kafe, pivo a pár dalších pochutin, nebylo by to zlé.

Bylo třeba spěchat. Nikdo neví, co dalšího chlupáči chystají, možná tady začnou zřizovat celou nějakou blbou základnu. To by sice na jednu stranu znamenalo ještě více cílů na zničení, ale... hlavní úkol je přežít a dostat se odtud. A tak jsme začali jednat, ze začátku hodně nenápadně. Chtěli jsme být připravení.

Kapitola 6 – Taková malá partyzánská bojůvka

Naše základna v jeskyních byla perfektní. Lepší bychom najít nemohli. Měli jsme dostatek zásob, Igor a Kudla se s nadšením věnovali lovu. Ale my potřebovali informace. A tak jsme je získali, naprosto drze a brutálně.

Kolem dokola tábora začali chlupáči budovat strážní stanoviště, tak pět kilometrů kolem dokola. Takový základní perimetr. Když začali jednu ze strážnic

budovat přesně napůl cesty mezi námi a svojí základnou, byl jsem nadšený a hned se vydal na lov informací.

To už za sebou měli chlupáči několik ztrát a my několik informací. Vojáci totiž ve svém osobním volnu chodili na lov. Naši lovci si tedy museli dávat zatracený pozor. Dlouho jim to samozřejmě nevydrželo.

Igor číhal na stromě u napajedla. Měl vyhlídnuté jedno šikvné baculaté skoroprase. Ve chvíli, kdy se hodlal spustit ze stromu jako Tarzan, vyběhl z křoví chlupáč, přioděný jenom svou kožešinou a identifikační známkou na krku, a vrhl se po praseti. Igora to pochopitelně naštvalo a tak si stejně skočil. Ještě v letu máchnul pěstí. Kinetická energie více než dvou metrů masa a zbroje, která se rozzuřeně vrhla na nepřítele, byla dostatečná. Lebka praskla jako vajíčko. Vyděšené prase sice zdrhlo, ale i tak byl lov úspěšný. Igor to naaranžoval tak, že prchající prase srazilo chlupáče přímo na špičatý kámen. Společně s Kudlou zahladili své stopy, na jiném místě lapli večeri a s tím vším za mnou přišli.

„Bylo to nutné?“ ptal jsem se ho pobaveně. Možná bych mu měl vynadat, ale co. Takovéhle rozptýlení povzbudí náladu a my alespoň v téhle bitvě zaskórovali jako první.

„Da, komandyr.“

„Já si to sice nemyslím, ale pokud to budete dělat takhle, tak je to v pořádku. Ale běda vám, jestli ztropíte poplach! Ještě pořád nejsme připravení na frontální útok. Takže bacha!“

Nakonec jsem je možná měl seřvat, protože Kudla zjevně záviděl Igorovi jeho zářez. Že zase něco provedl, jsem poznal hned, když se druhý den vrátil z prohlídky jednoho staveniště. Měl na obličeji takový ten pitomý vysmátý výraz, asi jako děcko, které pod stromečkem našlo ještě víc dárků, než o které si Ježíškovi napsalo. A levou ruku držel za zády. Přestal jsem si hrát s provizorním posilovacím přístrojem, zamračil se na Bednu, který na Kudlu měl dávat pozor a řekl jsem přísným hlasem: „Co jsi provedl? Nesnaž se zapírat. Kolik jsi jich zabil?“

„Dva, pane,“ úplně zářil.

„Jak?“

„Tímhle!“ Ukázal mi to, co přede mnou zatím schovával. Byl jeden hodně jedovatý studenokrevný parchant, nejspíš mládě, protože měl sotva metr. „Když

jsme šli k té boudě, narazili jsme na dva chlupáče, jak stopujou nějaký prase. To mě docela naštválo, protože jestli nám je vystřílejí, tak nebudeme mít vepřový. No a jak jsme zalízáli do koutka, aby si nás nevšimli, našel jsem tam takový klubíčko těhle barevnejch hadic. Sem si vzpomněl, jak doktorka povídala, že tendle je jedovatej jako svině, tak jsem si jednoho půjčil...”

Jenom jsem s úsměvem zakroutil hlavou.

„No a vyčíh sem si šikovnou chvíli a hodil jsem ho tomu chlupáčovi za krk...”

A rozzuřený jedovatý projektil nelenil a hned se zahryzl. Za dvě minuty sebou chlupáč přestal škubat a druhý jenom vztekle vyl a trhal hada na kusy.

„Hezký. To se mi líbí, Kudlo. Ale jestli tě nějaká ta tvoje nová hračka kousne, tak za mnou nechod’, protože ti to asi zaškrtím, aby se ti jed nešířil do těla. Smyčka kolem krku bude ideální. Co ten druhý?”

„No já si vzal pro jistotu ještě jednoho, než jsme šli okouknout tu stavbu. No a povídám si, chudáček studenokrevnej, asi mu bude zima, určitě by se chtěl trochu ohřát. No a ono tam zrovna přijelo nějaký to jejich pozemní vozítko a vylezl z něj takovej starej olezlej chlupáč. Tak si povídám, ten už je starej, ten to tam bude mít pohodlný, to by si tam mohl tady kamarád odpočinout...”

„Tys mu strčil toho hada do kabiny?” Musel jsem se smát.

„Bylo to sice kapku složitější, ale co bych pro kámoše neudělal, že?” Šklebil se od ucha k uchu. „Ale když ten starej pak odjížděl, asi se s kamarádem nějak nepohodli a ten zbytek chlupáčů, co pobíhal kolem, to tak nějak dost vzalo...”

Vedeme tři nula.

„A kde jsi vzal toho, co máš v ruce?”

„Ále, ten se plazil tady kolem, před jeskyní, tak jsem vám ho vzal na ukázkou...”

Byly to sice hezké hrátky, ale zatím to nemělo moc velký praktický efekt. Pak jsme ale odchytili terénní vozítko hned se třemi chlupáči na šikovném místě. Hned nedaleko hodně hluboké bažiny, kde se málem utopila Martina. Byli jsme na ně čtyři, moje družstvo. Původně jsme mířili obhlédnout jedno místo na nedaleké skále, kde by se v případě nutnosti dalo zřídit stanoviště pro těžké zbraně, protože odtamtud byl krásný výhled na přistávající chlupáčské lodě.

Když jsme ale vytáhli neopatrnou Martinu z bažiny, ve které se málem utopila, zachytili jsme vozítko, které se kodrcalo pralesem k nám. Teda vozítko, bylo to takové malé vznášedýlko, glider. Normální kolové vozidlo se v lese nechytne. Schovali jsme se a sledovali, jak přijeli k bažině a chvíli se rozhlíželi, jak těch pár kiláků nejlíp objet. Moc se jim nechtělo nad hladinu bažiny. Vypadala sice jako krásný trávník, ze kterého občas čouhaly keříky (to taky zmátlo Martinu, která se vydala pro jeden hezký kvítek přímo doprostřed dřív, než jsem ji stačil zastavit), ale chlupáči už se s něčím takovým setkali a ani v glideru se jim přes trávníček nechtělo. A tak udělali něco velice rozumného, jak z jejich, tak z našeho hlediska. Zaparkovali tu káru ve stínu a vylezli ven, že si dají piknik.

Zatímco nás Martina kryla ostřelovačským speciálem, připlížili jsme se s Ivanem a Igorem oklikou až k té partě pitomců, která bezstarostně obědvala.

„Vpřed!“ zařval jsem už v letu a skočil na důstojníka. Nějak mi to nevyšlo, ale podařilo se mi chytit ho za ramena a pořádně ho vyčelit. Srážka s mojí pevnou helmou ho poslala do hajan. Setřel jsem si z průzoru trochu krve, ale už bylo po boji. Igor znechuceně odhodil mrtvolu, které hlava plandala, jako by byla na niti. Ivan byl sice opatrnější, ale kámen v trávě přehlédnul. A chlupáčská lebka opravdu moc nevydrží. Ale jednoho zajatce jsme měli, zrovna potřebného důstojníka.

Martina zapracovala a pak ze sebe šla odstranit i zbytky bahna, ještě že na našich zbrojích špína moc neulpívá. Byla zamazaná jako prase.

Se zfetovaným chlupáčem se dalo pracovalo jedna radost. Když už jsem se dozvěděl, co jsem potřeboval, trochu jsem ho vyděsil vsugeroval mu docela barvitou scénu a on spolehlivě zaštěkal do mikrofonu hlášení o zrádné bažině a selhání glideru. Odměnil jsem ho ranou do krku, aby se netrápil. Natahali jsme chlupatá těla do glideru, který už Ivan zpracoval. Asi padesát metrů se začal pomalu potápět. Sbalili jsme těch pár věcí, které jsme si troufli vzít, zakryli stopy po boji, odvysílali zprávu a vzali spokojeně roha.

Za dvacet minut přiletěl raketoplán a chlupáči se marně pokoušeli z bažiny vytáhnout alespoň něco. Po hodině se na to a odletěli.

Jak říkám, takové kratochvíle. Ale když začali budovat třetí den od vyhlášení války tu strážnici, okamžitě jsem popadnul příležitost za pačesy.

Chlupáci nikdy nebyli moc na rádiové vysílání, dávali přednost kabelům. A do vysílání jsme se jim moc montovat nemohli, protože bychom se okamžitě odhalili. A naše výhoda spočívala především v momentu překvapení. Ale strážnice, jenom pár kiláků od nás, to už je něco jiného. Byla trochu daleko, tak ji zatím napojili jenom přes satelit. Optické kabely ale potřebovali, aby mohli napojit ke strážnici senzory. Tak jsme jim pár koleček ukradli, vůbec si toho v tom zmatku nevšimli. Kudla Jones je zkrátka perfektní zloděj, já to vždycky říkal. A džungle, to je jeho.

Nebylo nijak těžké napojit nenápadnou linku na jejich počítač a vyvést ji nenápadně na jedno nenápadné pozorovací stanoviště. A měli jsme přístup k jejich počítačové síti. Čip byl štěstím bez sebe, že může něco dělat. Ochranné prvky byly tak primitivní a pitomé, že jsme si mohli dělat téměř cokoli. Chlupáci strašně žerou disciplínu, takže jakmile jste jednou uvnitř, už se vás nikdo moc neptá, co tam vlastně děláte. A v té spoustě balastu, která poletovala mezi strážnicí a základnou se naše krátké relace nádherně ztratili.

A tak jsme mohli pozorovat vesmír, zjišťovat letové plány transportérů, dokonce pozorovat kamerovým systémem důl. To jsme radši nedělali, protože nás to strašně štvalo. Jinak jsme měli ale k dispozici spoustu informací. Hodně z nich jsme ukládali, doma se z nich zblázní.

Jinak se naše předpoklady trefily do černého. Chlupáci opravdu vstoupili do systému přibližně v době, kdy jsme vletěli do atmosféry. Objevili nějaké ty zbytky transportéru, které nespady do gravitační pasti obra. Našli spečené zbytky našeho člunu. Podali hlášení, že nějaká blíže neidentifikovaná loď v systému havarovala a záchranný člun byl kompletně zničen při přistání, nikdo nepřežil, nic použitelného nenalezeno. A to jim stačilo. Nádhera. Máme od nich pokoj. Paranoia znamenala, že do doby, než si dá nějaký chlupatý stratég dvě a dvě dohromady, ale ona vede takové řeči pořád.

Na orbitě zůstala jenom ta jedna fregata. Měla šest stíhačů, další tři poslala na povrch. Jinak tam měli jenom pár pozorovacích a komunikačních satelitů. Na základně zůstal jeden velký transportér, který měl odvézt první vytěženou titanovou rudu. Čtyři raketoplány a pár malých gliderů tady zůstalo jako podpora geologického týmu, který zkoumal okolí a hledal další vhodná místa pro těžbu.

Během dalších dvou dnů zemřeli tři lovci (jeden hadem, jeden „upadnul“ a jeden se zřejmě utopil). Velitel základny vydal zákaz lovu, což bylo hodně nepopulární rozhodnutí, ale dalším ztrátám stejně nezabránil. Zjistil jsem, že hadi jsou nádherná věc. Osobně jsem jich hodil celé klubko takových malých zelených, ale příšerně vzteklých a jedovatých, do glideru geotýmu, když jsem se byl s Kudlou kouknout na druhou stranu základny. Glider chvíli po startu havaroval, nikdo nepřežil, hadi totiž kousali jako vzteklí a chlupáči jako vzteklí pro změnu křičeli „Ssharess! Ssharess!“ Hadi sharesové se činili.

Plán už byl nějakou dobu hotový, ale byl riskantní jako prase. Mezi otroky bylo několik našich, kteří určitě patřili k armádě, váleční zajatci. A řekl bych, že pár chlupáčských otroků by se k nám taky přidalo. Osvobodit otroky, ozbrojit je a pomoci jim dorazit zbytek dozorců a vojáků, kteří by přežili náš první úder, by nebylo zase tak těžké. Jenomže pak bude třeba nahnat tu unavenou bandu do transportéru, najít někoho třetího, kdo by řídil stíhačku (já a Powell jsme si už dokonce vybrali, kterou kocábku budeme pilotovat), což by mohl být problém, protože jenom málo našich o chlupáčských lodích ví něco víc, než jak je ničit. Ale je to Jehla, nejrozšířenější typ, ten by snad měli zvládnout. Pak už se zbývá jenom probít pryč. A to je ten docela problém, protože tři Jehly proti chlupáčské fregatě moc šancí nemají. Stíhače bychom od zadku transportu odehnali, ale s fregatou bychom toho moc nenadělali. Než jsme se ale odhodlali něco dělat, nastala nenadálá a velice nepříjemná změna.

Do systému vstoupily další tři lodě. Dvě fregaty a jeden malý křižník. Speciální jednotky. A začaly velice podrobně zkoumat systém a především místo našeho „přistání.“ Z našeho napíchnutí jsme se dozvěděli, že se naše nejhorší předpoklady splnily. Když si šéfstvo chlupáčů dali vše dohromady, vyšlo jim, že se ztracený transportér, převážející cenný náklad, dostal sem. A jelikož člun „přistál,“ je tady šance, že náklad v pancéřovaných schránkách někde bude.

A to bylo na nějakém hodně neslušném místě. Protože trochu podrobnější průzkum odhalí, že ztroskotaný spečený člun byl už prázdný a vybrakovaný. A chlupáči nejsou zas tak pitomí a dojde jim, že se jim tady někde prohání lidská speciální jednotka. Stačí se jenom podívat na počet nešťastných náhod

v poslední době. Třeba dneska havaroval další glider kvůli poruše reaktoru (Ivan mě ujišťoval, že i to nejlepší vyšetřování odhalí jenom únavu materiálu) a do jedné strážnice se nějakým zázrakem dostal skoro třímetrový smrtelně jedovatý had. Uškrtil jednoho a další dva strážné uštknul. Igora jsem za to pořádně seřval, protože ta žížalka byla málem moc i na něj. Nebýt Ivana, asi by byla první oběť i na naší straně.

Obavy se naplnily, výsadek chlupáčů rychle zjistil co a jak a vydal varování, že na planetě se může pohybovat neznámý počet nepřátel. A tak jsme tři dny seděli a ani nedutali, zatímco nad námi poletovalo skoro všechno, co chlupáči měli, a hledalo nás. Po třech dnech to značně omezili, takže jsme zase mohli ven. Jenomže ještě ten den jsme se zkrátka museli prozradit.

Kapitola 7 – Přírůstek do rodiny

Chlupáči se totiž rozhodli uspořádat na počest velitele základny hon, měl nějaké narozeniny či co. Kdybych to věděl dřív, tak bych mu poslal jako dárek klubko hadů, ať si užije akupunktury kombinované s chemoterapií. Jenomže chlupáči měli o dárcích a počtách jiné představy, než já. Pustili do lesa tři vybrané otroky, všechno lidské ženy. Dali jim hodinový náskok a pak se pustili za nimi. Velitel a jeho osobní garda, skoro třicet chlupatých mrch. Šance, že ty holky zachráníme bez toho, že se prozradíme, byla minimální. Nedalo se nic dělat, museli jsme se ukázat.

Ženy se bohužel hned rozdělily, doufaly asi, že tak budou mít větší šance. Profesora jsem nechal s Čipem a zbytek se vydal na záchrannou akci, rozdělený na dvojice. Chlupáči nakonec ženy bez problémů najdou. Natřeli je totiž nějakým svinstvem, které jim krásně voní a jen tak se nesmyje. A to nemluvím o tom, že stále měli implantované otrocké lokátory. Chlupáči je sice nepoužívali, protože to považovali za nespořtovní, ale kdyby už to vypadalo špatně. Museli jsme je dostat všechny a to už jako náhoda udělat nešlo. Kdyby se ty holky alespoň držely pohromadě... Naštěstí se vydala celá ta zblešená banda za jednou z nich a na ostatní zatím kašlala.

Museli jsme to udělat co nejopatrněji a pokud možno koordinovaně. Kudla a Ivan, jakožto nejrychlejší džunglochodiči, se vydali za vzdálenějšími děvčaty. My ostatní jsme šli za tou chuděrou pronásledovanou. Museli jsme holky chlupáčům ukrást před nosem, jinak to prostě nešlo. I za cenu prozrazení.

Odposlouchávali jsme jejich komlinky a tak jsem jasně věděli, kde který je. Naštěstí neměli tak dokonalou spojovou techniku, jako jsou naše helmy. Tři skupinky po pěti chlupáčích tvořily stopařské jednotky a šly před hlavním vojem, kde si pohodově krácel velitel. Stopaři měli najít chudáka holku a nahnat ji na hlavní jednotku, aby si ji mohl velitel pohodově odpravit. Měli tři do zásoby, takže zábava na celý den. Svině.

S Martinou jsme se vydali na hlavní voj, zatímco Igor s Bednou letěli pro dívčinu. Kdyby ti dva selhali, měli jsme my dva zbránit nejhoršímu. A tak jsme se bavili stopováním hejna opic. Bylo jich jedenáct i s tím hlavním opičákem. I já jsem si zamiloval hady. Když si dali pauzu na pití, hodil jsem jednoho a hned bylo chlupáčů deset. Málem mě ale dostali, bestie. Ještě že mě nemohli vyčmuchtat. Voněl jsem po kytičkách, jako my všichni.

Vypadalo to docela dobře. Podle trasovače byli kluci jenom kilometr od dívčiny, ale zdržela je jedna stopařská banda, která se jim připletla do cesty. Měli by to stihnout, kluci moji.

Jenomže pak se to začalo kazit, zrovna když jsem krásně vrženým hadem zredukoval ochranku o dalšího člena. Prostřední hlídka totiž narazila na kořist a ta bláznivka na ně zaútočila. Ohromně se bavili a pohodově uhýbali divokým výpadům oštěpu, který si dívka narychlo udělala. A jelikož se nadržžený velitel hned rozběhl směrem k zábavě, nezbývalo než zapomenout na utajení. Aktivoval jsem helmu a prohlásil: „Všeobecný útok! Zabte ty svině!“ S těmito slovy jsem odpálil granát a trefil se tak krásně, že jsem prakticky zlikvidoval celou ochranku pana velitele. Martina ostřelovačkou dorazila živé a pak jsme se oba vydali za prchajícím a hystericky vyjícím velitelem. Zbabělý chlupáč, to se málokdy vidí.

Igor a Bedna se vyznamenali a bleskově zdecimovali prokleté chlupaté brzdy dřív, než stačila jediná opice něco žbleptnout. První dva zaškrtl Ivan, každou rukou jednoho, když na ně skočil ze stromu. Pak ještě stačil podříznout jednoho, který se už už chystal udělat něco s Bednou. Ten právě podřezával druhého chlupáče. Těla schovali do křoví.

Naše dvojka mužů džungle slyšela můj signál a když už bylo to utajení porušené, rozhodla se pobavit a přitom odpoutat pozornost. Byli sotva kilák od jedné stanice, protože dívka, kterou stopovali, ztratila orientaci a začala se vracet. Prozatím se na ni vykašlali a vydali se na návštěvu. Chlupáči nestačili klást nějaký větší odpor a tak to šlo rychle. Měli tam takové to malé vozítko, kterým se jakžtakž dalo projíždět i pralesem. Ivan vyhodil celou strážnici do vzduchu, ale nejdřív do jeepu naložil spoustu munice. Pak se rozjel k nám, jenom vyřadil identifikační štěnici jeepu. Po cestě nabral první pasažérku. Kudla mezitím letěl jako vítr pro druhou. Pohyboval se skoro rychleji, než lesní vozidlo.

Igor se za cenu poškrábané zbroje a jednoho škrábance ve vlastním mase zbavil další skupiny, když na ně začal střílet ze zálohy těžkou plasmou, upálil je i s okolním lesem. Bohužel, jeho speciálu teď zbývalo jenom něco málo munice pro plasmový kanón, naši nejsilnější zbraň. Municí musíme šetřit. Chlupáči používají jenom takové škaredé plivátka, neohrabané pulzní pušky a něco jako náš granátomet. Zabíjet se s tím dá, ale přece jenom naše speciály jsou naše speciály.

Bedna, já s Martinou a velitel chlupáčů jsme zatím spěchali za tou šťastnou skupinkou, která teď nevěděla, co dělat. Byli tak dokonale zaražení, že amazonka jednoho z nich zasáhla a prošpikovala kusem špičatého dřeva. Bedna naštěstí dorazil včas a několika výstřely ji zachránil před rozrušenými kumpány chlupatého ražniči.

Já mezitím dohnal velitele. Bylo to takové tlusté, slabé, namyšlené prase, jak bývají i naši velitelé.

„Hej, sviňáku!“ Běžel dál, ani se neohlédl. Už dlouho jsem mezi chlupáči nepotkal takového zbabělce. Škoda nábojů. Kromě toho, střelba do zad nebyla zrovna moje specialita. Skočil jsem a srazil ho k zemi. Otočil jsem ho a chvíli

sledoval jeho ksicht. Pak jsem ho vzal nožem. Bylo to špinavé, ale udělalo mi to překvapivě dobře. Asi jsem opravdu vražedný maniak. Ale jsem na té správné straně. A účel světí prostředky.

Bleskově jsem ho probral a přivlastnil si pár zajímavých věcí, pak jsem se znovu rozběhl. Někdy si budu muset spočítat ty kilometry orientačního lesního běhu, který jsme tady všichni absolvovali.

Když jsem doběhl na místo činu, Bedna se právě seznamoval s vyděšenou amazonkou jménem Kate, která pořád nemohla pochopit, že už je v bezpečí. Byla to tak třicátnice, docela ve formě, ale ve tváři měla stopy vyčerpání a nepříliš kvalitní stravy. Docela hezká.

„O ruku ji požádáš později, Bedno. Teď je čas na bojový plán C, neboli ječet a utíkat!“

Na posledy jí zašeptal do ouška, že už je v bezpečí a pak jí předal Martině. Kate čekal nepříjemný, ale nutný zákrok.

„Šéfe, smůla.“

„Co je, Kudlo?“ zeptal jsem se a zobrazil si na MFD výhled z jeho helmy. Pochopil jsem na první pohled, dvě tečky po kousnutí uprostřed velkého otoku jsem poznal hned. Ivan s Kudlou našli další holku, ale pro tentokrát stáli hadi proti nám. Přišli jsme pozdě.

„Nechte ji tam, kluci. Nedá se nic dělat. Teď musíme přežít.“

Schovávání v džungli bylo docela nepříjemné, protože chlupáci byli vzteky bez sebe. Ivanovi se podařil husarský kousek, když sestřelil jeden raketoplán střelou země-vzduch, kterou si půjčil ze zničené strážnice. Pak zaminoval jeep, aby bouchnul ve chvíli, kdy se někdo přiblíží, a dal se na útěk spolu s Kudlou a vyčerpanou dívkou jménem Joana, která tiše vzlykala a držela se za ruku, odkud ji Kudla nepříliš odborně vyoperoval voperovaný lokátor. Narychlo ji postříkali lesní vůni, kterou jsme používali na zmatení i my, a doufali, že to přerazí stopovací smrad.

My udělali s naší amazonkou to samé. Byl čas se někam zašít, nejlépe do našich jeskyněk. Ale to byl docela problém, se vší tou vzdušnou aktivitou nad námi. Ten den jsme se rozhodně nenudili. Ani profesor a Čip, kteří pilně, ale

nenápadně vnášeli chaos do počítačových sítí. Nemohli to ale přehánět, to by i blbí chlupáči přišli na to, že jim satelity a senzory dávají nějak moc zkreslené informace. Ale upravit je o pár kousků, to už docela šlo. Jako další drobnou diverzní akci jsem odpálil bombu těsně u hranic základny, kterou jsme tam už před časem umístili právě k tomuto účelu, neboli totálnímu zmatení nepřítele. Nejméně polovina pronásledovatelů se stáhla, aby zabránila rozsáhlému nepřátelskému útoku na základnu. S trochou štěstí se postřílí mezi sebou, idioti chlupatí.

Zaznamenali jsem pár dalších bodíků k celkovému skóre. Zaminovaný jeep sebou vzal tři další chlupáče. Když jeden z raketoplánů objevil pozici skupinky Ivan, Kudla a Joan, vysadil na třech místech skupinku chlupáčů a přivolal stíhací podporu. Ivan odpálil jednu Jehlu zbývající střelou chlupáčské výroby, umístil pár šikvých nástrah a nakonec se i s Joanou schoval pod břeh řeky. Až na jednoho krokodýlovitého tvora tam bylo docela bezpečně a Kudla vysvětlil pojem bezpečí i šupinatci, jak jinak než nožem. Joan jeho návrh, že jí udělá krásnou kabelku, odmítla. Docela ho to rozladilo.

A pak se přes můj rozkaz vydal dorazit to, co zbývalo z útočných oddílů. Jeden kompletně padnul na nádherně umístěné mině, taková past patří do učebnice. Jakmile ji jeden chlupatý nesmysl zaktivoval, bouchly všechny a výbuch byl nasměrovaný na celou skupinku chlupáčů, ze kterých zůstaly akorát chlupaté zbytky.

Druhá skupinka měla větší štěstí, ale to je jenom relativní pojem, protože právě k té se vydal Kudla. Uspěl, ale stejně jsem ho za to seřval jako malého kluka. Když jsem mu pak na základně nadával, culil se přesně jako ten malý kluk. Pitomec. Ale že ho mám rád, blázna.

Vzduch byl plný zmatených zpráv a příkazů. Chlupáči dospěli k názoru, že proti nim stojí nejméně jedna rota námořní pěchoty vyzbrojená protiletadlovými zbraněmi. Jenom díky tomu, že si nebyli jistí, co se stalo s velitelem základny na lovu, nezačali celou oblast kobercově bombardovat.

Po krátké diskuzi s Bednou jsem se nakonec podvolil jeho návrhu a poslal ho s Igorem na pomoc Ivanově skupině. S ostatními jsem se stáhnul na základnu,

byl to brutální pochod, ale zvládli jsme to. Dorazili jsme pořádně vyčerpaní. Především já, protože Kate v polovině zkolabovala a já ji musel nést. Složil jsem ji na polní lůžko a začal se starat, co s tou mojí bandou.

Šlo po nich skoro všechno, co mělo chlupy, i když už slunce pomalu zapadalo. Rozhodl jsem se, že jim přece jenom půjdu pomoci. Po chvilce odpočinku a pár chemických přísadách do žil to šlo. Martá šla pochopitelně se mnou. Musel bych ji přivázat. Vzali jsme to oklikou, hodlal jsem totiž chlupáčům jejich otravování pořádně osladit. Jedna ze skupinek vyskládala z raketoplánu kdesi cosi a vytvořila si takový malý tábor. A to se mi nelíbilo.

Bedna s Igorem už obešli pátrající jednotky chlupáčů, zanechali za sebou pár krvavých stop a připojili se k pikniku. Bedna mi zavolal:

„Jakmile se setmí, odvedu tu holku oklikou na základnu. Zbytek tady bude zatím chvíli poutat palbu a pak se stáhnou.“

„Souhlas. Trochu s Martou odlákáme pozornost. Dám ti vědět. Dejte si bacha. A nebuďte blbí, nenechte se zabít, tupci!“

„Rozumím. Ozvu se, až bude co ohlásit.“

Igor za pomoci svého těžkého speciálu pálil jako blbý. Obsadili jeden kopec a z něho vedli palbu všemi směry, chlupáči je pomalu začali obkličovat, ale platili za to obrovskou cenu. Ivan střílí perfektně, to už jsem myslím říkal, ne?

Zatímco chlupáči žádali posilu, aby mohli napadnout jednotku opevněných mariňáků, napadli jsme s Martinou ten jejich tábor. Není mi sice jasné, proč si ho vůbec dělali, ale je to jejich věc, že. Hlídalo ho jenom pět chlupáčů a velitel zásahovky, který radši všechno řídil rádiem. Mám to já dneska na zbabělé nějaké štěstí... Naprosto brutálně jsme je postříleli ze zálohy a pak jsem bleskově přebíral to, co by se nám hodilo, co bych si mohl naložit na záda a co bych mohl přivést k výbuchu. Už tak jsme klukům pomohli, protože útočníci se zmateně snažili navázat spojení.

Rychle jsem pobral pár věcí, další hromadu jsem svázal dohromady a s Martinou jsme ji odtáhli kus dál do lesa a schovali. Taková malá zásoba pro strýčka Příhodu. Zbytek jsem nastavil na deset minut a zdrhal, směrem k Bednovi, který už vedl Joan pralesem.

„Až uslyšíte výbuch, začněte se pomalu stahovat, pitomci. Odved'te je trochu do lesa a pak se jim ztrat'te, jasné?“

„Charašo,“ oznámil Igor a vypálil jednu z posledních extraexplozivních střel do svého raketometu. S takovou mu bude jeho těžký speciál za chvíli k ničemu, i když jako palice se dá taky používat.

I když nejsem Ivan, pospojoval jsem to docela dobře a vypálil do pralesa pořádnou díru. Chlupáči byli totálně zmatení a nevěděli, jestli mají útočit, nebo se vrátit a zjistit, kdo jim to co udělal s táborem. Kluci se zatím zdekovali a oklikou se vraceli.

Setkali jsme se s Bednou. Joan byla z úplně jiného soudku, než amazonka Kate. Byla to vlastně ještě holka. Mohlo jí být tak šestnáct, sedmnáct. Dívala se jako vyděšené zvířátko. Martina správně odhadla, že ona bude fungovat jako utěšitelka lépe, než nadržžený Powell. Zvládla to na výbornou, mateřské instinkty jsou mateřské instinkty. Rýpnul jsem do zklamaného Powella loktem a řekl mu: „Později budeš mít možnost, chlípničku. Ale nejdřív si zjisti, jestli není ještě pod zákonem.“ Zašklebil se na mně. Sebrali jsme se a zamířili co nejrychleji domů.

Už byla skoro půlnoc, kdy jsem přikázal těm vražedným maniakům, ať už to zabalí a utečou. Právě včas, protože o chvíli později celé okolí začali chlupáči bombardovat ze vzduchu. Slyšel jsem tlumené exploze i uvnitř našich jeskyněk. Ivan, Igor a Kudla dorazili až ráno.

Následující dva dny jsme trávili bezpečně v podzemí v našich jeskyňkách a čekali, až přestanou chlupáči šílet. Mezitím jsme se seznamovali s přírůstkem do rodiny. Amazonka Kate nedávno dokončila mariňácký výcvik a už se ukázala zdatnou posilou, s Joan to bylo horší, v zajetí byla už dva roky, od patnácti. Vypadala sice o dost starší, ale pod láskyplnou péčí mých chlípniček rychle začala vzkvétat. Byl jsem opravdu rád, že tady ty holky máme. Banda teď měla další motivaci a to je jenom dobře. V poslední době jsem totiž nebyl jediný paranoik a skeptik. A to je zlé.

Prohodil jsem s holkami pár slov. S Kate opravdu nebudou problémy, maximálně takové, které jsem zvyklý řešit u té své krvežíznivé bandy.

„Chci je zabít úplně všechny, pane! Jen mi dejte nějakou zbraň...“

„Neboj, amazonko. Taky si zabouješ. Nemáme pro tebe sice solidní vybavení, ale nějak tě využijeme, toho se bát nemusíš.“

„Kdy osvobodíme ostatní?“

Zaváhal jsem. Zvláště když na mě dolehl smutný pohled malé Joan.

„To asi bude chvílku trvat, holky. Nemáme na to prostředky. Dokázali bychom je osvobodit, ale kam bychom je schovali? Podívej se na sebe, Kate. Jsi silná ženská, ale i ty jsi vyčerpaná...“

„To byla jenom chvilková slabost, pane. Příště už mě nebudete muset nosit. Ne snad, že by se mi to nelíbilo...“

S pobavením jsem si všimnul, že po ní Martina šlehla vražedným pohledem, ale hned se ovládla. Ale ale. „Nemáme kam schovat pár set zajatců, nemáme je čím živit a ani jak bránit. Jsme trosečníci, máme jenom to, co jsme měli sebou a co ukrademe chlupáčům. Dokud nedáme dohromady nějaký rozumný plán, nebudeme se o osvobození pokoušet. Ale pochopitelně jim polezeme hodně na nervy. Bedno, zkuste na Kate nějak předělat ty chlupácké kombinézy, pár jsem jich přinesl. A taky z náhradních součástek sflikuj komunikátor. Jakmile se trochu zotavíš, vezmeme tě sebou do džungle, jestli budeš chtít. A ty, Joan...“

Přikrčila se a zatvářila se vyděšeně. Martina, která seděla kolem ní, ji objala kolem ramen. Zdálo se, že jí ten dotek trochu uklidnil. Pořád ale měla ten výraz vyděšeného malého zvířátka zahnaného do kouta. Bylo mi jí zatraceně líto. Děti...

„Neboj se, Joan. S námi jsi v bezpečí. Nebude to dlouho trvat a vypadneme odtud.“

„Já už nechci do toho lesa,“ pípla. „Bojím se, jsou tam hadi!“ Igor se zatvářil nechápavě. Joan si asi jeho pochoutku neoblíbí.

„Neboj se, miláčku. Nikdo tě nebude k ničemu nutit. Zůstaneš hezky tady v bezpečí, vždycky tady s tebou někdo bude,“ utěšovala ji Martina.

Zahnal jsem soucit k děvčeti poznamenaném válkou a zajetím. Časem se z toho dostane. Já mám teď na starosti důležitější věci. Pár dnů zůstaneme zalezlí, než se to trochu uklidní...

Později za mnou přišla Kate. „Chtěla jsem se zeptat na něco osobního, pane.“

„Ptej se.“

„Když jsem si do vás tak trochu rýpla, s tím nošením v náručí...“

Copak z tebe asi vyleze, děvenko? Doufám, že nebudu mít na krku druhou Martinu!

„Všimla jsem si, jak se na mně doktorka podívala, a tak jsem se chtěla zeptat...“

Všímavá holka. „Ne, nic spolu nemáme.“

Chvíli se na mě jenom přemýšlivě dívala a pak řekla: „Možná byste měli.“

A tak jsem jí nakonec vykecal celou historku včetně svých pochyb a myšlenek... Nijak mi to neokomentovala, jenom ke konci poznamenala: „Řády nic takového nezakazují.“ A šla se nechat oblbovat od Bedny. Kdyby bylo jednání s opačným pohlavím tak jednoduché jako zabíjení chlupáčů, bylo by mi hej.

Večer druhý den jsem se rozhodl, že mám smradu dost a schovávání taky. Vydal jsem se k říčce vykoupat. Porušil jsem tak vlastní rozkazy, že nikdo nemá vycházet sám, ale do háje s tím. Velitelské privilegium, řekl jsem si. Potřeboval jsem být chvíli sám. Navíc mě už nebavilo sledovat, jak ty moje nadržovaná štěňata obskakují obě holky. Dokonce i rezervovaný pan profesor se tvářil tak nějak jinak, když se díval na mladou Joan. Možná si představoval, že z ní jednou bude jeho studentka, co já vím. Joan se už zbavila alespoň části hrůzy, když nám s pláčem vyprávěla svůj příběh. Další důvod zabíjet chlupáče, jak to jenom půjde. To už ani nebyla nenávist, co jsem k nim cítil. Bylo to chladné přesvědčení, nutnost, bylo to jako dýchání a jídlo. Ty tam jsou doby, kdy jsem to bral „profesionálně“. Je to válka, my jsme válečníci, je nutné bojovat, abychom ochránili sebe i ostatní... To už dávno neplatí...

Sundal jsem si zbroj a zamířil do vody, jenom v tílku a s nožem u lýtka. Opatrnosti nikdy nazbyt. Hodlal jsem se jenom trochu opláchnout a pak o samotě meditovat a přemýšlet, jakou katastrofu na mě život zase chystá. Sotva jsem splnil jednu část a pak si polonahý sedl na břeh a začal se osušovat, uslyšel

jsem, jak ke mně někdo jde. Skok s puškou v ruce a bolestivé odřenininy a píchance od křoví byly zbytečné, protože to byla jenom Martina. Jenom...

„Nazdar veliteli. Vidím, že jsi dostal stejný nápad jako já. Alespoň nebudeme porušovat ten tvůj rozkaz, když tu budeme oba,“ dvojsmyslně se na mě usmála a bleskově se svlékla. Díval jsem se schválně stranou, zatímco se cachtala ve vodě.

„Nechceš se přidat, šéfe?“

„Ne. Už jsem byl.“

„Nemusíš být hned tak nafrněný.“

Oblékla se jenom do prádla a pak se posadila vedle mě. Mlčela a tvářila se docela vážně. Dlouho jsem to ticho nevydržel.

„Co je s tebou, Marťo? Došly ti baterky ve vibrátoru?“ zaryl jsem si.

Povzdychla si a smutně se na mě koukla. „Můžeš nechat těch vtipů, Georgi? Nějak na ně dneska nemám náladu.“

„Promiň.“

Pak ticho porušila ona: „Co myslíš, dostaneme se odtud?“

„Samozřejmě! Jsme přece ti nejlepší, už jsme se dostali z horších kaší,“ prohlásil jsem, ale moc víry v tom nebylo.

„Ale no tak. Možná jsme byli v horších situacích, ale vždycky tam byl někdo, kdo nám kryl záda, vždycky jsme měli možnost úniku. Ale tady jsme jako v pasti.“

„Máš pravdu,“ přisvědčil jsem neochotně.

„Mám. A taky mám strach,“ sklopila oči. „Když jsme v boji, je to docela v pohodě. Ale... teď, když mám čas nad tím přemýšlet, mám prostě strašný strach. Cítím se tak sama.“

Předem jsem si za to vynadal, ale objal jsem ji a přitiskl k sobě. „Nejsi sama.“

„Ne,“ usmála se na mě. Zadívala se mi do očí. „Nechceš zrušit ten svůj pitomý příkaz?“

Mohl jsem ji buď upozornit na její neprofesionální chování, nebo ji odpálit nějakým vtipem. Neudělal jsem nic z toho. Místo toho jsem ji přitáhnul k sobě a políbil. Zase jednou. Po více než dvou letech.

Kapitola 8 – Ponny express

A tak zase jednou uklidňuju šílený tlukot srdce těsně před akcí. Jde to snadno, jsem docela vymrzlý. Krčím se za rohem chlupáčské ubytovny. Kousek přede mnou je můj cíl – odpalovací silo pro kurýrní rakety. Jsou tam tři a to je jenom dobře. Mám totiž poštu, kterou potřebuju odeslat a ta na sobě má nálepky Express, Doporučeně, Spěšně a Air-mail neboli letecká pošta. A jelikož je naše Díra stejný zapadákov, jako kdysi Divoký západ na zemi, nejlepší poštovní služby poskytuje Pony Express. Chlupáči tomu sice říkají nějak jinak, ale jsem rozhodnutý jejich služby stejně využít, i když majitelům firmy bych si dovolil vyslovit hlubokou nedůvěru. Jenomže, komunikační monopol je komunikační monopol.

Věc se má tak, že je třeba konečně zase jednou něco udělat. Partyzánská válka nám jde velice dobře. Kdyby byla tahle mizerná základna přímo uprostřed pralesa, nejenom z poloviny obklíčená, byli by chlupáči totálně v háji. Tu lesní část vlastníme my. A za poslední týden, kdy bojujeme otevřeně, jsme jim nadělali obrovské problémy. Tak velké, že vrchní chlupáči (podle očekávání se o tohle místo hádají zástupce chudáka bývalého a šéf skupiny, která tady hledá naše navigátory) překousli hrdost a požádali o pomoc. A až ta přijde, bude nám zatraceně horko. Chlupaté mrchy rychle zjistily, že v pralesě se na nás prostě nechytají. Když jich bylo moc, tak jsme zkrátka ustoupili a nastražili jim pár pastiček, když jich bylo málo tak jsme je nasekali na hadry. Letecká podpora si nad lesy moc netroufala, protože pracovitý Ivan zkonstruoval a vyrobil spoustu automatických pastí (z vypůjčeného materiálu pochopitelně), které odváděly velice dobrou práci. A tak se chlupáči vesměs drželi na svém. Mohli nás dostat kobercovým bombardováním. Jenomže to by asi přišli o navigátory. Pevně (a správně) věřili, že je pořád máme. Dokonce nás několikrát vyzvali ke kapitulaci za velice příhodných podmínek. A to nedělají jen tak.

Všechny naše boje stály a padaly na naší perfektní základně v podzemí a počítačovém napíchnutí. Snažil jsem se co to dalo, abychom se neprozradili ani jedno ani druhé. Zatím se mi to dařilo, ale počítačové frajírci už něco čichali. Spojení moc nevěřili a všechno hlídali jako diví. A tak už jsem se nemohl moc spoléhat ani na data, ani na případnou diverzi.

Každou noc jsme se „pokusili“ o průnik až do tábora, ale vždycky jsme se nechali zahrnat. Hloupé bylo, že při tom jednom zahrnutí chytil Igor nepříjemnou ránu do břicha nějakou zatracenou průraznou střelou. Prorvala se skrz pancíř a zaryla se mu do sádla. Nebylo ti sice nic moc vážného, ani neměl poškozený žádný vnitřní orgán, ale přece jenom díra v břiše je díra v břiše a tak má na pád ní nakázaný klid. Vystřídal na místě nemocných Čipa, který už se dokázal docela slušně belhat. Škoda. Teď bychom Igorovu nosnost potřebovali.

Těch několik „neúspěšných“ pokusů přesvědčilo (doufám) chlupáče, že se nás v noci na vlastním písečku moc bát nemusí. Přesně o to mi šlo. A tak jsem teď přivedl část svého týmu přímo doprostřed jejich základny, hezky pod vodou, řekou. Ta sympaticky protékala přímo jejich táborem a oni ji pitomci nijak moc nehlídali, asi spoléhali na těch pár rybek, co tam plavalo. A nám stačilo jenom trochu poupravit naši garderóbu. Když můžeme ve skafu pobíhat ve vakuu, pod vodou je to docela pohoda. Sice se neplave zrovna nejlíp, ale jde to.

Hlavním úkolem tohoto přepadu (který musí vyjít na sto procent, jinak to bude zlé) bylo právě řečené odeslání pošty. Spáchal jsem menší literární dílo, nahrál ho do data disku, kompatibilního s chlupatou elektronikou. Základna měla kurýrní rakety, takové malé šmejdstvo schopné tak akorát odstartovat, nejbližším vhodným bodem skočit a na místě odvysílat zprávu. Tahle verze byla schopná skočit třikrát a to mi docela vyhovovalo, protože ve tří skokovém dosahu byly hned dvě naše základny. Kdyby jenom ty hyper kanály byly alespoň trochu logicky zamotané do normálního prostoru, ale nedá se nic dělat. Zprávu adresát, čili jak kdokoli od nás, tak náš vrchní velitel admirál Takata, určitě dostane a snad nás naši přijde z téhle kaše vysekat. Protože pořád štěstí mít nebudeme. Už tak jsme si ho asi vybrali na pár let dopředu.

Až odstartuje Pony Express, na základně to asi začne vřít. Před deseti minutami se chlupáči jakžtakž uklidnili. Čip a Kate podnikli další pokus a zlikvidovali jednu z hlavních bran, pár chlupáčů a nějaké ty zásoby, pak se bez problémů stáhli před přesilou. Chlupáči určitě nečekají, že skoro celý zbytek mé jednotky hezky číhá pod hladinou říčky skoro uprostřed tábora. Pak to šlo rychle.

Jelikož stejně vyvoláme paniku, rozhodl jsem se trochu riskovat a dát jim pořádně na frak. Na základně jsou teď dva raketoplány. Chlupatým mrchám už moc letectva nezbyvá, ale brzy dostanou posily. A my snad taky, ale zatím hodlám chlupaté letectvo zredukovat ještě víc. Alespoň na čas nás ty poletující bombardující nesmysly nebudou tolik otravovat.

Pomalů se plížím k silu. Je u něj strážný, jako skoro u všeho. Dostal jsem se pomalů až za něj. Je to typický chlupáč, navlečený do toho postroje, který tady většinou nosí. V pařátech má útočnou pušku, takové obyčejné plivátko. Tedy v jedné pařátě, v druhé má něco, co si strká do nosu a nasává. Taková drobná droga, používají ji asi jako my alkohol nebo cigára. A stejně jako lidský strážný by na hlídce kouřit neměl, stejně tak chlupáč by neměl fetovat. Protože to odvádí pozornost a v případě cigára to na vás ještě upozorní. Takže tenhle chlupáč je hodně neopatrný. A za chvíli bude hodně mrtvý.

Poslední dva metry jsem skočil. Levou rukou jsem ho chytil za chlupy na hlavě, pravou jsem vrazil nůž ze strany do jeho krku a prudce škusnul dopředu. S ostrým nožem je to mnohem lepší a rychlejší způsob, jak někomu podříznout hrdlo, než ten klasický, co ho vidíte co chvíli v televizi.

Opřel jsem chlupatou a krvavou mrtvolu o ovládací pult a jeho puškou jsem ho šikovně zapřel, takže to vypadalo, jakoby se pohodově opíral a na chvíli si dával oddych od nudné stráže. Takovýchle pozorných stráží se po táboře potuluje několik, teda pokud všechno klape.

Rychle jsem otevřel panel a připevnil k němu nějaké to vybavení. Nahrál jsem do kurýrů hlášení a pak nastavil časovač. Ve všech třech jsem vyřadil dálkové ovládání, protože to by pak byl zbytečná snaha, kdyby mi je hned po startu někdo na orbitě elektronickým příkazem zastavil. Za necelou hodinu se budou chlupatci (ti , kteří ještě budou žít) hodně divit. Doufal jsem, že těm nahoře nesepe hned a alespoň jedné raketě se podaří utéct.

Ivan mi mikropulzem na chlupaté frekvenci oznámil, že první raketoplán je vylepšený. Zbýval druhý. Pomalů jsem se vrátil do stínu jedné zbytečné budovy, kde na mě čekala Marťa. Ukázal jsem jí vztyčeným palcem, že je všechno OK a ona mi poslala vzdušný polibek. Umístili jsme ještě pár bombiček a pomalů a opatrně se vydali zpátky. Ivan a jeho dvojka Bedna se už také vraceli. Bylo to

relativně bezpečné, protože naživu zůstávalo několik chlupáčů. Tedy z těch, kteří měli hlídat okolní oblast. Elektronické zabezpečení bylo sice fajn, jenomže to už dávno vidělo něco úplně jiného. To byla práce profesora, který se naboural na jeden počítačový uzel a z toho vylepšil celý systém. Samozřejmě že jsme to mohli udělat tak jako tak naším hlavním napíchnutím na počítače, ale takhle chlupáči přijdou na to, jak jsme to udělali a trochu je to uklidní. Doufejme.

Kudla se potichu spustil ze strážní věže, která šikovně obhlížela celé okolí přistávací plochy. Proto jsem ho tam taky poslal, aby nás odtamtud kryl a jako vedlejší práci vyřadil chlupáče, kteří by nejspíš rádi pokryli nás. Všechno vycházelo tip-top. Nádhera. Teď už se odsud jenom dostat a je to v pohodě.

Zauvažoval jsem, jestli máme riskovat a zlikvidovat ještě pár věcí. Kupříkladu transportér, který tady ještě pořád seděl, mi byl trnem v oku. Uvažoval jsem, že ho také zasabotujeme, ale počítám s ním pro poslední nouzový plán. Tyhle raketoplány hyperskoky nezvládnou a do Jehly se vleze jeden člověk. Nemluvě o tom, že nám je chlupáči už na zemi nenechávali. Zbylo jim jich jenom pár a ty byly hezky na oběžné dráze, kam jsem za nimi nemohl. Teda mohl, ale dalo by mi to opravdu dost práce.

Pak jsem to ale zamítnul a dal pokyn, ať se začne ta moje banda stahovat.

Krčil jsem se za rohem a nervózně se rozhlížel. Můj nesmysl mě přímo bombardoval. Něco se chystá! Ale já sakra nevím co!

Kudla s Prófou už se dali na podvodnickou dráhu, Ivan s Bednou právě dorazili k řece. Zbýváme jenom já a Martina. A něco se do té doby...

„Průser jako mraky,“ ozval se Čip. „Do systému právě vstoupila celá zasraná flotila a mají víc chlupů, než Igor na zadku. Za chvíli budou na orbitě a nějaký velký zvíře si to sem dolů půjde prohlídnout. Sheisse. Doporučuju, herr major, abyste zdrhali, co to dá. Máte pár minut, než ti debilové začnou vyvádět. Zatím jim ten signál blokuju, ale nemůžu to dělat dýl než ein moment.“

A je to tady! Strčil jsem do Martiny, ať běží a sám jsem se taky rozběhl na přesně opačnou stranu. Bez ohledu na možné prozrazení jsem doslova doletěl ke kurýrkám v jejich převozném silu a přenastavil jsem časovač na pět minut. Letěl jsem zpátky jako vítr, nohy se snad ani nedotýkaly země. Bleskově jsem

vklouzl do řeky a dali se na namáhavou podvodní cestu. Dřel jsem jako kůň, abych dohnal ostatní.

„Pouštím to dál, déle to nejde. Hodně štěstí a pospíchejte k večeři, Igor vaří,“ popřál nám Čip.

„Stáhni se od linky. Všem: dokonalé rádiové ticho, vracíme se jak to jenom nejrychleji půjde,“ rozkázal jsem.

A ono to moc nešlo. Naše obleky nám sice umožňují pohodový pobyt pod vodou, ale na rychlé přesuny to zrovna není. Dostali jsme se sotva k hranici základny a začali se postupně protahovat prostříhanou dírou v pletivu (celí chlupáči – nic neudělají pořádně, jenom pár tenkých drátků), když na základně vypukl poplach. Zřejmě někdo našel chlupatou zdechlinu.

Za chvíli se ozvalo ještě větší ječení. Vystrčil jsem hlavu kousek nad hladinu a jasně slyšel zvuky raket. Pony Express vyrazil. Pokud se kurýrkám podaří proniknout, tak máme vyhráno. Skoro.

Mohli jsme se jenom dohadovat, co se zrovna děje na základně. Slyšeli jsme několik výbuchů, to byly nástrahy v muničáku. Pak jeden mohutný. To chlupáči ve vzteku odstartovali s jedním raketoplánem v naději, že nás někde uvidí a změní na páru. Drobný upgrade, který jim Ivan v rámci záručního servisu dodal, vyhodil celou kocábku do luftu pár chviliek po startu. Nejspíš jim to dojde a druhý před použitím prohledají, ale Ivan pracuje kvalitně, takže jim některé kousky možná uniknou a i druhý ptáček se rozloučí se světem efektivní explozí. Uvidíme. Zatím nám to docela vychází.

Nakonec jsme se dostali až do naší tajné jeskynní základny a byl na nás docela ubohý pohled. Zamazaní, unavení, ale nezlomení. Tu noc jsme toho moc nenaspali. Vztekli chlupáči lítali vším možným kolem nás a hledali jako vzteklí. Jeden z nich vydráždil zřejmě poslední automatickou střelu, kterou zkonstruoval Ivan. Střela asi neuspěla, ale vzteklí chlupáči vypálili džungli kilometr kolem dokola.

„To jsme to píchli do pěkného vosího hnízda,“ zašeptal jsem do ucha Martině, která se ke mně majetnicky tiskla.

„Jen ať zuří. Budou dělat ještě víc chyb.“

„Hlavně aby došel dopis. Nerad bych se příští týden trmácel na poštu a urgoval ho.“

Zasmáli jsme se. Objal jsem ji a políbil. Koutkem oka jsem zaregistroval pár pohledů. Katin „No proto!“, Bednův „Ale ale?“, Profesorův „Překvapivá okolnost!“ a Igorův „Já mám hlad!“

Kapitola 9 – Válka s beznadějí

Nakonec se mi usnout nepodařilo. Martina dřímala, tak jsem se zpod ní tak nějak vyvlékl, abych ji neprobudil a vydal se na průzkum jeskyní, jak jsem těm svým osamělým „přemýšlecím“ procházkám říkal. Od té doby, co Martina splnila svůj slib a dostala mě do postele, jsme spolu byli dost často. Museli jsme odrážet občasné narážky zbylých členů týmu, ale to jsme zvládali oba dva naprosto v pohodě. Spali jsme vedle sebe a mě to ohromně pomáhalo. Nebylo to profesionální, ale bylo to sakra lidské, ne? A mě dělalo docela dobře vědomí, že uvnitř té zabijácké mašiny je ještě pořád dost velký kus člověka. Jenom jsem měl strach, že si ji pouštím moc k tělu.

Vzpomněl jsem si, jak jsem ji potkal poprvé, na základně, kde jsme začali budovat naši speciální jednotku. Narazil jsem na ni v jednom baru a okamžitě mi pobláznila hlavu. Po dlouhé době, kdy jsem spal jenom se svou puškou a pak se chvástal, který to bordel jsem zase vymetl. No, většinou to bylo jenom chvástání. Jenomže Martina byla živel a já se jí zjevně zalíbil. Řekli jsme si pár nevýznamných věcí, vypili pár skleniček a jen o chvíli později jsme spolu skončili v posteli. Jak jsem už říkal, Martina si nějaké servítky nebrala. O to větší bylo moje překvapení, když jsem ji druhý den viděl o něco dřív, než jsem počítal. Bylo to první setkání s mými lidmi, které jsem si vybral podle hodnocení odborností a prodělaných akcí. A ona tam byla mezi nimi a ani potvora nebyla překvapená!

Nejdřív jsem uvažoval, že si ji nevezmu a strčím ji někomu do jiné jednotky, ale pak jsem zjistil, co je vlastně zač. A tak jsem se obětoval a vzal si ten rozkladný element a šílenou nymfomanku pod sebe, ve velitelském slova smyslu. Tak nějak jsem si to s ní vysvětlil a vydal jsem svůj „rozkaz.“ Vzala to s úsměvem, chlapů je přece dost, ne? Ze začátku jsem se proklínal, že asi dělám pěknou blbost, ale jak uběhlo několik misí, tyhle výčitky zmizely. Martina byla

přesně to, co jsem potřeboval ve svém týmu. Schopná, znalá a především měla to, co jsem požadoval u všech příslušníků své jednotky. Byla zabiják. Jsme ve válce a potřebujeme především zabijáky. Všichni v mé jednotce takoví byli a bylo jenom dobře, že zabíjeli ty zlé...

A dokázala výborně rozptýlovat napětí při delším čekání. Pokud vím, tak se s nikým z Pirátů nevyspala, ale její dráždění dokázalo udržovat všechny napružené. A navíc to byla někdy docela zábava, i když ze začátku mě její pokusy dostat mě do postele dost vytáčely. Ale zvyknul jsem si a bral to jako samozřejmost. Když neuspěla u mě, hledala si zábavu jinde. Co dělala ve volnu, kdy nebyla jednotka pohromadě, byla její věc. Občas se ke mně dostával zajímavé zkasky.

Přišla tiše za mnou a objala mě kolem pasu.

„Proč jsi mi utekl?“

„Potřeboval jsem být chvílku sám...“

„Chtěla bych, abys mi něco slíbil, veliteli.“

„A co by to mělo být, má krásná lékařko?“

„Že to takhle neskončí.“

„Neskončí co?“

„Že až se z téhle mise dostaneme, tak to mezi námi zase neskončí.“

Nevěděl jsem, co jí na to říct.

„Já vím, co si o mně myslíš. Že jsem kurva...“

„To ne!“

„Ale ano, chovám se tak. Určitě jsi to o mně slyšel a slyšel jsi podobné věci i ode mě.“

„No je pravda, že za slušnou dívku tě považovat nemůže asi nikdo.“

Chvíli mlčela. Pak se mi zadívala do očí a řekla: „Co o mě vlastně víš? O mé minulosti?“

„Jenom něco málo. Nestudoval jsem záznamy před nástupem do armády nijak zvlášť, nezajímalo mě to.“

„Z těch mých by ses stejně nic pravdivého nedozvěděl. Jsou falešné.“

„Cože?“ Falešné záznamy? To snad ne!

„Účastnila jsem se jednoho experimentu. Nedobrovolně. Když ho zrušili, dali nám všem falešné identity. Bylo mi patnáct, když jsem se dostala do normálního světa a to už bylo pozdě. To už ze mě slušnou dívku nikdo udělat nemohl. Ale jako děvka jsem byla dobrá.“

„Jaký to byl experiment?“ zeptal jsem se váhavě.

„Takový malý testík, jak získat ty nejschopnější jedince. Přírodní výběr. Ať přežije nejsilnější. Vězeňská planeta. Jeden z dalších oficiálně zakázaných popíraných experimentů, jako byli kyborgičtí válečníci, genetické manipulace, mozkové implantáty a podobně.“

„Nechápu,“ řekl jsem, ale měl jsem tušení. Párkrát jsem o něčem takovém četl ve scifi románech. Docházelo mi to pomalu, ale jistě. A její další slova potvrdily, že je můj odhad přesný.

„Posbírali hromadu různých zločinců a vysadili je na jednu planetu. Zákon silnějšího, přežijí a uspějí jen ti nejlepší a nejdrsnější, ze kterých pak budou skvělí zabijáci pro armádu. A přesně podle tohoto předpokladu to taky dopadlo. Mohla bych ti vyprávět spoustu věcí...“ Odmlčela se. „Ach jo. Tenkrát jsem to tak nebrala. Nikdo to tak nebral, bylo to zabij, nebo tě zabijou, sežer, nebo tě sežerou, ovládej, nebo tě ovládnou. Mám pocit, že udělali něco s plodností, protože jsme se rozmnožovali jako králíci, ale mrtvých byla spousta. Děcka se málokdy dožívala dospělosti. Ale já byla schopná a tvrdá. O panenství jsem přišla v desíti. Sex byl dobrý způsob, jak si pomoci. Měla jsem dost síly, abych dávala jenom těm, kteří mi za to stáli. Když v patnácti na tenhle projekt bandy šilenců přišla vláda, odvezli nás pryč a dali nás na převychování, především nás mladé. Až v tom ústavu jsem zjistila, že je opravdu možné chovat se k sobě slušně. To jsem předtím nijak neznala. Tam u nás šel každý po každém. A najednou jsem zjistila, že existuje nějaká láska, přátelství...“

Mlčel jsem, nevěděl jsem, co jí na to říct.

„Zvyk je železná košile, tohle přísloví znáš, ne? Pracovali na nás psycháči, používali hypnózu, drogy, dokonce nám selektivně vymazávali některé úseky paměti. Ale... stejně toho spousta zůstala. I když mě pustili ven, do normálního života, chovala jsem se jako dřív. V Pekle bych nepřežila, ale na normální terranskou společnost jsem byla trochu moc. Kdo se mi nelíbil, tomu jsem rozbila hlavu. Kdo se mi líbil, toho jsem zatáhla do postele. Kdo mi mohl nějak

pomoct, toho jsem taky dostala. Šla jsem na univerzitu. Tam jsem se trochu polepšila, ale jenom trochu. Dala jsem se na lékařství, protože se mi strašně líbila ta romantika pomáhání lidí, lásky, přátelství. Ale já toho nejsem schopná...”

„Martino!“

„Je to pravda. Alespoň částečně. Prostě se nedokážu zapojit do společnosti jako slušná holka.“

„Do naší party jsi zapadla přece perfektně!“

Usmála se. „Uvědomuješ si, co jsme za partu? Máme toho spoustu společného. Jsme zabijáci. Po akci spolu oslavujeme, jak to jenom jde. Ale jinak... máme každý svůj vlastní svět. Každý z nás má své demony, kteří ho honí. A já už nechci. Chci být... normální.“

Rozuměl jsem jí. Až moc dobře. Já taky chtěl být normální, ale moc mi to nešlo. Válka mi hodně vzala a to co mi dala, mi nahrazovalo celý zbylý svět, ale v žádném případě to nebyla náhražka dokonalá. Jenom z bojového vzrušení žít nemůže ani ten největší šílenec.

„Armáda pro měla bylo místo jako stvořené. V boji jsem se vybila. Ale, pořád tam bylo to prázdno, to místečko, o kterém jsem dřív ani nevěděla, že ho mám. Nakonec se mi podařilo zamilovat se, ale měla jsem strašnou smůlu. Skončilo to dost... mizerně. Nějakou dobu jsem pak vyváděla jako dřív, ale strašně jsem chtěla, potřebovala znovu cítit lásku, ten pitomý pocit. Když mě převedeli k jednotkám, rozhodla jsem se, že tentokrát to vyjde. Narazila jsem na tebe a připadalo mi to jako zázrak, ten večer. Říkala jsem si, že s trochou štěstí budeš taky v jednotce, že možná budeme sloužit spolu, ale nechtěla jsem vyzvídat. A druhý den jsem zjistila, že jsem se vyspala se svým budoucím velitelem. Docela mě to rozhodilo, zvláště když sis mě vzal na osobní pohovor. Sice mě bavilo, že tebe to taky tak vzalo, ale... Od té doby jsem si radši s nikým nezačala.“

Musel jsem se zatvářít nevěřícně, protože se smutně usmála a pokývala hlavou. „Je to tak, Georgi. Flirtování a vyblbování se zbavit nedokážu. A ani nechci. Je to zábavné a všichni to už ode mě čekají. Beru to jako takovou ventilaci. Jenom to prostě od jisté doby nedotahuju do konce... Ten tvůj rozkaz, nic na akcích, byl zbytečný. Ale teď a tady to do konce dotáhnout chci. A chci, aby to tak bylo i dál...“

Nemohl jsem dělat nic jiného. Nebylo to jejím úžasným sexappealem. Byla to spíš přitažlivost dvou osamělých lidí, kteří s ní chtějí skoncovat a moc dobře vědí, že jinak než spolu to nepůjde, alespoň teď a tady. A tak jsem ji objal a do ucha jí zašeptal: „Slibuju, že se budu snažit ze všech sil.“ Odpověděla: „Já taky,“ a pak už bylo mluvení zbytečné.

Byly to pekelné dny. Chlupáči propátrávali okolí kousek po kousku. Před leteckým průzkumem nás chránily kovy, kterých byl povrch planety přesycený, a které mátlly chlupáčské senzory. A tak se museli spolehnout na systematický postup. Bylo jenom otázkou času, kdy se příjdou podívat i do naší jeskyňky.

„A je to tady, šéfe!“ zařval Kudla.

„Seš si jistej?“

„Jo, dou přímo sem.“

Čekal jsem to. Včera nám nad hlavami poletoval raketoplán a našťvaně zkoušel proskenovat vstupy jeskyně ze vzduchu. Teď už sem poslali výpravu. Už jsme měli většinu věcí skrytou až úplně dole, v jeskynním bludišti. Zakryli jsme poslední stopy a stáhli se tam. Jakmile už vyléčený Igor zatlačil velký balvan na místo, byli jsme na teoreticky bezpečné schovávačce. Kdyby na nás přišli, měli jsme připravený nouzový východ do jedné další chodbičky, stačilo jenom odpálit dvě náložky.

Dva dny jsme strávili v malé díře, potichu, bez teplého jídla a možnosti pořádného pohybu. Bylo to opravdu hodně hnusné, ale chtěl jsem je přesvědčit, že jsme tady nikdy nebyli. Jeskynní systém byl příliš cenná schovávačka.

Naštěstí chlupáči podzemní prostory nijak moc nemusí a tak je pátrací horečka rychle přešla. Být to jenom o den dva víc, asi bychom se tam zbláznili. Část jeskyní zamořili štěnicemi a pozorovacími přístroji, přesně jak jsme čekali. Skoro celý další den jsme trávili sledováním Čipa a Ivana, kteří dálkově ovládaným pavoučkem pomalu deaktivovali a oblbovali jeden senzor za druhým. Příšerná piplačka. Ještě že se Čip nudil a standartní průzkumné zvířátko už dříve trochu vylepšil.

Když byla konečně jeskyně zase čistá, poslal jsem profesora a Kudlu na jedno z našich počítačových stanovišť, Čip ještě pořád kulhal, asi se mu ta noha

bez pobytu v regenerátoru do pořádku nedá. Vrátili se až mnohem později se špatnými zprávami. Chlupáči naše napíchnutí objevili a zničili. Všechna. A tak jsme nevěděli nic. Čip se tenkrát odpojil příliš brzy a tak jsme nevěděli, jestli náš Ponny Express prorazil velkou flotilou, která přiletěla na pomoc.

Po pár dnech se chlupáči zjevně uklidnili a spokojili se s rozhazováním senzorů a občasnými přelety nad džunglí. Se senzory byly obrovské problémy. Být jejich technologie o chloupek lepší, dokázala by nás odhalovat mnohem dřív, než my ji. A tak bychom se v džungli nemohli pohybovat vůbec.

I tak byla morálka dost na dně. Zachráněné holky nás několikrát přesvědčovaly, ať se pokusíme osvobodit víc zajatců. Teď jsem byl rád, že jsme to ani nezkusili. Měli jsme problémy sami se sebou. Velké problémy a to nemluví jenom můj skepticismus. Upřímně řečeno, byl jsem v koncích.

Snad jediný klad na téhle prokleté misi bylo to, že jsem poznal své spolubojovníky víc, než předtím za ty dva roky, co jsem je měl ve své jednotce. Věděl jsem teď mnohem víc o tom, co jsou za lidi, nejenom co umí a kolik nepřátel pobili.

Nemohli jsme dělat skoro nic. Na jakoukoli akci odpovídali chlupáči neuvěřitelnou odvetou. Nebyl problém něco jim udělat. Byl problém to potom přežít ve zdraví.

Neúspěchy bolely a to nejenom fyzicky. Začaly nám docházet síly, materiál ale co bylo nejhorší, chuť bojovat a to bych u své party nečekal. Ano, pořád se nadšeně vrhali do každé šarvátky, na kterou jsme si troufli. Ale když byl čas přemýšlet a toho jsme měli spoustu...

První s tím za mnou přišla Martina. Nebo přišla... jednou mi to prostě nadhodila, při té jedné chvílce, kdy jsme si pomáhali navzájem přežít.

„Takhle to dál nejde,“ nadhodila.

„Máš pravdu. Jenomže co chceš dělat? Za posledních pět dnů jsem sestavil stovku šílených plánů. Pár jsme jich dokonce provedli, ale žádný pořádný úspěch. Je jich příliš mnoho. Nenapadá mě nic, co by mělo naději.“

„Jde o tu naději, miláčku. Přicházíme o ni. Všichni. Nejenom ty.“

„Já vím, všimnul jsem si toho.“

„Čip s nikým nepromluvil už snad týden. Igor skoro nejí, prý nemá hlad.“

„To je vážný příznak,“ pokusil jsem se to obrátit v žert, ale moc dobře jsem si uvědomoval, jak na tom asi obrovský Rus je. Taky jsem si toho všimnul.

„Myslíš si, že zpráva prorazila? Upřímně, prosím.“

„Ne. Už jsou to dva týdny, co jsme ji odeslali. Pokud by dorazila, už by se asi někdo objevil.“

„Takže co budeme dělat?“

„Už jsem se rozhodl. Stáhneme se.“

„Stáhneme? Chceš utéct?“

„Tohle je obrovská planeta a díky tomu všemu kovu, který tady je, nás detektory nenajdou. Stáhneme se pár set kilometrů pryč. Pokud se sem dostanou naši, zjistíme to.“

„Takže se... vlastně vzdáváme. To se klukům nebude líbit.“

„Ale pochopí to. Tahle partyzánská válka opravdu nemá dál smysl. Nevím, kolik jich tady je, ale mají přesilu minimálně tisíc na jednoho. A to ani my nedáme, Marťo.“ Vstal jsem. Už jsem tohle rozhodnutí odkládal příliš dlouho. „Nemá smysl čekat. Začneme se chystat na přesun ještě dnes.“

„Si snad děláte srandu, náčelníku? To se jako sebereme a půdeme pryč? Jen tak a necháme ty mrchy bejt, jo?“

„Přesně tak, Kudlo. Prostě se vypaříme. Dřív nebo později nás tady najdou, i když jsou si jistí, že tady to prohledali a že se sem přes ty jejich senzory nedokážeme dostat. Přesuneme se někam dál a necháme je, ať se vyčerpají zbytečným hledáním. Pokud se naskytne vhodná příležitost, zkusíme jim něco příhodného provést, ale prozatímní plán je zdrhnout a schovat se.“

„Navrhuju další útok na tu jejich zatracenou základnu. Pořád tam sedí ten transportér, má skokový motor...“

„Nebo švihneme stíhačku se skokovým motorem a někdo zaletí pro pomoc, když to s tím expresem asi nevyšlo...“

„Přece tam nemůže ostatní otroky nechat!“

„Velitel má pravdu,“ přerušil změť návrhů profesor. „Je to jediné rozumné východisko. Posledních pár dnů přežíváme jenom zázrakem. A základna je teď až moc dobře chráněná. Byla by to sebevražda, to si snad uvědomujete všichni.“

„Alespoň bychom jich vzali pár sebou, sviní!“

„Dost!“ zahřměl jsem. „Dneska v noci začneme s přesunem. Už mám vytipované místo. Dostaneme se tam za týden, půjdeme jenom v noci. Část cesty už máme od detektorů vyčištěnou. Jakmile se dostaneme padesát kilometrů odsud, budeme z nejhoršího venku.“

„Dotaz, veliteli.“

„Mluv, Bedno.“

„Co náš náklad? Necháme ho tady, nebo ho vezmeme sebou?“

Váhal jsem. „Možná by bylo nejlepší odbouchnout ho. Ale Ivan ručí za to, že jestli se některé té bedny dotkne chlupatá pracka, usmaží to všechny v okolí. Takže je vezmeme sebou, moc neváží a až se z téhle Díry dostaneme, budeme mít za sebou další misi se stoprocentní účinností.“

A tak jsme se sbalili a vypadli z našeho útulného hnízdečka.

Kapitola 10 – Procházka lesem

Do dneška nevím, jak nás ty svině vyhmátly. Možná měli prostě štěstí, kdo ví. Fakt ale je, že nás zatraceně překvapili. Stalo se to třetí den pochodu. Právě začalo svítat, takže máme tak hodinku čas, abychom si našli útulné hnízdečko, kde strávíme den. Už jsem dokonce viděl místo, kde si lehnu já osobně a budu spát jako zabitý, i kdyby měla přiletět jednotka chlupáčů. A přání se mi málem splnilo doslova. To s tím zabitím.

Kudla zaječel, asi se ozval jeho „lesní“ smysl. Přibližně v tu chvíli moje přilba zaměřila nedaleko něco, co byl na padesát procent nepřítel. Reflexivně jsem zvedl pušku, pochopitelně odjištěnou. Přilba mi cíl orámovala a hlásila 70% pravděpodobnosti nepřátelského cíle. Otevřel jsem pusku, že zaječím nějaký rozkaz, když mě najednou do prsou kopnul kůň a srazil mě na zadek. Dokonale mi vyrazil dech, takže mi trvalo skoro dvě vteřiny, než jsem se vzpamatoval a začal válet sudy, abych se dostal z volného prostoru.

„Přepadení! Rozdělte se!“ sípěl jsem docela zbytečně. Po třetím přetočení jsem konečně spojil zaměřovač a orámovanou figuru schovanou na stromě. Puška vychrlila dávku střel urychlených elektromagnetickým pulzem, ale nějak jsem se asi netrefil, protože jsem zahlédl záblesk a do stehna mi vrazila další

šupa. Zbolelo to, ale zraněný jsem zatím nebyl, i když pancíř už rozhodně nebyl jako nový.

Překulil jsem se ještě jednou, zaryl jsem se do nějakého křoví a znovu vypálil. Tentokrát kontaktní granát, jeden z posledních. Vybuchl ve větvích stromu, ale ostřelovače asi zasáhl, protože se figura začala komíhat. Než mi stačila přilba oznámit, že cíl je na 75% zasažen, někdo z party ho dlouhou dávkou dorazil.

Už jsem se nemusel obávat odhalení, takže jsem začal něco dělat. Zapnul jsem aktivní senzory, s prakticky nulovým výsledkem, ale zapojení taktického systému pomohlo. Moje přilba ve spolupráci s ostatními našla tři další cíle. Naslepo jsem zamířil skrz křoví tam, kde viděla nepřítel Martinina helma. Vypustil jsem dlouhou dávku, která cíl sice nezasáhla, ale zmátla tu chlupatou mrchu tak, že se odkryla a chytla šupu od Bedny. Přikrčil jsem se a v pokleku se vydal na místo, kde právě profesor s Joanou kličkovali pod palbou dalšího ostřelovače, kteří si tu na nás tak krásně počíhali.

„Chlupáč kaput!“ vyjekl vesele Čip a hned vyjel pro změnu bolestně, protože ho chytla jedna z pecek dalšího snipera. Zlaté pancíře. Zlaté. Podle taktiky zatím nikdo neutrpěl zranění. Alespoň z nás osmi mariňáků.

Ze stromu přede mnou seskočilo chlupaté tělo, v levé tlapě ostřelovačku, z pravé mu vyskočily pařáty. Vrhнул se po mně se zuřivým výrazem v xichtu. Kdyby nebyl debil, mohl mě zastřelit, ale když si chce vychutnat práci z blízka...

Hloupé bylo, že mě docela bolela noha a od rány do hrudi se mi nedýchalo nejlíp. Jak se tak na mně hnál, namířil jsem proti němu pušku a vystřelil. Puška vychrlila tři malé projektily a oznámila, že jí došla munice, čehož jsem si tak nějak nevšimnul. A i když tři ocelové střely zasáhly, s chlupatou mrchou to jenom šklublo a hnala se na mě pořád dál. Zapřel jsem bolavou nohu do země a vymrštil bodák. Ve stejnou chvíli chlupáč zahodil pušku a se vzteklým vytím po mně skočil. Podařilo se mi zabodnout do něj bodák a s využitím jeho energie jsem ho přehodil přes sebe, i když jsem při tom zase bolestivě dopadl přímo na zadek. Hned jsem se přetočil, vytrhnul ze šklubajícího se těla zbraň a zarazil mu bodák do obličeje. Speciální superostrá ocel s ostřím potaženým monovláknem hlavu doslova rozsekla. Tenhle maniak už škodu nenadělá, maximálně tak trochu smradu, ale v džungli se to ztratí. A mrchožrouti taky musí žrát.

Rychle jsem se postavil a vydal se na pomoc Igorovi, který zrovna zpracovával další dva šílence. Ještě štěstí, že to s těma primitivama občas takhle dopadne. Kdyby zůstali schovaní, mohli nás rozstřílet na kusy. Tak to bylo ale relativně v pohodě. Jakmile jsem do pušky zarazil další zásobník, rozpáral jsem dávkou jednoho chlupáče, který se chystal utrhnout Igorovi hlavu i s přilbou. Byla to docela riskantní rána, ale smartlink a moje střelecké umění zapůsobilo více než dostatečně. Igor od sebe odstrčil torzo a ohnal se po druhém chlupáči, který už prchal pryč, zase jednou jeden inteligent. A v prackách nesl jednu pancéřovou schránku, kterou měl Igor přidělanou na batohu! A do...

Zařval jsem: „Dostaňte tu svini!“ a sám jsem rozkaz poslechl. Chlupáč sebou vrhnul do křoví a zmizel mi z dohledu, tak jsem za ním poslal dlouhou dávku. Nebyl jsem sice sám, ale než jsme stačili zorganizovat pronásledování té svině, dorazil do boje poslední chlupatec, který byl asi schovaný někde moc daleko. Viděl jsem, jak sebou Igor praštil a všimnul jsem si toho neřáda, ale v té chvíli spadnul ze stromu a nehýbal se. Vedle něj dopadl na nohy Kudla a otíral si kudlu.

„Honem, musíme chytit toho neřáda! Má navigátor!“

Jenomže těch pár vteřin, o které nás zdržel jeho kolega, mu stačilo. Rozběhl jsem se směrem za ním, ale zarazil mě klidný Ivanův hlas.

„Má ten, který nesl bratr, veliteli? Pokud ano, stačí říct a bude všude kolem.“

Zasupěl jsem a chtěl návrh odmítnout. Pak mi ale blesklo hlavou, že na honičku po lese nemáme čas, za chvíli tady bude chlupato až moc.

„Máš pravdu, Ivane. Máme ještě jeden. Odpal to.“

Nestačil jsem pokyn ani doříct a už se někde v dáli ozvalo tlumené pufnutí. Helma zachytila náhlý výron infra. Ivan umí!

Vypadalo to, že je po boji.

„Všichni sem! Zranění?“ zeptal jsem se pro kontrolu, ale podle taktiky to vypadalo, že se nic vážného nestalo. Jak nás tady jenom ty svině mohly vyhmátnout?

Bleskově jsem posbíral jednotku a vyrazili jsme pryč, za námi zůstalo jenom několik chlupatých mrtvol, které se sem dostaly bůhví jak. A za chvíli se budou dít další věci, jak mi napovídala moje paranoia. A jak se o chvíli později

prokázalo, měla zase jednou pravdu, protože se objevilo letectvo a začalo ostřelovat džungli všude kolem nás. V noze mi cukalo, budu tam mít modřinu jako svině, takže se mi běželo opravdu mizerně. Spojení jsem zase přerušil, abych jim ztížil vyhledávání.

„Myslíš, že si tu na nás počíhali?“ zasupěl Bedna. Spíš by se mu mělo říkat Klikař. Dostal totiž chlupáčskou puškou do hlavy. O centáček vedle a bylo by po něm. Tak je helma jenom trochu zdeformovaná, ale naštěstí si zachovala všechny technické funkce.

„Co já sakra vím? Možná mají takové jednotky rozplácené všude kolem v džungli s nadějí, že nás natrefí. Nebo jsme někde přehlídli špióna. Nevím. Teď musíme vypadnout co nejdál. Za chvíli začne ten ptáček dělat okruhy kolem a bušit do všeho, co uvidí. A to se mi vůbec nelíbí.“ Poslední větu jsem už opravdu jenom zasípal. Nějak mi pořád nechtěl do plic všechn vzduch, co jsem potřeboval.

Dostali jsme se tak o dva kilometry dál, než jsme zpomalili. Letectvo to asi přestalo bavit, ale podle hučení, které jsem slyšel, tam nejspíš raketoplán vysypal výsadek, aby to tam obhlédnul. A ten se pohrne sakra rychle za námi, pokud je nějak rozumně nesetřeseme.

Nakonec se nám to podařilo, když jsme se proplazili řekou a schovali se v jedné zátočině. Byla to hnusná schovávačka, ale okolí se hemžilo tolika chlupatýma nesmyslami, až se mi z toho dělalo špatně. Druhý den se to jakžtakž uklidnilo, takže jsme se vydali znovu na cestu, mnohem opatrněji, a jiným směrem. Další srážku s náhodně umístěnou hlídkou bychom nemuseli přežít.

Naštěstí to byla vážně jenom slepá náhoda. Chlupáči zjevně rozseli po lese několik takových ukrytých jednotek. Kdybychom jim do pasti vlezli úplně, nebo kdyby ti pitomci vydrželi a rozumně uvažovali, dostali by nás. Ale dobře jim tak. Kvůli své nekontrolované zběsilosti válku pořád ještě nevyhrávají, i když jich je tolik.

Další pochod trval skoro týden, ale podařilo se nám vyhnout se jakýmkoli větším nepříjemnostem. Už to začalo vypadat, že máme štěstí a že na našem novém místě bude chlupů málo. Potřebujeme trochu oddechu, abychom jim mohli zase jednou zatopit.

Kapitola 11 – Nešťastná náhoda se šťastným koncem

Našli jsme si vhodné místo na tábor. Nebyly to sice jeskyňky, ze kterých se tak krásně přepadali chlupáči, ale docela ušlo. Na nějakou dobu, pochopitelně. Vypadalo to, že máme od chlupáčů pokoj. Zachytili jsme dost z jejich komunikace, abychom věděli, že našli trosky navigátoru i kousky jeho rádoby zloděje. A od té doby jejich pátrací akce ubraly na intenzitě, takže jsme byli docela v bezpečí. I když co nás čeká v budoucnosti, teda pokud nás nějaká čeká, to se ještě uvidí.

A tak jsem se potichu plazil džunglí, pár metrů ode mě Kudla. Byli jsme na lovu. Jít se musí a navíc je to docela zábava a taky dobrý trénink. Krčil jsem se v houští a díval se na malou mýtinku. Měl jsem vyhlídnuté jedno místní prase a už jsem se ho chystal prošpikovat šípem z luku, když sebou najednou trhlo a podívalo se vzhůru. Že by si něčeho všimlo?

A pak jsem to věděl taky, protože jsem zaslechl tiché hučení, které se pomalu přibližovalo. Pasivní senzory helmy mi daly za pravdu. Byla to chlupáčská loď, sestupující z orbity. Okamžitě mě přešla chuť na šunku. Musíme zase zalézt do nory. Mávnul jsem rukou na Kudlu a vydali jsme se bleskem zpátky.

Naše nové místočko bylo schováno pod obrovským stromem, v malém bludišti vytvořeném jeho kořeny. Sice to tam nevonělo, ale bylo tam relativně sucho a bezpečně. Doběhli jsme v době, kdy už byla sestupující loď jasně vidět, jako rudá čára. Raketoplán sestupoval do džungle někde blízko nás. Proklatá smůla! Murphy měl pravdu a moje paranoia taky. Jakmile se začneš cítit dobře, určitě se na tebe něco naprosto děsného chystá.

Zalezli jsme k ostatním.

„Jak všichni víte, ty mrchy tady zase poletují, takže máme pár hodin oddechu. Tak se bavte jak chcete, ale hlavně v tichosti, abychom nerušili sousedy, než zase odletí.“

„To nevypadá na hlídku, majore. Ta by přiletěla od základny, ne rovnou z orbity. Kdyby posílali další raketoplán, tak by ho poslali rovnou tam.“

„To je mi docela jasný. Ještě nějaký chytrý připomínky, Bedno?“

„Já bych měl,“ ozval se tiše Čip.

„Povídej přeháněj. Co máš?“

„Když začal ten plán sestupovat, koukal jsem se na oblohu. Myslím, že na geostacionární orbitě přímo nad námi parkuje nějaká velká loď. A ten raketoplán...“

„Co je s ním?“

„Vypadá to, že to není nějaký standartní chlupáčský, šéfe.“

„A jaký teda, sakra?“

„Má skoro stejnou signaturu jako naše shuttle. A ta loď na orbitě mi připadá jako CS dvojka. Velká kolonizační loď. Naše.“

Na chvíli jsme mlčeli.

„To snad není možný. Chytáme pořád jejich vysílání?“

„Ano, ale slabé a s nějakým novým kódem. Ale hlídkový let už nedělali více jak tři dny a nahoře je spousta aktivity.“

„Myslíš, že je možné... Že přijeli naši?“

„Připadá mi to nemožné, ale skoro to tak vypadá. Musíme se podívat na ten raketoplán blíž.“

„Proč prostě nezavoláme?“ zeptala se Joan..

„Protože bychom se jim prozradili, zlatíčko. Skoro určitě by se k nám nedostali včas, i kdyby to teda byli naši. Nechci ti brát naději, ale nevypadá to tak,“ vysvětlil jí to Bedna.

„Nebylo by to poprvé, co používají naši techniku, kterou někde zajali, nebo jim je nějaká svině zrádná předala. A céeska mají dva raketoplány a někdy dokonce i dvě malé stíhačky. Jsou to svinsky velké krámy,“ uvažoval jsem nahlas. „A tak mám takový pocit, že se chystají založit další bázi. Tady někde.“

A já bych se tomu ani nedivil. Ani jsem neměl chuť nadávat.

Pár nadávek jsem ale stejně utrousil, to když se moje teorie potvrdila. Sotva dvacet kilometrů od nás bylo místo, které se jim zřejmě zalíbilo a tak to

tam posypali zápalnými náložemi a nechali shořet pořádný kus džungle. Naštěstí byla tak vlhká, že se oheň daleko nerozšířil.

Opravdu to byl náš shuttle. Pozemská výroba. Proletěl několikrát skoro nám nad hlavami, když čekal, až oheň dohoří. Ale identifikační znaky byly přemalované tou chlupáčskou maškarádou. Bezmocně se mi svíraly pěsti. Neměl jsem chuť znovu utíkat. Svolal jsem celou bandu.

„Nechce se mi zase utíkat. Co vy?“ Zamručení té mojí bandy mi potvrdilo, že i oni mají skrývání se v norách dost. Jsme speciální jednotka, ne nějaké krysy z děr. „A tak navrhuju na ten raketoplán zaútočit. Pravděpodobně za chvíli přistanou, jakmile země dost vychladne. Prozkoumají okolí, jestli jim vyhovuje, i když mi není moc jasné, co vlastně hledají. Vyloží věci, pár chlupatců a vrátí se nahoru pro další náklad. Vsadím se, že druhý raketoplán už je nachystaný, jenom ho vypustit.“

„Co chceš dělat, náčelníku?“ zeptal se Kudla. „Vrátit tu kocábku do rukou právoplatného majitele, tedy nás?“

„To sedí, Kudlo, pokud to půjde.“

„Naše raketoplány jsou sice lepší než jejich, ale ani s ním se neprobijeme přes chlupáče tak daleko, abychom mohli skočit,“ varoval mě tichým hlasem Bedna.

„Já myslel tu větší kocábku.“

Chvíli bylo ticho.

„Pokud to půjde, buď uneseme nebo se nenápadně vloudíme na palubu toho shuttle. Jakmile budeme nahoře na orbitě, pobijeme chlupáče a zdrhneme s celým céeskem. Je docela obrněné a má i nějaké zbraně. S trochou štěstí bude ještě mít i stíhače. V tom případě si do nich sedneme já a Bedna a nějak se proklestíme. Céesko má vynikající skokový motor, dokáže se nějak protlačit skoro odevšad a nám stačí minimální skok, jenom abychom je setřásli. Pak už můžeme hopsat, jak budeme chtít.“

„Na obsluhu CS 2 je vyčleněna třiceti šesti členná posádka, majore,“ řekl tiše a přemýšlivě profesor.

„Ale nějak uřídit ten stroj dokáže i dva nebo tři lidi. A já jsem si jistej, že ty bys to v případě potřeby dokázal sám, profesore. Já možná ne, ale ty určitě.“

„Příliš mi lichotíte, pane. Ale máte pravdu, pokud loď obsadíme bez většího poškození, máme slušnou šanci, že pronikneme přes nepřítele dost daleko od planety a podaří se nám aktivovat skok. Jsem pro to, abychom to zkusili. Obávám se, že mi další pobyt na téhle planetě moc svědčit nebude.“

„Na té kolonizační lodi může být klidně pět tisíc chlupáčů, šéfe,“ varoval Bedna.

„Pět tisíc? To my budeme muset zase jejich pušky pobrat, tolik amunicje u nas není,“ zabručel optimisticky Igor.

„Otroků možná a skoro určitě lidí. Ale určitě tam nebude dost chlupatých ozbrojenců, aby nás mohli zastavit, jakmile jednou budeme na palubě. Maximálně zpomalit. Pokud obsadíme můstek a strojovnu, můžeme si dělat skoro cokoli. Zním postupy, jak loď ovládat jenom z můstku, bez možnosti narušení odjinud. A pokud zabráníme chlupáčům na palubě poničit strojovnu, loď je naše.“

„Je to dost riskantní, ale má to velkou šanci vyjít. Pokud se dostaneme na tu loď. A pokud to je céesko.“

„To uvidíme. Martina, Kudla, profesor. Jdeme na průzkum, vy ostatní se připravte vyrazit až dám signál. Ne, zpátky. Vyrazíte hodinu po nás. To místo je skoro dvacet kiláků daleko a možná nebudeme mít moc času. Vyrazíme hned.“

Dorazili jsme na vypálené místo chvíli po té, co přistál i raketoplán. Přesně jak jsem předpokládat. Sledoval jsem je přilbou nastavenou na maximální zoom. Z plánu vylezla banda chlupáčů, několik začalo předstírat strážní službu, zbytek se začal zabývat nějakými přístroji. Připlížili jsme se ještě blíž, takže jsme je mohli díky našim helmám odposlouchávat. Laserový odposlech je bomba věc, jenom musíte mít poblíž cíle nějakou plochu, na kterou ho můžete použít. I když my byli dost blízko, že docela vyhovovaly i klasické směrové mikrofony. Džungle kolem byla ještě pořád dost horká, takže jsme se o infra bát nemuseli. A jako všude tady bylo dost kovu, aby to zmátlo i ostatní senzory. Dokud nás ti pitomci neuvidí na vlastní oči, nemají šanci.

Chvilku jsme je poslouchali. Potřebovali jsme informace. Otázka zněla, jak moc si chlupáči upravili ukořistěnou loď podle sebe. Pokud se moc nevrtili v počítačovém systému, dokázali bychom se do něj snadno dostat jedněmi

nenápadnými zadními vrátky, pokud ale software v počítači přepsali podle sebe, asi bychom se odhalili. Naštěstí náš informační nedostatek vyřešili chlupáči sami, když se jeden z vědátorů v doprovodu jednoho pistolníka vydal hlouběji do lesa. A mě napadl krásný, i když trochu riskantní plán.

Rychle jsme se přemístili. Chlupáč-vědec si hrál se svojí mašinkou a něco si bručel. Brzy bude víc. Znovu jsem poděkoval všem svatým, že chlupáči nepoužívají podobné taktické systémy jako my a odmávnul jsem to. Kudla hodil jak jinak než kudlou a pro jistotu skočil za ní. Nebylo to ale třeba, protože těžký nůž zasáhl vojáka do zad a na místě ho složil. Stačil vydat slabounký zvuk, ale to už jsem seděl na docentovi chlupatologie na zádech. Serval jsem z něj komunikátor a znehybněl ho. Nebyl jsem zrovna jemný. Anebo jeho klouby za nic nestály, těžko říct. Než si stačil uvědomit, proč se vlastně válí na zemi, dostal od profesora chemický dárek. Co jenom dalo práci vyzkoumat a najít tu správnou látku, který by na ně fungovala tak, jak jsme to potřebovali. Nakonec jsme ji našli a ve většině případů i fungovala.

Odtáhnul jsem pitomě vyšklebeného chlupáče stranou, zatímco Kudla schovával jeho zesnulého bodyguarda. Přitlačil jsem smrdící klubko chlupů ke stromu a začal mu zvracet do ucha, alespoň to tak znělo. Ty jejich skřeky, to je něco, v čem mě opravdu nikdo z týmu nepřekoná. Ani profesor neumí jejich jazykem (pokud se tomu tak dá říkat) mluvit tak plynně, jako já. Zase mnohem líp čte.

„Kdo jsi? Odpověz, ptá se tě tvůj nadřízený! Je to pro tebe pocta, že můžeš odpovídat!“

Chlupáč zachrčel špatně popsitelný zvuk a dodal, že je geologický výzkumník.

„Hledáte místo pro nový tábor?“

„Ano, mocný bojovníku. Na tomto místě bude brzy stát tábor, dobývající ze země chladné kovy. Mnoho zbraní pro naše bojovníky, mnoho lodí pro naše bojovníky!“

„Máte lidskou loď. Kde jste ji vzali? Odpověz!“

„Zrádné holé opice nám ji předaly, i s nákladem otroků! Vzali jsme si ji a teď ji i její otroky použijeme k vybudování základny! Budeme mít více zbraní pro naše bojovníky!“

„To určitě, hovno budete mít. Kolik je bojovníků na palubě lodi?“

„To nevím, mocný bojovníku, ale je jich dost, aby porazili jakéhokoli nepřítele!“

„Odhadni jejich počet! Neseme jim nové zbraně, musíme vědět, kolik jich máme vzít!“

„Ne více než padesát, mocný bojovníku. Na celé lodi je asi stovka osob z národa, ale pouze několik nejvyšších bojovníků.“

„No to je skvělé. Jaký je přesně váš úkol?“

„Prozkoumat místo, pokud bude vhodné, vrátit se zpět a začít převážet náklad a otroky.“

„Na planetě jsou bojovníci holých, víš o tom? Odpověz!“

„Ano, vím. Jsou to mocní bojovníci, na to že patří k holým otrokům. Až budou polapeni, bude jim prokázána velká čest. Všichni zemřou v aréně.“

„Jaké máte rozkazy, kdyby jste na ně narazili?“

„Máme okamžitě ustoupit. Technika holých je příliš cenná, aby se riskovalo v boji.“

Výborně! To jsem očekával! Tenhle plán bude ideální. A možná nebude ani moc riskantní. Chlupáč pode mnou slintal a kulil oči. Droga přestává působit. Už se od něj moc nedozvím. Zabil jsem ho úderem do krku (stejně by na následky chemického předávkování chcípнул a tak se alespoň netrápil).

Mikropulsem jsem kontaktoval zbytek týmu. Už byli dost blízko. Zapnul jsem taktický systém na jednu ze speciálních frekvencí (přece jenom by nás mohla odhalit naše vlastní technika, kdybych použil některý ze standartů) a nakázal: „Do útoku. Bij zabij! Bedno, my dva jdeme do lodi!“

Neodhalili nás, dokud jsme nezahájili útok. Pilot raketoplánu okamžitě zareagoval a vyslal varování, přesně jak jsem chtěl. Zdrhnout s lodí ale nestačil. Přesně jak jsem chtěl.

Ve chvíli, kdy začali profesor s Martinou přesnou palbou likvidovat chlupáče, jsme se s Bednou přiřítily z džungle jako dva přízraky k raketoplánu a vtrhli neopatrně otevřenou rampou dovnitř. Než jsme se dostali do kabiny,

uběhly sotva dvě vteřiny. Pilota jsem musel zabít, ale nemohl jsem riskovat. Nasadil jsem trochu panikářský hlas a začal do vysílačky breptat údaje o napadení. To už jsem dostal rozkaz naložit výsadek a okamžitě odstartovat. Chraplavě znějící hlas mě ujišťoval, že jednotka bojovníků už letí zlikvidovat drzé holé opice.

Jenomže drzé holé opice už stačily vyřadit zbytek chlupáčů, několika slabými výstřely zakamuflovat raketoplán, odhodit pár nástrah, které budou vydávat rádiové signály a tvářit se jako naše vysílače, a nakonec se nalodit. A tak jsme zase jednou byli všichni na palubě, dokonce s dvěma turistkami. Hurá do boje. Teď jim to ukážeme. Odstartoval jsem a začal „prchat před palbou“, jak jsem to komentoval do rádia. Oznamil jsem, že na nás zaútočilo nejméně padesát holých s těžkou technikou (chlupáči tak vždycky mlžili, když museli prchat z boje, což ale dělali málokdy, alespoň bojovnická kasta), zabili několik našich chlupatých přátel a vážně poškodili kocábku. Nekompromisně jsem oznámil, že se vracím na loď, protože s poškozeným štítem nemohu riskovat průlet nad džunglí plnou nepřátel. Mateřská loď mi to schválila a pak mi na uklidněnou začali popisovat, jak budou holí trpět v rukách mocných bojovníků. Měl jsem co dělat, abych zadržel smích. Vypnul jsem mikrofon (dokonce i spojovací přístroje byly stejné, jenom minimálně upravené) a rozřehtal jsem se. Moje banda se mnou. Konečně jsme byli uvnitř lodi, brzy dobudeme větší loď a možná (na což jsme se těšili nejvíc) zbyl na palubě lodi ještě nějaký chlast, kterým pak oslavíme naše slavné vítězství.

Kapitola 12 – Vzpouora na lodi Bounty

Soustředil jsem se na ovládnání a znovu odmítl nabídku Bedny, že bude pilotovat on. Na tomhle krámu jsem se nalítal dost. Sice mě mátlly cedulky s chlupáčskými hieroglify, které přelepovaly všechny ovládací prvky, i podivné nesmysly na obrazovce počítače. Profesor už zjistil, že zásahy do systému byly minimální. Chlupáči našim infromatickým systémům zase tak moc nerozuměli, tak si netroufli na nějaké větší zásahy. V podstatě jenom nainstalovali program, který všechny výstupy a vstupy převáděl té jejich hatmatilky. Pár dalších zásahů udělali do spojovací techniky.

Docela jsem se divil, že ukořistěné céesko použili na obyčejnou kolonizaci, ale možná nejdřív chtěli nějak šikovně využít kolonisty. Po naši technice toužili více než dost a používali ji na ty nejnáročnější operace. Přece jenom byli za námi dost pozadu. Vzpomněl jsem si, že tuhle loď i s lidskými kolonisty dostali díky nějakému zrádci. Možná dokonce díky tomu samému, který prásknul výzkumný tým, testující navigátory. Toho hajzla dostanu, slíbil jsem si tiše. Přikázal jsem profesorovi, aby se pokusil vytáhnout něco o původu tohohle ptáčka. Našli to s Čipem skoro hned.

„Unesli ji minulý týden. Mateřská loď se jmenovala Ray of Hope, letěli vybudovat základ hornické kolonie do jednoho nedalekého systému. Na palubě je skoro tisícovka lidí, veliteli.“

„Jak je sakra dostali?“

„To v paměti raketoplánu není. Budete muset počkat, až obsadíme mateřskou loď.“

„A to bude za chvíli,“ procedil jsem mezi zuby. Zapnul jsem komunikátor a oznámil Sekeře pomsty (jak si ji přejmenovali ti chlupatí idioti), že jsem poškozený, mám na palubě zraněné statečné bojovníky a musím okamžitě přistát. To už jsme byli na nízké orbitě a k céesku nám chybělo pár kilometrů. Jasně jsem tu kocábku viděl. Velká, bachratá mrcha. Za chvíli bude moje, jako že se Long George Silver jmenuju. Klidně si kvůli tomu pořídím i dřevěnou nohu a nějakého ukecaného ptáka.

„Přistaň, létající bojovníku. Jsme připraveni. Šťastný boj!“

„Boj!“ procedil jsem mezi zuby a šel na přistání. Schválně jsem manévroval trochu neohrabaně, aby věřili, že mám problémy. Pod námi to vřelo. Podle senzorů raketoplánu tam dole poletovala polovina chlupáčského letectva a značně zvětšovala vypálenou mýtinu. Asi to s námi chtěli skoncovat jednou pro vždy. Blbci.

„Jak to vypadá s časem?“

„Od chvíle, kdy na nás přijdou, budeme mít tak pět minut, maximálně deset, než se k nám dostane první nepřátelská loď.“

„Nastartovat céesko a nasměrovat ho na správný kurs zabere asi těch deset minut. Jak dlouho to bude trvat, než bude mít skok naději? Půl hodiny?“

„Téměř hodinu, než bude nějaký skok jistý, ale možná to půjde zkrátit, snad až na tu půl hodinu. To zjistím přesně, až se dostanu k astrogačnímu počítači na lodi, pane,“ odpověděl okamžitě profesor.

„A za tu dobu už do nás bude bodat skoro všechno,“ poznamenal jsem zachmuřeně.

„Podle toho, co ukazují senzory raketoplánu, to bude maximálně jeden torpédoborec nebo fregata. Žádná větší loď nebude mít dost času, alespoň doufám. Stíhačům pochopitelně neutečeme.“

„Na kolik bys tipoval šanci, že se nám to povede, profesore?“

Na chvíli zaváhal. „Pokud se nám podaří bez problémů a zaměření obsadit celou loď, tak asi třicet procent, že zůstane loď pohromadě natolik, aby se skok povedl. Lodě třídy cé es dvě jsou dost odolné. Čtyřicet až pětáctyřicet, jestli jsou na palubě stíhače, které nás budou při letu krýt. Více než dostatečná šance, pane.“

„Čtyřicet procent?“ zaslechl jsem vyděšený hlásek Joan..

„Pro porovnání, slečno Joan, kdybychom se o to pokusili s tímto raketoplánem, máme šanci sotva deset procent. Stačil by jediný stíhač, který by nás dostihl a několikrát vystřelil. A naše akce,“ dodal samolibě, „mají často uváděnou pravděpodobnost sotva padesát procent. Zvykli jsme si, že pro naši jednotku většinou pravděpodobnost pracuje příznivěji, než by mněla.“ I prófa byl na naši bandu hrdý. V rámci možností svého vědeckého charakteru.

Jenomže bejvávalo, prófo. Tahle mise zatím vycházela přesně naopak. Ale nikdy není tak špatně, aby nemohlo být hůř. Konečně si zabojujeme na palubě lodi, už jsem měl té džungle plnou...

„Holky, vy dvě zůstanete tady, na palubě,“ obrátil jsem se na naše dva přírůstky. Amazonka Kate okamžitě odporovala, ale hned jsem ji usadil. „Tohle bude akce o hubu a já potřebuju mít přehled. Nejsi špatná, Kate, ale nemáš výzbroj ani výstroj, ty zbytky po chlupáčích nepočítám. Zůstanete na palubě plánu a budete hlídat navigátor. Ivan ti ukáže, jak ho bezpečně usmažit, kdyby došlo k nejhoršímu. A teď vy, bando. Rozdělení je následující. Vystoupíme a postřílíme všechno v okolí. Čipe, napojíš se na hlavní počítačový systém a uvidíš, co dokážeš. Budeš nás krýt počítačově, plus zabezpečíš hangár. Hlavní priorita je odříznout jakékoli vysílání. Kódy zadních vrátek máš? Nemusíš se tvářit uraženě,

ptal jsem se jenom pro kontrolu. Ivane, půjdeš na strojovnu, bezpečně ji obsadiš, vyhubíš všechno chlupaté. Dokážeš udržet zařízení vchodu,“ konstatoval jsem.

„Snad ano. V námořnické technice se já moc nevyznám, ale myslím, že to dokážu, když nebudou problémy.“

„Nemají nárok. Vezmeš si sebou Igora a Kudlu. Skoro všechno se dá ovládat z můstku, ale kdyby... Hlavně to musíte udržet před chlupáči. Zbytek půjde se mnou na můstek. Obsadíme ho a připravíme se k letu. Pokud jsou na palubě stíhače, tak si jeden vezmu já a druhý Bedna. Na tobě bude profesore dostat nás na místo skoku a ven. Dotazy?“

„Co zajatci?“ zeptala se Martina.

„Pokud budeme mít možnost, osvobodíme je, ale až bude vhodná příležitost. Musíme se co nejrychleji zmocnit lodi a nastartovat. Na dočišťování bude času dost, až budeme na cestě. Kate, přece jenom dostaneš bojový úkol. Zůstaneš s Čipem v hangáru. Musíš dávat pozor na hangár, jasné? Chlupáče by mohlo napadnout kouknout se tam. Teda skoro určitě to udělají, ale my budeme dělat dost velký brajgl, aby se většina honila po nás. Konec brífinku, bando, je to tady. Připravte se, jděte na lehkou, zbytečnosti nechte tady.“

Vnikli jsme do hangáru. Jo! Byl tady zaparkovaný jak druhý raketoplán, tak dva malé stíhače. Lehká prdítko, ale obratná a zuby měla dostatečné. Bohužel jim chyběly hypermotory. Takže do boje!

Zamumlal jsem něco uklidňujícího do vysílačky. Vrata hangáru se začala zavírat. Na rozdíl od chlupáčských lodí byl otvor hangáru krytý silovým polem, takže jsme nemuseli čekat na dekompresi. Už na nás čekala banda chlupáčů. Ve chvíli, kdy se začala otvírat vrata, je postřílel Čip palubním kanónem. Vyhrnuli jsme se ven a bleskově a přesně stříleli nízkokaliberními náboji s pulzních pušek. Moc nábojů nám nezbyvalo. V hangáru po Čipově kanonádě moc živého nezůstalo, chlupáči byli nemístně zvědaví a většina se jich přišla kouknout blíž. Čip odstartoval a rozběhl se k panelu nákladního důstojníka, kde se mohl napíchnout na komputery. My ostatní jsme se bleskově rozprchli, každý určeným směrem. Skupinka určená pro strojovnu ještě rychle nakoukla do

druhého raketoplánu, jestli tam nesedí nějaký chlupatý pasažér, pak se všichni tři rozběhli směrem ke strojovně.

Vnitřek Céeska byl o hodně komplikovanější, než třeba na chlupáčském transportéru, který jsme dobývali posledně a který nám přinesl takovou smůlu. Ale všichni jsme na céesku už byli a docela jsme se tady vyznali.

Naše útočná čtverka se rozdělila na dvojice, každá zamířila k můstku trochu jiným směrem. Hnal jsem se po chodbě s Martinou po boku a několika procenty své pozornosti jsem sledoval postup ostatních. Zatím jsme na nic nenarazili, náš přepad byl tak bleskový, že se chlupatí nájemníci teprve snažili zjistit, co se to vlastně děje v tom zatraceném hangáru. Čekalo je nepříjemné překvapení.

„Jsem tam, pane,“ pípнул klidně Čip. „Zablokoval jsem vysílání. Naštěstí nevysílají telemetrii ani taktická data, takže dokud se s námi nepokusí promluvit, nebudou ostatní vědět, která bije. A ti tady si nezavolají, pokud se ručně nenapíchnou na vysílačku.“ Odmlčel se, ale hned nadšeně pokračoval. „Právě jsem se napíchnul na bezpečnostní systém, veliteli! Loď je naše, můžu udělat skoro cokoli! Když si ti idioti upravovali náš systém, udělali tady takovou díru... Jo! Co mám dělat?“

Máme vyhráno. „Napoj bezpečnostní systém na naši taktiku. Dělej!“

„Sorry, mělo mě to napadnout. Máte to.“ Současně s jeho slovy jsem najednou věděl vše, co jsem potřeboval.

„Zablokuj všechny kajuty, kde jsou chlupáči. Odřízni můstek i strojovnu. Můžeš rozjet reaktor na plno a nastartovat motory?“

„Můžu, ale ti ve strojovně mě přemostí. Pokud to nejsou opravdu idioti.“

Mohli bychom se je pokusit oblbnout, ale na to není čas. Uděláme to po zlým.

„Zajatci?“

„Jsou na mačkaní v několika dopravních blocích, pane.“

„Vidím. Odemkni jim a napoj mě na rozhlas v jejich sekcích. Budu mít proslov.“

„Můžete mluvit, veliteli.“

„Dámy a pánové, mluví k vám major George Nowak, velitel speciální bojové jednotky Flotily. Právě probíhá osvobození této lodě, za chvíli zlikvidujeme naše chlupaté přátelé a vypadneme z tohoto proklatého systému.“

Pokud máte zájem nám nějak pomoci, právě jsme vám otevřeli. Máte možnost jim to vrátit. Zkrátka a dobře, máte možnost nakopat pár chlupatých prdelí! A teď mě omluvte, já mám nějakou práci.“

Přede mnou se totiž objevil vyjevený chlupáč s laserem v ruce. Prostřelil jsem mu hlavu a přeskočil jeho kácející se tělo. Slyšel jsem štěkavé výkřiky. A tak slabé vibrování. Nadšený nenávistný řev osvobozené posádky.

Chlupáči na můstku už věděli, co se asi děje, ale neměli k tomu moc co říct. Vletěli jsme tam jako tornádo. Ve spolupráci s bezpečnostním systémem lodi, který nám přesně řekl co, jak a koho kam, bylo za několik vteřin po boji a můstek byl náš. Smartgunem zaměřované výstřely zabily chlupaté okupanty a přitom nepoškodily jediný přístroj. Profesor se vrhnul k počítači a začal dokončovat to, co už Čip načal, čili připravovat náš útěk.

„Strojovna naša,“ zaduněl Igor v komunikátoru. Díky napíchnutí do lodních systémů jsme neměli absolutně žádný problém s komunikací.

Znovu jsem promluvil, tentokrát na úplně celou loď. Jen ať ti chlupatí pitomci slyší.

„Tady je zase major Nowak. Dámy a pánové, mám to potěšení oznámit vám, že můstek i strojovna lodi jsou naše a že jsme právě zahájili přípravy ke startu. Bohužel nám ale po palubě pobíhají asi dvě desítky chlupatých škůdců a byl bych rád, kdyby jste nám i nadále pomáhali při deratizaci. Pokud jsou mezi vámi takoví, kteří mají zkušenosti s námořnickým řemeslem, uvítáme vaši pomoc i v téhle oblasti. Mizíme ocaď, lidi!“

„Pane,“ ozval se Čip, „chce s vámi mluvit bývalý kapitán téhle lodi!“

Halelujá! „Sem s kapitánem tohoto plavidla, Čipe!“

„Nevím jak jste se sem sakra dostal, vojáku, ale děkuju vám! Už jsem myslel, že zplesívím v nějakém mizerném dole!“

„Jsem rád, že vám můžu předat zpět toto plavidlo. Ještě z toho ale nejsme venku, kapitáne. Musíme si prokousat cestu ven. Mám sice v týmu skvělé lidi, ale opravdu nepřesvědčím chlupatou flotilu, že se vydáváme jenom na jeden malý neškodný výlet, na kterém nás nemusí nikdo doprovázet. Jakmile se pohneme a nabereme kurs, pochopí o co jde a půjdou po nás. Budu potřebovat, abyste z téhle kocábky, pardon z tohoto skvělého plavidla vymačkali, co to dá. Potřebuju, abyste obsadili střelecká stanoviště a pokud možno posadili i nějaké

piloty do kokpiktů těch palubních sršňů. Já i můj zástupce jsme sice docela slušní lítavci, ale v poslední době nám chybí praxe.“

„Bohužel tu máme jenom jednoho zkušenějšího pilota raketoplánu, majore. Ty bestie většinu posádky vyvraždily.“

Škoda. Ale i raketoplán můžeme využít, když nebude zbytí.

„V tom případě bych byl rád, kdybyste ho požádal, ať se připraví v hangárů, pokud si na to troufá. Stíhače si tedy vezmu já a můj zástupce, ale asi budeme potřebovat všechny zuby, které nám zbyly. Pokuste se co nejrychleji obsadit bojová stanoviště. Mí lidé se postarají o likvidaci zbývajících chlupáčů.“

„Tady kadet Wilkow, pilot raketoplánu, pane. Nemám strach! Rád vám pomůžu.“

„Výborně, hned teda klusejte do hangáru. Kapitáne, pokuste se mu sehnat alespoň nějakého střelce a nějaký personál, který nám připraví letadýlka. Za chvílku je budeme akutně potřebovat. Jeden z mých lidí už připravuje skok. Profesore, jak to vypadá?“

„Za tři minuty se pohneme. Bude nám trvat čtyřicet jedna minut, než se dostaneme do místa skoku.“

„Hmm. Čipe, můžeš se nějak napíchnout na chlupáčskou síť na ostatních lodích?“

„Ein moment. Asi ne, pane. Chybí tady šifrovací moduly, je tady jenom základní spojení. Je mi líto.“

„Škoda. No, všichni máme nějakou práci, ne? Tak do toho. Bedno, jdi do hangáru.“

„Provedu!“

Já zatím zpotvořil dohromady oznámení pro chlupáčské velení, že došlo k narušení naší oběžné dráhy, takže musíme zapnout motory, abychom se přesunuli na stabilní orbitu. Každá minuta navíc bude dobrá. Moje banda zatím ve spolupráci se vzbouřenými otroky (nebo spíše právoplatnou posádkou lodě) zlikvidovala všechno, co bylo chlupatější než Igor, s výjimkou dvou zajatců. Na lodi panoval organizovaný zmatek. Vypadalo to, že se z toho dostaneme se zdravou kůží. Začínal jsem mít až nezdravě vysokou sebedůvěru.

„Profesore, kolik bys řekl, že jsou naše šance teď?“

„Odhadoval bych to na skoro sedmdesát, pane. Je dost nepravděpodobné, že nás dostihne něco víc, než letka stíhačů, možná jedna z těch předsunutých fregat. Alespoň co se této loď týče to tak vypadá. Ale vy s panem Powellem ve stíhačích...

„Jo, jasný.“

„Je to značné riziko. Hlavně v konečné fázi. Jestli se nestačíte dostat dovnitř lodi...“

„Ale já vím, profesore. Jenomže odmítám sedět jako kachna a nechat na sebe střílet. Máš moje slovo krvežíznivého zabijáka, že se vrátíme včas. A teď vzhůru do toho.“

Reaktor už běžel na plno. Chvíli jsme jenom zvyšovali oběžnou dráhu, jak jsem nakecal chlupáčům, ale jakmile se nás začali vyptávat, co to děláme, dal jsem rozkaz. Vystartovali jsme na plný plyn, já zaskřehotal do mikrofону, že máme nějakou poruchu na řízení a rozběhl jsem se do hangáru. Loď byla v rukách kapitána Markuse, který k tomu byl stejně kompetentnější než já.

V hangáru už bylo docela živo. Všude pobíhala spousta vyčerpaných lidí, ale tvářili se nadšeně. Bohužel víc překáželi, než pomáhali. Zatímco jsem se hrabal v jednom Sršni, vyptával jsem se mladičké mechaniky, jak se vlastně do té šlamastiky dostali.

„Já vlastně ani nevím, pane. Po prvním tranzitu nastala nějaká porucha na vzduchotechnice, alespoň to tvrdil počítač. Pak najednou začali všichni omdlévat. Někdo pustil do ventilace plyn. Když jsme se probrali, byly všude ty bestie. Později jsme zjistili, že chybí druhý důstojník Harald a dva další námořníci, nikdo o nich nevěděl.“

„Zasraní zrádci.“

„Je to pravděpodobné, pane. I když to pana Haralda bych to nikdy neřekla, že by byl něčeho podobného schopný. Byl velice milý, pane.“

„Já na něj budu taky velice milý, jen co ho potkám. Budu na něj tak milý, až se do mě zamiluje,“ procedil jsem mezi zuby, zatímco jsem testoval palubní počítač Sršně. Byl nedotčený, na ten si zatím chlupáči netroufli. Když se dostali k celému nákladu otroků takový kousek od místa, kde právě začali s výstavbou kolonie, hned je sem poslali. Po využití zdrojů kolonizační loď by ji poslali

k sobě na velitelství, nejspíš i s důstojníky a až pak by se v ní pořádně pohrabali, aby ji využili k nějaké zradě.

Pan důstojník Harald. Prodal vlastní loď a tisícovku členů své rasy do otroctví. S tím si taky promluví. Ale první na řadě bude ten zrádce, který prodal chlupáčům navigátory. Ten celý tenhle obrovský průser zpískal a to mu jen tak nezapomenu. Tahle mise byla odporná.

„Co mi ještě zajímavého můžete povyprávět o panu Haraldovi?“ vyzvídal jsem. Sice ji jako všechny ostatní probere rozvědka, ale měl jsem sto chutí pátrat taky trochu na vlastní pěst. Víc než chlupáče nenávidím jenom zrádce.

„Elegán, vysoký, štíhlý, příjemný, pane. Byl to takový typ, do kterého se zamiluje polovina holek na první pohled. Měl zvláštní oči, takové světle šedé...“ zasnila se. Asi patřila do té poloviny se špatným sebeovládáním. „Vlasy měl úplně žluté, jako sláma. Ofina mu pořád padala do očí, vždycky si ji odhrnul takovým zvláštním pohybem, pak byly ty jeho oči vždycky zvlášť výrazné.“

„Jak dlouho jste ho znala?“

„Tohle byla první plavba naší lodi, pane. Posádka byla nově posbíraná.“

„Hm. Vzpomenete si ještě na nějaký detail o tom krasavci? Rád bych si s ním popovídal, kdybych na něj někdy narazil. Neměl nějaké zvláštní znamení? Kromě těch světle šedých očí a žlutých vlasů?“ Které se dají stejně snadno změnit.

„Někdy, když se usmíval, tak mu trochu cukalo v koutku úst, takový malý tik. Jinak nic. Nic dalšího mě nenapadá.“

„Hm. Aspoň něco. Díky.“

Vytlačil jsem si pravděpodobného zrádce z hlavy a radši začal zahřívát motory. Byl jsem rád, že jsem volné chvílky trávil v simulátorech. Pořád jsem se dokázal ve většině našich kocábek lehce orientovat, i když na uniformě ohnivá křidýlka nenosím hezkých pár let.

„Pane, právě jsme dostali varování od nepřátelské flotily. Pokud okamžitě nezastavíme a nepodáme vysvětlení svého chování, budeme zničeni. Poslali na nás letku stíhačů, oprava. Dvě letky, dohromady osm lodí. A ta fregata mění směr, asi nám zkříží cestu, nemyslím, že kolem ní jen tak proletíme. Do doletu stíhačů zbývá přibližně jedenáct minut. ETA k bodu skoku je dvacet devět za

předpokladu, že se vyhneme té fregatě. Ta se dostane na dostřel za dvacet minut.“

Bude to horká čtvrt hodinka. Ach jojo. „Rozuměl jsem. Připravte se k vypuštění stíhačů. Kadet é... Wilkow? Může mi ho někdo sehnat?“ zařval jsem.

„Tady, pane!“ hnal se ke mně vyzáblý mladíček s blondátou hřívou. Takové děcko...

„V té kocábce nemáte moc šancí, uvědomujete si to?“

„Ano pane! Ale jsem si jistý, že to zvládnou!“

„Dobrá, tak se připravte ke startu. Já a támhle poručík Powell odstartujeme za chvíli, vy budete fungovat jako nouzovka, takže se připravte. Je vám doufám jasné, že se musíte stihnout vrátit?“

„Ano, pane! Ale kdybych to nestihnul, vždycky můžu provést vlastní skok!“

„Dám přednost tomu, když se vrátíte na palubu Hope. Ten skok je dost riskantní, nemyslím, že by ho obyčejný plán jen tak zvládnul. A na místo lepšího skoku se asi nestačíte dostat. Hlavně zbytečně neriskujte!“

„Nemusíte se o mně bát, pane! Já se o sebe dokážu postarat! A o pár těch chlupatých sviní taky!“

Doufám, že nekecaš, chlapče. „Zlomte vaz, kadete. Já jdu na start!“

„Provedu, pane!“

Do hangáru se přiřítla Martina a vyskočila na křídlo stíhače. Natáhla se ke mně a dlouze mě políbila. Podívala se mi do očí a zašeptala: „Vrať se mi, veliteli. Je mi jedno v jakém stavu, já už si tě opravím, ale hlavně se mi vrať!“

„Nepochybuji o svém nadřízeném, seržantko! Samozřejmě že se ti vrátím!“ Dal jsem jí jednu rychlou pusu a narazil jsem si na hlavu přílbu. Seskočila z křídla a sledovala, jak se kokpikt stíhače zavírá. Naposledy jsem jí zamával a pak jsem se věnoval řízení.

Bylo to opravdu zatraceně riskantní. Jenomže bez naší aktivní obrany bychom stíhačům neunikli. Čtyři Jehly bychom snad zvládli, ale ta druhá letka, to byly větší potvory, které měly kódové jméno Vývrтка. Těžké letouny na boj proti velkým lodím. Pokud se dostanou k Paprsku Naděje, naděje skončila.

Nehledě na to, že mě rvačka na palubě docela rozproudila. A trochu blbinek ve vesmíru mě zase uklidní, doufejme že ne na trvalo.

Největší problém bude návrat. Musíme se dostat na palubu nejpozději minutu před skokem a ve chvíli, kdy budeme nalétávat do hangáru, což už je samo o sobě při rychle letící lodi svinsky nebezpečné, musí naše mateřská loď povolit ochranné štíty. A tím se efektivně odkryje. Jestli kolem budou ještě nějaké stíhače, skončili jsme, jasná zpráva.

Ale co, risk je zisk. Kdybychom měli Eagly nebo jiné stíhače se skokovým motorem, bylo by to v pohodě, ale Sršeň je sice pohyblivý a vzteklý, ale skákat jako na svini neumí. Taky je na palubě spíš jako průzkumný letoun pro atmosféru. Ale pořád je to lepší než nic, ne?

Proletěl jsem ven, za mnou Bedna. Raketoplán s mladým pilotem a jeho střelcem vystartuje o chvíli po nás, bude se držet u lodi, jako poslední záchrana.

Kapitola 13 – Dogfight čili letecký souboj

Bij zabij! S trochou nostalgie jsem zavzpomínal na doby, kdy pro mě pilotování takovéhle hračky bylo vrcholem života. Pilot, elita ozbrojených sil, schopný bojovat proti jakékoli přesile, sebevědomý, agresivní, schopný. Dlouho ale tahle kapitola mého života netrvala. Za rok, kdy jsem vylezl z akademie, se mi podařilo vyšplhat se mezi stíhači hodně vysoko. Neměl jsem moc daleko k titulu esa, stačil by mi další rok. Jenomže pak přišla jedna smolná mise.

Přišel jsem o obě své lásky, mezi které jsem dělil veškerou svou pozornost. Jedna byla z kovu a plastu, štíhlá, elegantní, vražedná. Ta druhá byla taky štíhlá, elegantní a vražedná. Jenomže byla z masa a kostí a měla ty nejnádhernější oči, jaké jsem kdy viděl, dokud jsem o dvanáct let později nepotkal v baru Martinu. Jmenovala se Linda a kromě toho, že to byla má životní láska, byla taky tím nejlepším wingmanem, jakého jsem mohl najít. Kde se objevily naše dvě stíhačky, mohli si chlupáči rovnou vybírat životní pojistku. Spolu jsme byli neporazitelní. Až do toho dne, kdy to nevyšlo a mě trvalo půl roku, než jsem se dostal zpátky. Několik měsíců s jednotkou mariňáků mě naučilo ocenit chuť vítězství, když je ten chlupatý parchant, který to všechno zavinil, kousek ode mě

a ne kilometry daleko ve vesmírné nicotě. A tak jsem si po záchraně požádal o převelení k pozemním jednotkám.

Zahnal jsem smutné myšlenky a soustředil se. Za chvíli to přijde a já už nejsem nejmladší. Ale pořád dokážu kousat, bestie!

Jako první se k nám pochopitelně dostaly Jehly, pomalejší Vývrtky přijdou a řadu později. Nemohli jsme se s těmi píchátky nějak moc obtěžovat. Při čelním střetu nejsou střely, ať už řízené nebo neřízené, moc efektivní. Střelba z palubního kanónu je snadno zneškodní. Přesto na nás Jehly odpálily několik raket. Proletěli jsme mračnem žhavých trosek, které vytvořili, a vypálili znovu z kanónu. Plasmové střely změnily jednu Jehlu na ještě větší mračno, ostatní se rozletěly do všech stran. Mířili jsme dál, neměli jsme čas se s nimi nijak zdržovat.

„Bedno, kryj mě. Postup znáš, dostkrát jsme si ho zkoušeli.“

„Na simulátoru, šéfe. Tohle je větší zábava.“

„Hlavně je nenechej, aby mi připálili zadek.“

Byla to stará finta, kterou jsme někdy používali i na zemi nebo uvnitř lodí. Jeden letí jako blázen, zdánlivě odkrytý. Jenomže ten druhý buď čeká někde v úkrytu, nebo zběsile manévruje, přitom si ale hlídá nepřítele, který se rozhodne na návnadu zabrat.

Dvě Jehly se pustily za mnou, třetí se pustila do souboje s Bednou. Ten ale rychle vymanévroval a dostal se do výhodné pozice nad nepřátele, kteří už na mě začali střílet. Bedna vypálil z kanónu a zároveň odpálil jednu střelu. Jeden z mých rádobyvrahů to schytl, ale druhý stačil vypustit několik střel.

„Máš na ocase společnost, šéfe! Uhni!“

Uhnít jsem rozhodně nechtěl. Ne, když jsem slíbil Martině, že se vrátím. Podařilo se mi vymanévrovat a odhodit klamný cíl tak šikovně, že se do něj dvě střely zaryly a neškodně explodovaly. Na třetí jsem se zatím vykašlal, palubní počítač odhadoval, že se k nám se sedumdesátní procentní pravděpodobností nestihne dostat. A já měl v merku ty prokleté Vývrtky, které se už taky blížily. Jakmile jsem se dostal na rozumný dostřel, vypustil jsem čtyři střely a pak začal zběsile manévrovat, protože se mi na ocas pověsily obě Jehly a ta pitomá raketa, která se rozhodla pravděpodobnost ignorovat, bestie. Naštěstí jí došlo po druhé prudké obrátce palivo a tak letěla neškodně dál.

Ty zatracené Vývrtky měly každá dokonce i dvě bodovky. Několik laserových paprsků se o mně otřelo a znepríjemnilo práci mému generátoru štítu. Sršeň má proklatě slabý štít, vždycky jsem to tvrdil. Roztočil jsem se kolem své osy a proletěl mezi letkou nepřátel. Kanón pokropil oslabené štíty jedné Vývrtky, která dostala zásah mojí střelou. Bedna přiletěl trochu víc z boku, chvíli po mně, a jeho střely byly přesnější, nebo měl možná víc štěstí, protože dorazil moji nastřelenou holčičku a druhé trochu pocuchal vlásky. Jenomže díky přesně zaměřeným bodovkám skoro přišel o štít. Hnus.

Několik minut uplynulo ve zmateném manévrování. Poškozená Vývrtka se odpoutala a letěla zpět k planetě. Bohužel nebyla poškozená dost, takže dvě zbývající střely, které jsem na ni poslal, sestřelila zatracenou bodovkou. Dvě zbývající se pokoušely letět tak, aby se dostaly na prchající céesko a mohli po něm střílet, já s Bednou jsme se jim v tom pokoušeli zabránit a dvě Jehly to zase zkoušely na nás. Docela zmatek. Průser jak mraky byl v tom, že se musíme do deseti minut dostat na palubu naší kocábky, jinak jsme skončili. A aby nebyl špatným zprávám konec, rádio nám dodalo další Jobovku.

„Je to špatné, pane, ta fregata se k nám nakonec asi dostane včas, zřejmě nás dokáže zablokovat. Obávám se, že průlet kolem ní nezvládneme...“

Než jsem stačil něco vymyslet nebo alespoň prohlásit, ozval se v rádiu smrtelně vážný hlas kadeta Wilkova.

„Pane, tady kadet Wilkow. Útočím na nepřátelskou fregatu, pane!“

„Kadete, dejte si sakra pozor!“

„Pane, já a střelec Bjorn máme plán, jak ji zastavit. Přejte nám štěstí.“

Proboha, snad ten šílenec...

„Kadete, zbláznil jste se?“

„Pane, je to jediná naděje, jak zachránit tisícovku lidí. Jsem rád, že jsem vás poznal...“

Vztek mi pomohl, bleskově jsem zaměřil jednu z Vývrtek, která právě začala vypouštět střely na Hope. Rozmetal jsem ji na kusy, dřív než stačila vypustit čtvrtou, ale i tak už byli tři poslové smrti na cestě. Zbytky mého

ochranného štítu rozhrnuly trosky stranou. Generátor následoval příklad šíleného kadeta a rozloučil se s hlasitým prsknutím.

V tu chvíli už byl šíleně manévrující raketoplán u fregaty, která se ho zatím marně snažila zasáhnout vším, co měla na palubě. Chlupáči sami občas takové kamikadze páchali, takže poznali šílence, když ho viděli. Jenomže Wilkow byl opravdu dobrý. A šílený. Rádiové vlny přenesly do mých sluchátek jeho poslední slova.

„Vítězství!“

A raketoplán narazil do fregaty a změnil sebe i ji na plamenné peklo.

Nebyl čas na truchlení, ani na oslavu.

„Hope, letí na vás tři střely!“

„Jsme na ně připravení, majore. Pospěšte si, za chvíli budeme skákat!“

„Hned jsme u vás!“

Zařval jsem a poslal do pekel další Jehlu, která se na mně pokusila nalétnout čelně, asi povzbuzená ztrátou mého štítu. Její kolegyně měla větší štěstí a napálila to do Powellova Sršně tak hezky, až jsem se lekl, že jsem přišel o dalšího wingmana.

„Žiju, veliteli, ale obávám se, že jsem na tom dost bledě. Vracím se, můžete mi udržet toho ptáčka bokem od mého cenného ocásku?“

„Na to si vsad!“

Pokropil jsem zbývající Vývrtku kanónem a málem se srazil s poslední Jehlou. Koutkem oka jsem zahlédl výbuchy na povrchu Hope.

„Máme nějaké škody, majore, ale zvládneme to. Vraťte se co nejrychleji!“

Nakonec mnohem větší škody, než chlupáčské torpéda, způsobily trosky fregaty zničené hrdinným raketoplánem. A minuty ubíhaly.

Zahnal jsem vzteklou Jehlu trochu bokem a pak se s maximálním tahem rozletěl k Hope, která za sebou zanechávala oblaka unikajícího plynu. Ve chvíli, kdy spuštěným štítem vletěl dovnitř poškozený Sršeň Bedny Powella, jsem zařval a začal nadávat. Téměř na stejném místě, kudy jsme se chystali skočit ven, se začaly tvořit prostorové anomálie. Spousta, spousta přilétajících lodí. To se může stát jedině mně a jenom na téhle proklaté hnusné misi! Takový kousek před cílem a zrovna sem dorazí posily!

Kapitola 14 – Kavalerie dorazila

„Hope, pokuste se prorazit, já udělám co půjde, abych je od vás udržel. Sbohem.“

„Georgi!“ Martinin hlas. Plný zoufalství. Já neměl na zoufalství čas. Byl jsem plný hořkosti a hněvu. Když se to může posrat, posere se to. Když už se to posralo, posere se to ještě víc. Murphy nebyl žádný blbec. Rozletěl jsem se na nejbližší časoprostorovou bublinu s pevným odhodláním rozsekat toho parchanta na mraky, i kdyby to byla bitevní loď.

„Georgi, počkej!“ Martina křičela do rádia. Já jsem taky začal křičet. Slinkoval jsem dohromady všechny čtyři kanóny, aby pálily najednou a pohladil palcem spoušť. Ve chvíli, kdy se objeví trup lodi v reálném vesmíru odpálím několik salv, které by měly pocuchat cokoli, co tam bude. Snad se stačím vyhnout, abych pokropil další lodě, třeba támhletu velkou stíhačku, která už vyskočila...

Vražedné myšlenky zakoply, ale pak se zběsile rozletěly. Na třech hodinách právě vyletěl z hyperprostoru bitevník Thunderbird. A támhle další a další...

„Majore, to jsou naši!“

To už došlo i mému krvežíznivému mozku a já měl co dělat, abych se vyhnul srážce s křižníkem třídy Exeter. Tohle poznání mě přesvědčilo. Nevěřím, že by se chlupáčům podařilo získat nějakého Exetera, ani opravdu tuplovanou zradou poloviny Flotily. Museli to být naši! Takže Ponny Express nakonec dorazil. Proč to těm parchantům ale tak dlouho trvalo?

„Lodě Flotily, tady major Nowak, speciální úkoly, identifikace alfa romeo delta dvacet jedna sedmnáct. Pěkně jste nás vyděsili! Málem jsem vás usmažil!“

„Neidentifikované lodi, tady křižník Lexington. Zastavte motory, nebo na vás začneme střílet!“

Co? No proč ne, když už je ta zatracená kavalerie tady. Lexington, kdo ho to teď ksakru měl pod palcem? Někde v mozkových závitech se vylíhla nepříjemná myšlenka a začala se prohlodávat směrem k mému vědomí...

„Rozumím, Lexingtone. Ray of Hope, zastavte motory. Lexingtone, ověřte si moji identifikaci. Osvobodili jsme zajatou loď Ray of Hope a pokoušíme se o útěk z tohoto systému, jsou tady totiž příšerní sousedi.“

„Vaše ID souhlasí, majore. Připravte se na přistání v hlavním hangáru, předejte své řízení našemu automatickému přistávacímu systému, kódová sekvence sedm-pět-devět-sedm-jedenáct.“

„Rozumím, ALS aktivován. Na palubě Ray of Hope jsou zranění. A já mám naléhavou zprávu pro admirála Takatu.“

„To počká do vašeho přistání, majore. Ray of Hope, míří k vám výsadková loď. Zpomalte a otevřete hangár.“

„Rozumíme, Lexingtone. Škoda, že jste nedorazili o pár minut dřív,“ řekl kapitán Markus s hořkým nádechem výčitky v hlase.

„Je nám líto, Hope. Teprve před sedmi hodinami jsme zjistili, kam vás nepřítel odvezl a chvíli trvalo, než se nám podařilo dát dohromady dostatečnou údernou sílu.“

Slušná úderná síla. Zatímco se moje kocábka blížila k hangáru Lexingtonu, sledoval jsem okolí, lodí byla taková menší flotila. A hangár Lexingtonu vychrlil už osm Space Eaglů. Zamyslel jsem se a došlo mi to.

Tak oni přiletěli pro Hope, ne pro nás! Takže Pony Express nakonec neprošel. Sakra. No, konec dobrý, všechno dobré. Jenomže něco mi říkalo, že tohle ještě není konec.

„Lexingtone, na čtvrté planetě nepřátelé provádějí kolonizaci, je tam spousta lidských otroků.“

„Předám vaši informaci kontraadmirálu Morrisonovi.“

Červík nepříjemné myšlenky už se nemusel namáhat. Měl jsem chuť zařvat vzteky. Zrovna Morrison, největší pako ve Flotile! Ta proklatá smůla snad nikdy neskončí. Kromě toho že je to zabedněnec, tak mě osobně nesnáší. To je super, fakt super!

„Bando, náš náklad nikomu nepředávejte, jasné?“ Nečekal jsem na potvrzení a hned upozornil Lexington. „Na palubě Ray of Hope se nachází cenný náklad, který má pod dozorem má jednotka. Upozorňuji vás, že k ní nemá nikdo přístup bez svolení mého, nebo mého nadřízeného admirála Takaty. Rozumíte, Lexingtone?“

Mladý hlas spojovacího důstojníka vystřídal chraptivý hlas starého kuřáka: „Naprosto mě nezajímá váš názor, majore. Promluvíme si o tom, jakmile

přistanete na palubě. Ray of Hope i s posádkou a nákladem přechází pod mé velené, jasné?”

Nenamáhal jsem se odpovědět. Doufal jsem, že moje banda udělá to, co je třeba. Morrison sice není zrádce, ale je to idiot. A zbývající navigátor dostane do ruky Takata, nebo ten, koho mi určí. Sice ho dostane se skoro tříměsíčním zpožděním, ale dostane ho. Bůhví jaké zmatky se páchají, když velení předpokládá, že je pozice Valhaly prozrazená. Pokud by dostal do pracek navigátor Morrison, bůhví co by se stalo. Ani bych se nedivil, kdyby se s pitomostí sobě vlastní nepokoušel dostat do navigátoru šroubovákem. A už jenom dostat se vnějším obalem by mu dalo spoustu práce. Ivan celý kufřík zabalil do termitu a pak ho znovu strčil do větší skřínky, jen tak kdyby náhodou. A jednou už ta náhoda přišla.

Hlavou mi bleskla myšlenka, že možná bude brzy náhoda číslo dvě, to když navigátor chytne do pracek Morrison. I když to byla krásná představa, jeden z největších idiotů ve flotile upečený na uhel, přece jenom by to znamenalo selhání. Tak snaž až někdy příště.

Stejně nechápu, proč mě Morrison nenávidí tak moc. Vždyť mu ten nos srostl úplně nádherně...

Zatímco jsem přistával a koutkem oka sledoval přístroje, v duchu jsem se obrňoval na hádku s jeho veličenstvím Cretenem Maximem I.

Jenomže mě čekalo ještě nepříjemnější překvapení, než by se dalo čekat. Jakmile se moje ožehlá kráska zastavila, otevřel jsem kokpikt a nedůvěřivě jsem se podíval na uvítací výbor. Dva ozbrojené mariňáky a mladého kadeta, který se tvářil, jakoby seděl na jehelníčku.

„Pane, obávám se...”

„Vaše obavy mě, kadete, příliš nezajímají. Potřebuju okamžitě podat zprávu na velitelství flotily.”

„Je mi líto, pane, ale admirál Morrison mi dal poněkud... jiné rozkazy, co se týče vaší osoby, pane,” vypravil ze sebe. „Jsem si jistý, že se to nějak vysvětlí, pane, ale považujte se za zatčeného. Odevzdejte prosím svou zbraň a pojdte s námi. Pokud budete klást odpor...”

„Já jsem se pravděpodobně zbláznil, mladíku, anebo jsem z té bitvy ohluchnul,” řekl jsem klidně. A pak jsem zařval z plných plic: „Co jste to řekl?”

Škubnul sebou a zblednul, ale pomalu vytáhnul pistoli a namířil ji na mně. Mariňáci na mě mířili puškami, jak se tvářili, jsem bohužel přes hledí přileb neviděl.

„Dobrá, vzdávám se!“ vyštěkl jsem a praštil s pilotní přilbou o přístrojovou desku. „Teď vylezu ven, tak do mě nenašijte nějakou tu díru. Docela by mě naštvalo, kdyby mě po čtvrt roce honiček s chlupáči zastřelil někdo z flotily.“ Vysoukal jsem se z kokpiktu a uvažoval jsem, jak zastavit páru, která mi nejspíš vycházela z uší. Až se dostanu k Morrisonovi, utrhnu mu hlavu a naseru mu do krku. Minimálně. Co si to sakra zase vymyslel?

„Jaký je důvod téhle debility, kadete? Tak odpovězte!“

„Vaši zbraň, pane.“ Docela odvážný chlapec. Zatnul jsem pěsti, abych překonal chuť pistoli vytrhnout a mrštit mu jí do obličeje. Zuřivost jsem si nechával pro „pana admirála.“ Povolil jsem pěst a pomalu vytáhnul pistoli. Vzal jsem ji za hlaveň a podal mu ji. Opatrně si ji vzal a řekl: „Teď bych prosil vaše ruce, pane.“

Zaskřípal jsem zuby a zvednul zaťaté ruce. Tohle si Morrison odsere. Přísahám. Jeden z mariňáků mi spoutal zápěstí pouty.

„Co bude dál? Natáhnete mě na skřípec? Nebo mi dáte elektrošokovou terapii?“ zasyčel jsem jedovatě.

„Odvedu vás do cely, pane. Je mi líto, ale tohle jsou výslovné rozkazy pana admirála. Víc nevím.“

Kapitola 15 – Sedím, sedím, do kouta cely hledím

Zkoušel jsem z nich ještě něco vytáhnout, ale neřekli mi ani slovo. Sundali mi pouta, nakázali mi svlíknout si skafandr, zkontrolovali psí známky a obraz sítnice. Pak mě místo omluvy strčili do cely, miniaturní místnosti s lůžkem, umyvadlem a záchodem. A nechali mě dusit ve vlastní šťávě. Neměl jsem ani dost místa na to, abych nervózně přecházel kolem dokola a nadávání mi připadalo jako plýtvání dechem. A tak jsem seděl, vymýšlel paranoidní zdůvodnění celého tohoto nesmyslu a doufal, že ta moje banda neprovede něco nezdárného.

Seděl jsem tak asi půl hodiny, když se dveře otevřely a mariňák mi ukázal hlavní pušky, že mám vylézt. Chvíli jsem ho ozařoval vysokoenergetickým pohledem a pak jsem vylezl. Předě mnou stál nějaký šašek s hodností poručíka. A tak jsem mu hned začal nadávat.

„Vysvětlí mi konečně někdo, co se to sakra děje? Jakým právem zavíráte důstojníka zvláštních jednotek flotily do vězení?!“

„Jste zadržen na přímý rozkaz admirála Morrisona pro podezření z dezerce a velezrady. Jakékoli nepřístojné chování vám jenom přitíží, tak vám radím, abyste se choval slušně. Pane,“ dodal s viditelným opovržením. Pak ukázal ke komunikátoru na stěně.

„Vaši komplici dělají problémy. Pokud jim přikážete, aby se bez problémů vzdali, bude to bráno jako polehčující okolnost pro ně i pro vás.“

Zadíval jsem se na jeho jmenovku. „Promluví si s nimi. A vám, poručíku Waiserhoffe radím, abyste si taky našel nějakou polehčující okolnost. Protože tohle si odskáče nejenom Morrison!“ Vyhržování mi docela šlo, ale nejdřív musím vymyslet, jak se dostat z tohoto průseru. A že je to kardinální průser.

„Bando, slyšíte mně někdo?“

„Pane? Tady Powell. Co se to sakra děje? Vtrhli tady mariňáci a jdou po nás, jakoby nám narostly chlupy!“

„Morrison si hraje na vojáčky. Bedno, vzdejte se. Dělejte, co chtějí. Nemá smysl nějak vzdorovat. Jakmile se zkontaktujeme s admirálem, tak to spravíme.“

„A co náš náklad?“

„Dejte jim ho. Snad nebudou tak blbí, aby ho otevřeli. Všichni v pořádku?“

„Ano. Docela. Takže my se teda necháme zavřít jako nějakí kriminálníci. Doufám, že nás z toho vysekáte.“

„Na to si vsaď, zástupče. Konec.“ Otočil jsem se na poručíka: „Chci okamžitě promluvit s tou osobou, která tady tomu údajně velí. Prý by to měl být nějaký kontraadmirál Hovadson, či co.“ Hned jsem své jedovatosti litoval, protože mě beze slova vrazili zpátky do cely a nechali mě o samotě.

Deset minut jsem bez přestání a opakování nadával. Na závěr, jako tečku pod vykřičníkem, jsem praštil pěstí do kovové stěny. Trochu jsem se uklidnil a zatímco jsem si třel podřené klouby, přemýšlel jsem. Jenomže pak zaječela

sirána a ozvalo se hlášení: „Jedna minuta do skoku hyperprostorem! Připravte se na skok!“

A tak jsem praštil pěstí do zdi znovu, ale teď už mě to opravdu neuklidnilo. Ten zbabělec Morisson zdrhnul! Já ho asi vážně zabiju! Pomalu, aby si to vychutnal! Měl jsem mu tenkrát zlomit krk a ne nos, idiotovi. On se prostě sebral a skočil si pryč!

Skok trval jenom dvacet sedm minut. Ale kam vedl? Jo, to nikdo neví. Já teda rozhodně ne. Seděl jsem na lůžku a uvažoval, že začnu nadávat a požadovat nějakého důstojníka, kterému mělo smysl nadávat, případně kopat do jeho tlustého neschopného zadku. Takový kontraadmirálský zadek, to už je docela slušná plocha pro trénink kopů...

Dveře se otevřely a přátelský mariňák mi navrhnul, abych šel ven. Tak přátelskou pobídka dokreslenou hlavní pušky jsem přece prostě nemohl jen tak odmítnout, že? A tak jsem vyšel ven a nechal se odvést stejným kadetem, který mě zajal. Když jsem začal vyzvídat, kam jdeme, kde jsme a co tady sakra děláme, když jsme mohli zničit vznikající základnu chlupáčů a osvobodit pár set otroků, mi jenom odpověděl, že jdeme za kontraadmirálem. Hned jsem si začal nenápadně procvičovat zápěstí, které mi pochopitelně zase spoutali. Za chvíli jsme byli na můstku. A uprostřed můstku stála špekátá hromada, která se štěstím skoro vznášela. Pan kontraadmirál Morrison. Nasadil jsem chladný, ale zuřivý výraz.

Pásl se očima na mojí bezmoci. Usmál se a pak řekl:

„Tak jsem vás konečně dostal. Majore.“ Odfrknul si. „Už dlouho se těším na tenhle okamžik. Vždycky jsem tvrdil, že jste nezodpovědný a nebezpečný. A teď jste navíc zrádce a dezertér. Nádhera.“

„Co je to za pitomost, pane!“ poslední slovo jsem vyplivnul. „Tři měsíce bojuju se svojí jednotkou o život a o záchranu, když se mi to konečně povede a navíc osvobodím zajatou loď plnou našich lidí, přijdete si vy a zavřete mě, jako nějakého kriminálního! Žádám vysvětlení! Jsem důstojník a mám svá práva. Pane!“ vyštěkl jsem. Mezitím jsem se nenápadně rozhlížel kolem. Připadalo mi, že těch zbývajících pár lidí kolem většinou trpí špatně skrývanými sympatiemi

k mé osobě. Přece jenom jsem byl docela známý. A to, co na mně tlačil Morrison, muselo připadat jako hovadina i jemu samotnému.

„Víte, Nowaku, já mám trochu jiné informace. Tady pan Hellers z rozvědky nedávno získal pár informací z databank našich nepřátel. A co jsme se z nich nedozvěděli? Že jste při poslední akci dezertoval i s celou svou jednotkou, předal jim cenný kus vybavení a navíc jste cvičil jejich vojáky v naší taktice. Za poslední dva měsíce byly uneseny tři naše kolonizační lodi. Objevily se hlášky, že je to práce vás a vašich lidí, že ty lodě přepadáte pro nepřítel. A když už jsme náhodou díky hrdinství pana Hellerse zjistili, kde se jedna z těch lodí nachází, koho jsme nenašli? Vás!“ Ukázal na mě prstem.

„Proboha! Jak můžete věřit takové pitomosti! Pane! Zeptejte se lidí na té lodi! Osvobodili jsme je a chystali jsme se s nimi uprchnout, když jste se objevili vy! To předpokládaně ukradené zařízení jsme měli zabezpečené u sebe, bránili jsme ho celé tři měsíce v té zasrané džungli! Teď ho nejspíš má někdo z vašich lidí. Tak sakra zapněte mozek a pokuste se trochu přemýšlet! Takovou pitomost by přece nesežralo ani malé dítě. Jenom proto, že jsem vám kdysi jednu vrazil, přece nemůžete provést něco takového...“ Zmínka o nosu byla taktická chyba, ale uvědomil jsem si to, až když jsem to vypustil z huby. Nejraději bych si za to nafackoval.

Morrison zrudnul, ale přistoupil k němu muž, označovaný jako Hellers a položil mu ruku na rameno.

„Klid, pane. Opravdu to zní nepravděpodobně, majore, nechtěl jsem tomu věřit, když se ke mně ta informace dostala. Ale musíme si to prověřit, to snad chápete, ne? Pokud je to tak, jak tvrdíte, tak rychle zjistíme pravdu.“

„Máte štěstí, Nowaku, že nemáme v ruce zatím pořádné důkazy,“ zasyčel Morrison. „Jinak bych vás vlastnoručně zastřelil teď hned.“

„Spolupracujte, majore,“ vyzval mě Hellers. Byl štíhlý, úplně holohlavý a měl zvláštní šedé oči. V hlavě mi něco seplo, ale v rozčilení jsem nemohl přijít na to, co mi to připomnělo.

„Chci mluvit se svým nadřízeným. Příkazy mé mise ještě pořád platí. Trvám na tom. Musím předat svou kořist do správných rukou a to nepočká, než se rozhoupe to vaše vyšetřování. Důležitá je každá minuta. Velení musí být informováno, že je v bezpečí.“

„Nebyly ty přístroje náhodou dva, majore?“ Odkud to víš, špióne?

„Byly. Druhý exemplář jsem musel zničit, aby nepadl do rukou nepřítele.“

„Předpokládám, že pomocí nálože, kterou vytvořil váš muž Orlov. Odmítá nálož odzbrojit. Přikážete mu to.“

„Ten přístroj dostane do rukou buď přímo velení flotily, nebo můj nadřízený admirál Takata, Hellersi. Není to hračka, ve které by se mohl jen tak někdo šťourat. Dokud se nebudete pokoušet o manipulaci s obalem, nehrozí žádné nebezpečí. Znovu žádám, abych měl možnost zkontaktovat se svým velitelem.“

„Dokud vyšetřování neprokáže opak, jste vězeň obviněný z velezrady a dezerce, Nowaku. Odvedte ho,“ přikázal Morrison. Kdybys tak puknul, svině vypasená. Odtáhli mě pryč a šoupli zpátky do chládku.

Ať jsem přemýšlel, jak jsem přemýšlel, nakonec mi vždycky vycházelo, že jediné, čeho se můžu bát, je ztráta času. Takovouhle vykonstruovanou šílenost mi (vlastně nám) nemůžou pověsit na krk. I kdyby se pokusil Morrison uspořádat válečný soud hned teď na lodi, myslím že by riskoval vzpouru. Dobře jsem si pamatoval několik povzbudivých pohledů na můstku. Osvobození Ray Of Hope byla věc, která se nedala jen tak přehlédnout. Stačí, aby si promluvili s lidmi na palubě, jak s posádkou, tak kolonisty. Zjistí, že po zajištění lodi tak nějak zmizel jistý Harald, bloňdák elegantní s šedýma očima... Hlavou mi proběhla nějaká myšlenka, ale než jsem si stačil ujasnit, co mě to vlastně napadlo, ozvalo se zabzučení.

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil agent Hellers, nebo co měl vlastně za hodnost, na uniformě měl jenom jmenovku. Otočil se a řekl námořníkovi na stráži: „Zavřete za mnou, pan major nebude dělat hlouposti. Kdyby něco, zavolám vás.“ Ukázal mu malou pistoli.

Námořník chvíli váhal, ale pak vyštěkl anopane a zavřel dveře. Hellers se na mě usmál a spustil: „Omlouvám se, že ruším. Můžu se u vás posadit?“ Nečekal na svolení a sednul si na mou palandu. Z kapsy uniformy vytáhnul nějakou krabičku a aktivoval červené tlačítko.

„Teď nás nikdo neuslyší. Jste v pěkné kaši, majore.“

„Je to pěkná hovadina,“ odseknul jsem a pozorně si ho prohlížel. Štíhlý, usměvavý, elegantní, dokonce i s holou hlavou, na které se mu teprve

objevovaly kraťoučké černé štětinky. Krasavec, i když měl tvář trochu deformovanou. Až neuvěřitelně mi ten popis připomínal jistého pána, o kterém jsem nedávno, sotva před dvěma hodinami, slyšel... Podivná shoda okolností...

„Je, majore. Ty data, které jsem vytáhnul, budou zřejmě nějaký podvrh, nebo prostě chyba. Nechtěl jsem tomu od začátku věřit. Jenomže jsem to z hlášení kontraadmirálovi nemohl vynechat a on se toho chytil. Když jsme se tady objevili a vy jste do nás málem vletěl, admirál málem vybuchl štěstím. Příšerně vás nenávidí.“

„To vím. Ale ani ten idiot mě nemůže jen tak zastřelit. K věci, Hellersi. Co po mně chcete?“

„Přišel jsem vám oznámit nemilou věc a měl bych pro vás návrh, jak se té nemilé věci vyhnout. Víte, majore, co jsem nastoupil do služby, o vás pořád slyším. Jste naše eso. Víte, že na vás Chrawghové vypsali obrovskou odměnu?“

„Ať si ji klidně vypisujou,“ odsekl jsem. „Ještě se nenarodil chlupáč, který by si ji dokázal vybrat. Ptal jsem se, co chcete?“

Usmál se a koutek úst se mu přitom zacukal. Buď je to neuvěřitelná náhoda a můj šestý smysl se zcvoknul, nebo jsem totálně paranoidní, anebo...

„Jsem špión. A jako takovou mám docela nepříjemnou profesionální deformaci. K smrti rád odposlouchávám cizí rozhovory a před chvílí jsem jeden vyslechl. Víte, Morrison není zase tak velký pitomec. I jemu je jasné, že vás nemá jak potopit, i kdyby si najal nějakého spisovatele a nechal stvořit nějakou šílenou konspirační teorii s trojitými agenty. Jenomže vás nenávidí a chce se vás zbavit.“

„Jak?“

„Zastřelen při pokusu o útěk.“

„Cože?“ Vypěnil jsem. Co mi to tady sakra tlačíš do hlavy, pitomče? Tady něco smrdí a nebude to jenom ten teploušský parfém, který máš na sobě nastříkaný, agente Hellersi. Nebo bych ti možná měl říkat pane Haralde?

„Admirál má jako každý velitel nějaké své oblíbenice. A já náhodou vyslechl, s pomocí jedné mé chytré krabičky, jeho rozhovor s jedním veteránem námořní pěchoty. Který má náhodou příští službu v tomhle vězeňském bloku.“

„Chcete mi nakecat, že na mě admirál pošle nějakého svého pistolníka, který mě jako zastřelí při útěku?“ Ta svině! Chce mě zabít! Zase jdou všichni po mně!

„Přemýšlejte, majore. Jste známý svou impulzivností. Jste nebezpečný, vražedný. Ten voják, který vás zastřelí, sice bude mít asi tečku v záznamech, až se to celé prošetří, ale Morrison má dost velkou hodnotu, aby ho ze všeho vážnějšího vysekal.“

Chtějí mě zabít! Při útěku! Já jim dám! Útěk, to je ono, ale doopravdy! Musím se dostat k Takatovi...

„Říkal jste něco ve smyslu, že mi pomůžete, jestli jsem se nepřeslechl, Hellersi.“ Ještě že jsou lidi jako Hellers, ochotní mi pomoci. I na takové je třeba dávat si pozor, ale já musím zdrhnout, nebo mě dostanou... Myšlenky se mi v hlavě honily podivně do kruhu, ale vlastně bylo všechno jasné. Musím utéct a můj kámoš Hellers mi v tom pomůže. Je to skvělý chlap, jenom by se měl vykašlat na ten teploušský deodorant, který mě dráždí v nose.

„Mám pocit, majore, že budete muset utéct doopravdy. Pokud se dostanete ke svému admirálovi, všechno se vysvětlí a bude to zase v pohodě. Jenom musíte utéct.“

Ale jak vysvětlím, proč jsem utekl? To je jedno, to vyřeším, až budu muset. Teď musím utéct!

„Jak mám utéct? Pomůžeš mi, Hellersi?“

„Jistě, kamaráde, proto jsem tady. Sice asi dostanu seřváno, ale co. Podívej, uděláme to takhle. Vezmeš mi pistoli a tady tu kartu, je to klíč k mojí lodi. Já zavolám strážného. Až otevřeš, střelíš ho.“

„Střelím...“

„Neboj se, je to jenom paralyzér. Uspíš ho, pak mě jako omráčíš a budeš utíkat. Do hlavního hangáru je to kousek a než vyvolají poplach, dostaneš se k mojí lodi. Je to přestavěný Camel, snadno ho poznáš. Otevřeš ho a vyletíš. Mám za chvíli odstartovat, neopatrně jsem ti to prozradil, takže víš, že stačí jenom nastartovat a nechat loď, ať požádá o start. A pak můžeš letět kam chceš. Rozumíš mi zatím?“

„Rozumím, kamaráde. Díky.“

„Nemáš za co. Hlavně mě nesmíš doopravdy omráčit. A ještě něco. Nemůžeš jít do hangáru přímo. Půjdeš vzduchotechnikou, myslíš, že to dokážeš? Vyznáš se tam?“

„Ano. Musím jít vzduchotechnikou na tvou loď a pak můžu uprchnout. Musím utéct, jdou po mně, Hellersi! Do prdele, jdou po mně, musím zdrhnout!“

„Správně, kámo. Takže na, tady máš tu pistoli. Popadni mě a pojď, já zavolám strážného, jenom vypnu tu rušičku.“

Vzal jsem Hellerse, opatrně, abych mu zbytečně neublížil. Z toho jeho parfému se mi motala hlava, fuj.

„Měl bys změnit deodorant, kamaráde,“ řekl jsem mu nakonec, než stačil zabušit na dveře.

„Ten je na speciální příležitosti, kamaráde. Možná ti to někdy vysvětlím. Ale teď se připrav.“ Zabušil na dveře a naléhavým hlasem zavolal: „Stráž, otevřete!“

Kapitola 16 – Kdo uteče, vyhraje

Dveře se otevřely. Střelil jsem pistolí do námořníka, srazilo ho to k zemi. Divné, tak silnou paralyzačku jsem ještě neviděl.

„Dělej,“ zasyčel můj kamarád Hellers. Vystrčil jsem ho ven, naznačil úder pažbou do hlavy. Nečekal jsem, až dopadne, a rozběhl jsem se. Cestu jsem znal. Musel jsem spěchat, než vyvolají poplach. Mám sotva minutu, dvě. Ventilačkou to tak tak stihnu. Měl jsem jít možná přímo, ale můj kámoš Hellers říkal, že to není dobrý nápad a on mívá pravdu, i když je tak podobný tomu zrádci...

Potrásal jsem hlavou a vlezl do jedné ventilačky. Měl jsem v hlavě podivný zmatek, který tam normálně nebýval, ale teď jsem si spíš potřeboval vzpomenout na to, jak jsou pospojované ventilační šachty. Rychle jsem lezl po všech čtyřech až na potřebné místo. Povolil jsem mřížku a vyletěl ven. Uspal jsem tou podivně silnou paralyzačkou dva námořníky, kteří tu stáli, a rozběhl jsem se k hangáru. Hned jsem viděl malý transportér třídy Camel. Loď mého přítele zrádce Haralda... Ksaku, co to vlastně dělám?

Rozječela se siréna a z rozhlasu se ozvalo: „Pozor, vězeň na útěku! Je ozbrojený a nebezpečný!“

A do prdele. Přestal jsem myslet a začal jednat. Rozběhl jsem se ke Camelu a po cestě střelil dva námořníky, kteří už na mě mířili. Stiskl jsem kartu, kterou

mi dal Hellers a skočil do otvírajícího se průchodu. Otočil jsem se, abych zavřel a podíval se do šedých očí toho hajzla...

Bylo mi příšerně, hlava se mi motala a v uších mi bzučelo, ale měl jsem pocit, že se musím bleskově probrat. A tak jsem se vzchopil a začal vnímat okolí. Ležel jsem na kovové palubě nějaké lodi... Vzpomínky přišly jako jeden velký flashback. Ta svině Hellers, co to se mnou udělal? Ten jeho prokletý parfém, ten to byl!

Uslyšel jsem hlas toho podrazáka. Šeptal.

„Jsem na palubě, nechejte ho odstartovat! Je šílený, ještě poškodí hangár! Jakmile to půjde, zneškodním ho!“

Vysílačka něco zachrčela. Pokusil jsem se zvednout, ale moc mi to nešlo. Svaly mě nechtěly poslouchat a hlava se mi točila, těžko říct, jestli víc z omámení, z toho hnusného parfému, nebo vzteky. Takhle naletět!

Kousek od sebe jsem viděl podivnou velkou skříňku. Podivně známou... Seplo mi. Hellers šlohnul i ten zbývající navigátor. A všechno to elegantně svede na mně...

Loď se pohnula. Letěli jsme. A já se pořád nemohl hýbat.

Georgi, ty hovado! Okamžitě se pohni, je to rozkaz! Nerozuměl jste si, majore? Okamžitě vztyk! Jestli okamžitě neuposlechnete rozkaz, budete tři dny prodělávat náhradní výcvik ve vysoké gravitaci!

Představil jsem si, co budu Hellersovi dělat, až se konečně postavím a hned sebou svaly začaly cukat veseleji a opar v hlavě trochu povolil. Nenávist je mocná síla a teď její žhavý plamen odfoukával šedivou mlhu slabosti a omámení... Vykašlal jsem se na poetické obraty a soustředil se. Podařilo se mi podepřít se jednou rukou. A druhou.

„Mám ho, hajzla! Hned budeme zpátky, admirá- Proboha! Ne, nedělej to! On chce skočit!“ přešel někde nedaleko number one mojí hitparády Top Svině z šeptání do ječení. Na co si to proboha hraje...

Škubnul jsem sebou, mlha v hlavě se vrátila, tělo se mi zkroutila a já šel zase do limbu. Hellers skočil hyperprostorem.

Nevím, jak dlouho jsme skočili, ale z bezvědomí jsem se probral těsně před výskokem do normálního prostoru a nechybělo hodně, abych se do sladké nicoty zase vrátil. Zaskřípal jsem zuby a pokoušel se zatínat jednotlivé svaly. Už to docela začalo jít, ale v hlavě mi bzučelo a žaludek byl jako na vodě. Ještě že jsem posledních pár hodin nic nejedl, jinak bych to tady Hellersovi poblil...

Hellers! Ty svině! Hned jsem se pohyboval mnohem líp. Nenávist mi dávala sílu. Musím tě dostat, Hellersi! I kdyby to měla být poslední věc, jakou kdy udělám!

Slyšel jsem, jak něco chrčí do vysílačky. Soustředil jsem se, ale zachytil jsem jenom pár slov v chlupáčtině. Ty bastarde, tak pojď sem...

Asi uměl číst myšlenky, protože přišel a strčil do mě surově botou.

„Díky, kámo. Sice jsi to celé pěkně komplikoval, ale nakonec mi to zaplatíš sám sebou. Už mě tahle hra zmáhala, tak jsem se s tím chystal praštit. A kdo nepřišel a nepošlapal mi plány, co, hajzle?“ Kopnul do mě. Masáž jsem sice potřeboval, ale takovouhle zrovna ne. Začal jsem se připravovat k akci. Za chvíli si všimne, že nejsem tak mimo, jak asi čekal.

„Všechno šlo do hajzlu, musel jsem riskovat jako prase, ale nakonec se zadařilo. A oni dostanou, co chtějí, plus malý přídavek. Tebe!“ Další promasírování hrudníku.

„Jak se ti to líbí, pane válečný hrdino?“

„To ti hned ukážu,“ zachrčel jsem ve chvíli, kdy jsem ho popadnul za nohu a škubnul s ním. Moment překvapení je mocná zbraň. Třísknu jsem s ním docela hezky. Na palubě zarachotila nějaká pistole. Takže nebyl zas tak neopatrný, celou dobu na mě mířil. Ne že by mu to pomohlo.

Podařilo se mi máchnout pěstí a trefit ho mezi nohy. Zaječel bolestí. Znělo to jako rajská hudba, škoda že jsem si to nemohl nahrát na kazetu, to by bylo něco na léčení depresí. Hellersův song.

Praštil jsem pěstí ještě jednou, na to samé místo. Už to ale k ničemu nebylo. Po první ráně si zasažené místo zakryl rukama a já navíc nějak tou pěstí zas tak moc bouchat nemohl.

Měl výdrž, parchant. Rychle se vzpamatoval a kopnul. Holení mě zasáhl do hlavy, až se mi před očima objevila Mléčná dráha. Chytil jsem ho levičkou za kotník a zkroutil mu ho. Kopnul mě druhou nohou do žeber. Zabral jsem plnou

silou, až zařval bolestí a vztekem. Odstrčil jsem tu jeho smradlavou nohu a popadnul ho za kombinézu. Přitáhnul jsem si ho k sobě a rozmáchnul se rukou...

Kdybych nebyl tak grogy, neměl bych s ním nejmenší problémy. Jenomže ta rána paralyzačkou nebo co to bylo, handicap přesunula výrazně na mojí stranu. Chvíli jsme se jen tak převalovali, až mě od sebe odkopnul a vymrštil se na nohy. Než ale stačil využít svoji výhodu, popadnul jsem pistoli, která mu předtím vypadla. Od boku jsem vystřelil. Zařval vzteky a skočil od mně. Vletěl za roh. Poslal jsem za ním další dva výstřely a ztěžka jsem se zvedl do kleku, pak do stoje. Byl v pasti, parchant.

„Hajzle,“ zachrčel jsem. „Dostanu tě, Hellersi nebo jak se jmenuješ, svině. Dostanu tě.“

„Já dostanu tebe, svině! Ale až někdy jindy! Kdo uteče, vyhraje!“

Zamračil jsem se a pak mi došlo. Vrhnu se dopředu, ale bylo pozdě. Jeho šílený smích přehlušilo cvaknutí komory záchranné kapsle. Než jsem se dostal alespoň k těm dveřím, vystřelil se ten šílenec do vesmíru. Záchranná kapsle byla sotva víc než piksla na jednoho chlapa, vysílačka, nějaký ten vzduch a manévrovací motorky. Musel si být setsakra jistý, že ho jeho chlupatí kámoši seberou. Já mu ještě ukážu. Nejdřív se odsud asi ale budu muset dostat. Stejní chlupatí kámoši, kteří ho zřejmě vyzvednou, by mohli chtít udělat něco i se mnou. Takže... Má pravdu. Kdo uteče, vyhraje.

Dopotácel jsem se do kokpiktu a ztěžka jsem sebou seknul do pilotního křesla. Stačil mi letmý pohled na obrazovku skaneru a bylo mi jasné, že jsem v pěkné prdeli. Mířili jsme si to přímo k menší flotile. A ten parchant využíval vysílačku ze všech sil, jak jsem dost rychle zjistil. Docela by mě zajímalo, jak se vykecá z takového průseru, nechat se ovládnout svou vlastní kořistí a spasit se útekem. Ale ať už jim povídal, co chtěl, mělo to velice nepříjemný účinek. Stíhačky, které kryly flotilu, se rozdělily a část se mi vydala naproti. A to se mi vůbec nelíbilo. Tahle kocábka sice nebyla na pohled špatná, ale já se zrovna necítil na další hrdinské činy a boje s obrovskou flotilou.

Nejdříve jsem naprogramoval změnu kurzu – bude to chvíli trvat, než se tahle kocábka otočí, jelikož byla vytočená na pořádnou rychlost. Ještě pořád jsme se nedokázali úplně zbavit setrvačnosti a podobných veselých srandiček,

keré objevil Newton po tom, co ožralý praštil hlavou do stromu a spadlo na něj jablko. Pak jsem vstal a dopotácel se ke krásné bílé skřínce s červeným křížem.

Zahrál jsem si na feťáka a pak se s relativně jasnou hlavou vrátil do křesla.

Vážně to vypadalo pěkně na levačku. Byli jsme v relativně prázdném vesmíru, široko daleko nic. Skoro nic. Jenomže podle navigačních map to tady s hyperskoky vypadalo dost hnusně. Potřeboval jsem rychlou únikovou trasu, ale zase jsem se na druhou stranu potreboval dostat na nějaké rozumné místo v rozumném čase. Nesnášel jsem hypernavigaci. Byl to jenom obrovské chaotické klubko, totálně zamotané dohromady.

Našel jsem pár míst, odkud se dal udělat rozumný skok. Jedno bylo hned vedle, jenomže to by mě přivedlo tam, odkud jsem přišel, a to by bylo z deště pod okap. Místo vzteklých chlupáčů by to do mě solili rozzuření chlápkové pana admirála. Fúj. To jsem se dostal vážně po krk do sraček...

Zahnal jsem vztek někam bokem, teď opravdu není čas na představy zahrnující toho hnusného zrádce a hromadu mučícího vybavení. Rychle jsem si vybral jedno místo, docela riskantní skok, alespoň podle psího mozku lodi, ale nějak jsem neměl čas. A pravděpodobnost úspěšného skoku byla skoro sedmdesát tři procent. Stíhačky už na mě docela dotahovaly.

Chyběla mi asi minuta do místa skoku a o něco méně, než se dostanu na dostřel, když začala zuřivě blikat ikona spojení. Někdo se mnou chtěl mluvit. Uau. Tak jsem se rozhodl, že to rádio teda nakonec zapnu, předtím jsem se tím nechtěl nějak moc rozptylovat. Drogy sice pomohly a já fungoval docela dobře, ale tenhle stav je dost nespolehlivý.

„Vzdej se a přežiješ! Nemáš šanci na útěk!“ zaštěkal na mně nějaký chlupatý xicht. Docela mu šlo i rozumět. Podle skaneru už jedna z větších kocábek sebrala záchrannou kapsli. Škoda. Bylo by docela fajn, kdyby se ten hajzl udusil. Na druhou stranu takhle možná dostanu příležitost zaškrtit ho sám. Ale možná bych mohl říct něco povzbudivého tomu chlupatci...

„Huh? Zvířátko ve vesmíru? Utekl jsi ze zoo, chlupáčku? Ťuťu-ňuňu!“ zašklebil jsem se do vysílačky a pak ji zase vypnul. Nějak mě nenapadaly žádné pořádné nadávky. A tohle toho pitomce beztak vytočilo ještě víc.

Zasmál jsem se tomu a přemýšlel, co mu ještě hezkého řeknu. Moc jsem toho totiž na práci neměl. A těsně před skokem, kdy už bych se měl teoreticky

snažit, aby mě netrefili, se moc hýbat nemůžu. Přesněji vůbec. Takže budu jako hliněný holub. Cvičná střelba, pánové!

Doufal jsem, že se mě budou snažit jenom znehybnit. Přece jenom jsem měl na palubě navigátor, po kterém tak toužili, nehledě na odměnu, kterou na mě vypsal. Cítil jsem se poctěn, ale myslím, že bych si zasloužil větší cenu...

Té mínus deset a první střely byly na cestě. Kalkulačka prohlásila, že je velice nepravděpodobné, že by nás dostihly včas. Nádhera...

Jenomže kalkulačkám a jejím předpovědím se moc věřit nedá. Jedna střela, i když nijak silná, nás zasáhla těsně před skokem. Zrovna jsem řval do vysílačky „Sajonara!“, když hlavice explodovala a přetížila štít. Stačil jsem jenom zaregistrovat poplašný signál – generátor štítu mimo provoz. Pak se prostor před námi zhroutil a loď vletěla dovnitř...

Vědomí jsem neztratil hned. Hlavou mi stačilo proletět pár hnusných představ, tělo se mi zkroutilo v křeči a před očima se mi objevily mžitky. Zařval jsem a až pak jsem omdlel.

Skok byl kratičký, trval sotva pět minut mého času, takže jsem se probral až po návratu do reálného vesmíru. Bylo mi tradičně mizerně, jako v poslední době pořád. Potřeboval bych tak týden dva rekonvalescence. Jenomže tolik času jsem tak nějak neměl. Musel jsem se dostat za svým šéfem, co nejrychleji. Předat navigátor, poreferovat o úžasných zážitcích z poslední doby a zařídit propuštění své bandy z péče toho <censored> Morrisona.

Byl jsem uprostřed prázdného vesmíru. Na nějakém takovém místě leží naše Valhala. Bůhví, co se tam v poslední době děje, když si myslí, že jsou prozrazeni a že už se možná někde chystá obrovská chlupáčská flotila. No, možná to brzo zjistím.

Chvilku jsem si hrál s navigačním počítačem a radil jsem se s psím mozkiem. Potřeboval jsem ještě dva skoky. První do jednoho prázdného systému, kde by snad neměl nikdo být, maximálně nějaká ta hlídka a kolem té se snad dostanu. Druhý mě zavede přímo na naši základnu v systému BRH-15. Co bude pak, to se uvidí. Možná mě sice seberou, ale admirál tam má své hnízdo, stejně jako zbytek naší speciální jednotky. A i když má Takata své mouchy, rozhodně mu věřím.

Více než svému poničenému tělu. A jelikož cesta na místo skoku zabere dost času, dovolil jsem si odpočinek. Co dovolil, nařídil. Usnul jsem hned.

Za osm hodin mě probralo ječení budíku. Zanadával jsem, ale vstal jsem. Docela bez problémů, bylo mi mnohem líp. Všechno to svinstvo, které mě v poslední době potkalo, se zdálo vzdálené pár světelných let, když jsem se v luxusně zařízené lodi sprchoval. První sprcha po takové době. Nádhera. Chvíli jsem se díval do zrcadla na svůj fousatý obličej a pak jsem sáhnul po holicím strojku. V rámci změny jsem si nechal bradku. Když už jsem ten vyvrhel, tak ať tak alespoň vypadám, ne?

Vypil jsem nějakou šťávu z bohatých zásob páně Hellerse, kterého snad už brzo uškrtním, jinak se z těch představ zblázním. Kouknul jsem se, jestli se mi někde neztratila bedna s tou hnusárnou, kvůli které se tohle všechno dělo. Pořád jsem ji měl a čím dřív se jí zbavím, tím líp. Vrátil jsem se do kokpiktu sedl si zase zpátky do křesla. Za pár minut jsem byl v hyperprostoru. Tentokrát byl skok docela pohodový. Trochu nepříjemný, ale žádné omdlávání se nekonalo. Sice jsem se pár hodin nudil, ale co. Pak mě napadlo kouknout se do lodních databank a objevil jsem nějaké zajímavé čtení...

V systému, ze kterého jsem měl skočit na základnu, byla jenom hlídka, která se spokojila s ověřením ID. Nijak mě nezdržovali a ani se na nic neptali. To je dobře. Znovu jsem skočil. Tentokrát byl skok ještě delší, ale alespoň se pořádně zotavím. Najedl jsem se a odpočinul si. Skoro jsem se cítil i na nějakou bitku, i když jsem měl pocit, že mi jedno žebro nějak skřípe. Zlomené sice nebylo, ale asi k tomu nemělo daleko...

Po téhle akci si opravdu zasloužím dovolenou. My všichni si zasloužíme dovolenou, mám takový pocit. Doufal jsem, že Morrison nic neudělá mojí bandě... Zahnal jsem všechny zbytečné myšlenky. Teď budu potřebovat chladnou hlavu, až se to budu pokoušet všechno vysvětlit Takatovi. Zjistil jsem, že má tahle kocábka funkční černou skříňku, která všechno zaznamenala. To je dobře, protože jsem měl strach, že ji Hellers nějak odpojil. Zřejmě si s tím ale moc hlavu nelámá, anebo ji nějak přeprogramoval po každé své soukromé akci. Ale vždyť vlastně říkal, že tohle měla být jeho poslední akce, ne? Tak proč by se štvál se skříňkou, že...

Návrat z hyperprostoru byl docela hnusný, ale dalo se to docela zvládnout. Ještě jsem se ani pořádně nevzpamatoval a už jsem byl strašně žádaný. Nebo spíše moje identifikace. Loďka ji hned vyslala, ale to pochopitelně nebylo dost.

Napojil jsem se na linku sám.

„Tady major Nowak, speciální úkoly, identifikace alfa romeo delta dvacet jedna sedmnáct. Potvrďte a okamžitě o mém přiletu informujte admirála Takatu, maximální priorita!“

„Vaše žádost byla vzata na vědomí, majore. Okamžitě zastavte motory,“ přišla odpověď od blízkého křižníku Independence. Žádost podpořila letka Eaglů, která mířila ke mně.

„Rozumím, zastavuju motory. Je nesmírně důležité, abych mohl okamžitě mluvit s admirálem. Mám pro něho důležité informace a náklad. Rozumíte, Independence?“

„Rozumíme. Připravte se na dokování.“

Mířila ke mně škaredá výsadková loď, bachratá bárka. Ani tady to nevypadá nejlíp, ale není se čemu divit, když pomyslím na ty kecy, které o mně roztrušoval Hellers. Nebo možná nějaký jiný zrádce. Zahnal jsem paranoidní myšlenky, že všude jsou samí zrádci, a radši jsem řekl do vysílačky: „Rozumím. Jsem připravený pro dokování.“

Bude chvilku trvat, než se to Takata dozví. Přece jenom ležel tenhle výstupní bod na okraji systému a na základnu to bylo nějakou tu světelnou hodinu. A aby vypálili kurýrní raketu, za to jsem jim asi nestál.

Sledoval jsem, jak se ke mně výsadková loď pomalu blíží a natáčí se. Zafixovala se kotevním lanem a vysunula tunel, který se přicucnul k mé přechodové komoře.

„Otevřete,“ rozkázal mi tvrdý hlas v rádiu. Poslechl jsem. Vylezl jsem z křesla a zamířil ke komoře. Stiskl jsem ovladač. Přetlakové dveře se rozevřely a odhalily dva ozbrojené a obrněné mariňáky, kteří na mě pochopitelně mířili. Ach jo, jsem v tom zase.

„Zvedněte ruce, majore. Jste zatčen.“

Ovládnul jsem svůj vztek. Pokud budu klást odpor, moc mi to nepomůže. A tady to byla moje vlastní základna, ne soukromé jednotky admirála Morrisona.

Jestli budu spolupracovat, tak se snad dostanu k Takatovi během hodiny, dvou. A tak jsem zvedl ruce.

„Vzdávám se, chlapci. Pohněte sebou, prosím vás. Seberte támhle tu bednu, přehrejte si černou skříňku a co nejrychleji mě zaveďte za někým, kdo mě může poslat za admirálem. Mám mu opravdu co vyprávět.“

„Musím vám dát pouta, majore,“ zaduněl hlas z reproduktoru. Ovládl jsem se a nevycenil vzteky zuby. Rty se mi sice zaškubaly, ale dokázal jsem to ovládnout. Byl jsem na sebe pyšný. Natáhl jsem ruce před sebe a donutil svůj hlas, aby zněl příjemně. Nebo spíš aby nezněl tak, jak jsem se cítil, čili totálně nasraně a zuřivě.

„Dejte mi ty klepeta, námořníku, a pospěšte si, proboha.“

Kapitola 17 – Domov, sladký domov

Sebeovládání jsem opravdu potřeboval, protože těmhle mariňákům zřejmě někdo řekl, jaký jsem zrádce lidské rasy atd... Přitáhli mě na můstek Independence, kde jsem konečně obdržel dobrou zprávu. Zpod kapitánské čepice se na mě zachmuřeně díval Josh Bitterhorn, kterého jsem znal už tak dobře patnáct let. Měli jsme spolu něco odpito, hlavně z dob našeho mládí, kdy já ještě blbnul se stíhačkou a on jako kadet pobíhal po mojí mateřské lodi.

„Nazdar, Joshi. Potřebuju okamžitě mluvit s admirálem.“

Povzdechl si. „Co to sakra tropíš, Georgi?“

„To je na hodně dlouhé vysvětlování. Pokud myslíš to obvinění z dezerce, tak sviňákovi, který to má na svědomí, už jsem stačil polámat nějaké to žebro a hodlám ho v nejbližší době definitivně a hodně pomalu zlikvidovat, prašivého zrádce. Skončili jsme s celou bandou na blbě neobydlené planetě, kterou si zrovna vybrali pro kolonizaci naši skvělí chlupatí přátelé. Chvíli jsme jim kopali do zadku a pak jsme využili příležitosti a vzali si zpátky Ray of Hope, kterou jim předal zrovna ten skvělejší hošan, o kterém jsem ti už povídal. Jenomže pak se do toho jak na sviňu připlétl Morrison a zrovna ten hošan...“

„Mlč na chvíli. Půl hodiny před tebou přiletěla kurýrka od Morrisona. Hlásil, že úkol splnil a že přitom zajal celou jednotku renegátů dezertéra a velezrádce George Nowaka, který svou vinu sám potvrdil, když uprchnul

s cenným zařízením. Při útěku zabil několik členů posádky a unesl důstojníka rozvědky. Analýzou hyperskoku se prokázalo, že skočil na území nepřítele. A teď tě mám tady, takže bys mi měl něco vysvětlit. Něco dost. Protože jestli je to pravda, tak tě možná zastřelím sám.“

Tvářil se opravdu chladně. A já se naštval.

„Poslouchej mě, ty pitomče!“ Mariňáci se mnou šklubli, asi se jim nelíbilo, že nadávám jejich veliteli. Kašlal jsem na to. „Myslíš si, že bych byl takovej pitomec a vracel se sem, na základu flotily? Ten mizerný navigační šmejd mám na palubě, ti tvoji klackové ho přivezli s sebou. Ale do té mizerný kocábky ho strčil zkurvený zrádce jménem Hellers, který tohle všechno spískal, ksakru! Už jsem ho měl, ale vystřelil se mi kapslí ven. Zdrhnul jsem před jeho zblešenejma kamarádama a pak jsem to hnal sem, abych to celé vysvětlil a ohlásil starému splnění mise, i když trochu opožděné. A teď mě ksakru poslouchej! Ta krabice je docela důležitá. Takata se musí dozvědět, že ji mám, že se nedostala do ruky nepříteli, rozumíš? Co nejdřív! A taky se musí dozvědět pravdu o tom sviňákovi Hellersovi. Bůhví, jaké svinstvo stačí ten parchant napáchat, než ho chytnu a utrhnu mu hlavu! Rozumíš mi, Joshi? Znáš mě přece tak dlouho, fakt si myslíš že bych se dal k nim?“ prskal jsem. Jestli mi nevěří ani kámoš...

„Proč jsi teda utíkal? Neříkej mi, že ses bál Morrisona.“

„To spískal ten prasák Hellers, ani se mě neptej jak. Nafetoval mě nebo zhypnotizoval nebo jaký svinstvo mi udělal, já nevím. Tvoji lidi vytáhli z té mojí kocábky černou skříňku, ne? Tak se podívej na záznam, nalož ho do plánu, příhod' tu pancéřovanou skříňku, kterou jsem měl v nákladovém prostoru, pak ty nesmysly i mě pošli Takatovi, co nejdřív. Chci toho po tobě tolik?“

Dlouho neváhal.

„Dobrá. Seržante!“

„Pane!“

„Připravte raketoplán. Naložte do něj záznamovou skříňku ze zajaté lodi a ten zajištěný náklad. A sundejte majorovi pouta. Hned, seržante,“ dodal, když viděl mariňákovu zaváhání.

„Díky, Joshi.“

„Jak to sakra děláš, Georgi, že se vždycky dostaneš po krk do takových sraček?“

„Přirozený talent, kamaráde. Ale zatím jsem se z nich vždycky vyhrabal, ne?“

„Doufám, že to bude i tenhle případ. Fajn, máš to mít. Poletím s tebou, tu historku si chci poslechnout...“

„Nó... jsou některý věci, který ti říct nemůžu...“

„Jako třeba co je v té zatracené bedně, co? No to je jedno. Výkonný!“

„Pane?“ přistoupil mladý důstojník.

„Loď je vaše, já letím na admirálitu. Na tuhle časovanou bombu chci dohlédnout osobně. Už je připravený ten raketoplán?“

„Právě ho nakládají, pane.“

„Fajn, tak jdeme. Pojd', Georgi. Tys byl kamaráde vždycky osina v zadku.“

Přeskočili jsme ten kousek k základně. Teda relativní kousek. Skok samotný trval tři hodiny, během kterých ze mě Josh tahal detaily a vyprávěl, co se v poslední době dělo. Jakmile jsme vystoupili do normálního prostoru, Josh hned zavolal na kódované lince admirála, ještě dřív, než pilotovi nakázal, ať požádá o povolení k přistání. Po chvilce byrokratických průtahů se na obrazovce objevil vrásčitý obličej s šikmýma očima.

„Přivezl jsem vám dárek, pane. Doufám, že budete vědět, co s ním,“ prohlásil Josh a předal mi slovo.

„Zdravíčko, admirále.“

„Majore Nowaku?“ vůbec se netvářil překvapeně.

„Hlásím návrat z mise, pane. Úkoly splněny, i když s docela velkým zpožděním. V týmu žádné ztráty, akorát sedí v base admirála Morrisona. Mám ten přístroj. Jeden, druhý jsem musel zničit. A rád bych vás požádal, abyste něco udělal s jistým agentem rozvědky Hellersem, protože je to ten nejzkurvenější hajzl, jaký se kdy mezi lidma narodil, pane.“

„Jste si vědom, majore, že agent Hellers je jeden z nejúspěšnějších mužů v rozvědce? Vy ho zde obviňujete z velezrady, pokud jsem vás správně pochopil.“

Chtěl jsem našťvaně prohlásit: „On si začal!“ Pak jsem si to ale rozmyslel.

„Mám důkazy, pane. Je zodpovědný za únos kolonizační lodi Ray of Hope, pane, kterou jsem si dovolil se svým týmem osvobodit. Na té lodi se nacházel jako důstojník Harald, po zajetí už se tam tak nějak nenacházel...“

„Hellers byl opravdu přidělený na Hope pod krycím jménem Harald,“ přerušil mě Takata. „Po upadnutí do zajetí se mu podařilo uprchnout i se zajímavými databázemi nepřítele, ze kterých mimo jiné pocházejí důkazy o vaší dezerci, majore.“

A kurva. Hellersi, ty jsi ale práskaný hajzl.

„Záznamy se dají zfalšovat, pane, jak sám dobře víte. A...“

„Přistaňte. Chci s vámi mluvit osobně, majore. Přineste své důkazy.“

„Ano, pane. Chtěl jsem se zeptat, jestli nevíte něco o...“

„Vaši lidé jsou stále zavření na Lexingtonu, majore. Zbytek se dozvíte později.“

„Ano, pane.“

Navedli nás na přistání přímo na budovu admirality, kde měl Takata svoje sídlo. Už na nás čekala eskorta, pochopitelně ozbrojená. Dva námořníci převzali od lidí z Independence moje zavazadlo, samozřejmě jsem je upozornil, že na tu krabici musí být něžní, jinak jim bouchne v prackách a to co z nich zbude, zkopu do kulata já, nebo admirál. Zavedli nás do kanceláře Ocelového Dědka, který už na nás čekal, na tváři nečitelný výraz.

„Kapitáne Bitterhorne.“

„Pane admirále?“

„Podal jste hlášení o zajetí lodi s majorem Nowakem?“

„Ještě ne, pane. Soudil jsem, že jde o zvláštní případ...“

„Vypracujte hlášení a předejte ho mé kanceláři, o informování admirality se už postarám sám. Major patří pod mou pravomoc. Považujte celý případ za důvěrný a informujte o tom prosím i svou posádku.“

„Ano, pane.“

„Děkuji. Můžete jít.“

Takata mávnul rukou a poslal pryč eskortu i zklamaného Bitterhorna. Jakmile jsme byli sami, dědek ke mně přistoupil a podíval se mi do očí. Musel zaklonit hlavu, přece jenom byl o dvacet centáků nižší.

„Jsou s vámi neustále problémy, majore. Nechápu, jak jsem si vás mohl vybrat jako velitele své speciální jednotky.“

„Pane...“

Ledový výraz zmizel a dědek mě objal.

„Vítej doma, synu. Už jsem myslel, že jsem o tebe přišel.“

„Takový chlupáč, který by na mě měl, se ještě nenarodil, pane.“

„Posaď se. A povídej, chci slyšet všechno.“

A tak jsem povídal, odmlčel jsem se jenom dvakrát, abych se mohl napít skotské. I když je dědek původem japonec, zásadně pije skotskou a stejným skvělým nápojem hostí i ty, kteří si to zaslouží.

„A to je všechno. Musím uznat, že je Hellers skvělý, takhle to hrát na obě strany. Nejdřív práskne chlupáčům Ray of Hope a pak přivede Morrisona až k ní, aby si nahnal kredit zase na naší straně. Nedivil bych se, kdyby v tom měl nějak prsty i od začátku. Někdo přece musel zradit, jinak by se chlupáči k té testovací lodi nikdy nedostali.“

„Hellers má skvělé záznamy. Když se vrátil zpátky s tou divokou historkou a výborně nafingovanými důkazy o tvé zradě, spousta lidí mu to uvěřila, někteří dokonce s velkým nadšením...“

„Morrison,“ zahučel jsem.

„Ten byl tou představou úplně nadšený. Podle toho, co Hellers přitáhl, to vypadalo, že jak Hope, tak tvoje jednotka pobývá v tom správném systému. Poslali jsme tam Morrisona...“

„Který nás popadl a pak zbaběle zdrhnul! Mohl to tam celé zlikvidovat, síly na to měl dost! Je tam ještě minimálně tři sta otroků...“

„Nepřerušuj mě laskavě. Je docela možné, že to Hellers všechno spískal, aby tě vytáhnul z nory a dostal ten navigátor...“

„Jak to vlastně vypadá s Valhalou, pane?“

„Žádal jsem tě, abys mě nepřerušoval. Dobrá, projekt Valhala pokračuje. I projekt Hvězdný Poutník. Už samozřejmě bez dat o Valhale. Bylo to jedno velké nedopatření. Celé to pěkně smrdí, Georgi. Když jsem podal hlášení o tvé misi a že jsi byl zřejmě neúspěšný, začali najednou všichni strašně mlžit. Nejvíc ta zatracená rozvědka. Valhala jede dál beze změny.“

„No, už se nemusíme bát, že by ji chlupáči jen tak našli.“

„Snad ne. Bezpečnostní pravidla jsou neuvěřitelně přísná. Ani já nemám přístup k navigačním kódům.“

„Můžete si je vytáhnout tady z toho nesmyslu...“ navrhl jsem, napůl z legrace.

„Nepotřebuju je. Já s Valhalou moc nesouhlasím, jak víš, Georgi. Je to příliš nebezpečné.“

„Dobrá pane. Takže co budeme dělat teď, pane? Moje jednotka sedí v lochu, já jsem osoba určená k likvidaci a tady ta bedna tu jenom tak sedí. O tom hajzlovi Hellersovi ani nemluví. Toho chci.“

„Je hloupé, že s Hellersem toho moc udělat nemohu, Georgi.“

„Jakto že ne, sakra?“

„Nemám na to pravomoc, nejsem všemocný, pochop to. Jsem jenom šéf speciálních operací. Už jsem o jeho věrohodnosti pochyboval a chceš vědět, co jsem dostal shora? Drž hubu a krok.“

„Hellers je zřejmě hodně oblíbený. Takový malý James Bond kosmické éry...“

„Nediv se, má výsledky. A víš jak je rozvědka háklivá na jakékoli zasahování do toho, co je pro ně jejich sféra vlivu. Nedovedeš si představit, jak moc jsem dostal seřváno za tu vaši operaci.“

„Cože?“

„Přesně. Měl jsem to prý konzultovat.“

„Ale hovno, na to přece nebyl čas...“

„Pravda. To jsem taky tvrdil. Jenomže jak už jsem ti říkal, na tomhle všem něco hodně smrdí.“

„Tak co teda budeme dělat, pane?“

„Takže za prvé. Dokážeš doufám sundat ty hračky na navigátoru, i když je tam dával ten tvůj explodující Rus?“

„Ano, vím jak na to. Za hodinku to mám hotové.“

„Dobře. Takže za prvé... Dostaneš novou identitu...“

„Cože?“

„Nejenom rozvědka má svoje zdroje. A já už mám toho všeho dost. Asi bys chtěl dovolenou, ale půjdeš hned do akce. Dostaneš identitu jako vyšetřovatel admirality. Ty vousy si nechej, alespoň se zmenší riziko, že by tě náhodou někdo

poznal. Vezmeš si ten navigátor a odvezeš ho na stanici Hvězdný Poutník. I když už proběhlo několik dalších testů, rozhodně by se jim ta data mohla hodit.“

„Mám dělat poslíčka, pane?“

„To taky. Ale když už tam budeš, tak to tam celé obhlédneš. Zařídím ti na to papíry. Zjistíš, odkud se to prosáklo k chlupatcům. Někdo tam určitě zradil. Najdeš mi ho, Georgi. A kromě toho...“

„Pane?“

„Pokud správně odhaduju Hellerse z toho, co jsi mi o něm řekl, je docela možné, že se tam taky přiletí podívat.“

„Pane?“

„Netvař se tak zabeďněně. Jestli v tom měl opravdu prsty od začátku, dojde mu, že navigátor buď zničíme, nebo pošleme zpátky na Poutníka. Šance, že by se k souřadnicím Valhaly dostal jinak, je mizivá. A pokud je chce tak moc, bude si pro ně ochotný přijít. A ty ho dostaneš. A nezabiješ ho, je to jasné?“

„Pokusím se,“ zahučel jsem. Opravdu se pokusím, ale bude to chtít zatraceně moc sebeovládání. Hellersovi toho dlužím opravdu dost. „A co bude se zbytkem týmu, pane?“

„Něco s těmi tvými piráty udělám. Jakmile přišla kurýrní zpráva od Morrisona, donutil jsem Dujana, aby vězně nechal poslat sem. Argumentoval jsem tím, že to jsou moji lidé, a jestli zradili, tak si to s nimi vyřídím sám. A šéfa flotily Morrison poslechne, tak zabeďněný není ani on. O své lidi tedy strach mít nemusíš. Nevěřím, že by si Morrison něco zkusil, jak ti namluvil Hellers.“

„Zajímalo by mě, čím mě to tak oblbnul,“ zabručel jsem.

„Nějaký hypnosprej, drogy, co já vím. Rozvědka má takových věcí spoustu. Některé z nich sám používáš proti chlupáčů.“

„Pravda, pane. Kdy vyrazím?“

„Hned, jak to bude možné. Vezmi si tu zatracenou krabici. Někde tu bude volná kancelář, tak si tam sedni, nechám ti tam poslat nástroje. Jakmile budou zařízené papíry a uniforma, posadím tě do lodi a pošlu.“

Naštěstí nebylo Ivanovo zabezpečení nijak složité, pochopitelně za předpokladu, že je člověk věděl, jak je ta piksla zadržovaná. Chvilku jsem si s tím hrál, pak jsem kódem deaktivoval hlavní blok a bedna byla relativně

neškodná. Samozřejmě kromě autodestrukčního mechanismu uvnitř. Pak už to byla jenom otázka odstranění obalu a termické nálože. Stihl jsem to za půl hodinku. Zbytek času jsem definitivním zkulturováním své osoby. Cítil jsem se docela dobře. Doktor, kterého na mě dědek poštvál, sice tvrdil něco jiného, ale za služby schopného mě nakonec uznal. A tak jsem za nedlouho stál navlečený v parádní námořní uniformě, vybavený sadou falešně pravých dokumentů a loučil jsem se s admirálem.

„Tady máš databanku, je v ní něco o lidech na stanici, ale nejsou to kompletní záznamy, stejně jako údaje o stanici. Utajení, přesná data si budeš muset vytáhnout na místě, ale máš příkazy, které by ti měly zajistit spolupráci. Hlavně tam něco nepodělej. Chtěl jsem tam někoho od nás poslat už dřív, ale bylo to velké riziko. I teď je, ale přece jenom, máš dobrou zástěrku.“

„Co jim mám říct o tom navigátoru, pane? Jak jsem k němu přišel?“

„To nevíš. Prostě jsi dostal příkaz převést ho. Jako pilota s tebou posílám Vagrejovou.“

„Díky, pane.“

„Nejlepší pilotka v celé té bandě, které říkáme speciální jednotky. Proč sis ji vlastně nevzal k sobě, když jsme jednotky vytvářeli?“

„Ehm... Jedna ženská v týmu mi stačila.“ Martina. Sakra, na takové myšlenky teď nemám čas. Za chvíli už celá tahle hnusná mise skončí a já budu muset vymyslet, jak dál...

Takata se usmál a podal mi ruku.

„Hodně štěstí. Vagrejová už čeká. Dostaň toho hajzla, Georgi. Já se zatím postarám o tvůj legální status a o tvoje lidi.“

„Díky pane.“

„Si sedněte tadydle do křesla a poletíme. Pane.“

Sednul jsem si do křesla raketoplánu a vrhnul jeden zářivý úsměv na zrzku ve vedlejším křesle.

„Nazdárek, Vajgy. Jak ti rezaví hlava?“

Vytřeštila oči. „Do prdele,“ zaklela nežensky. Někdy jí kvůli těm sprostárnám přezdívali Vajgl. Byla sprostější než několik mariňáků dohromady. A když ty sprostárny vychází z pusy štíhlé zrzavé krásky, jsou o to silnější.

„Nowak, do hajzlu! Polovina lidí tvrdí, že ste zdechnul, druhá půlka mele hovadiny, že prej vám narostly chlupy, a vy si tady kurva sedíte v tomhle raketoplánu! No mě z toho o...“

„Zaraž, když poslouchám, jak se ty sprostárny valí z tvójí hezké pusinky, dělá se mi špatně.“

To už vstávala z křesla a mířila ke mně.

„Fakt ste to vy, akorát máte fousy!“ Popadla mě kolem krku a přivítala mě. „A já už sem si myslela, že zas povezu nějakýho debila na okružní cestu, že prej důležitá mise, kecal dědek a von je to zatím Nowak! No mě z toho fakt asi jebne! A šéfka už vás vobřečela, sme se na vaši počest všichni střískali na sračky a zbytečně! Alespoň to budem moc zvopáknout při zasraně lepší příležitosti!“

„Pusť mě, ty zrzavá fúrie! Sotva se vrátím mezi živé a ty už bys mě škrtila!“ zasténal jsem. Poslechla. Stála nade mnou a kroutila hlavou.

„Co se to vůbec děje? A proč máte na sobě tydle hadry, vod admirálskýho gestapa? A kam to vůbec do psí...“

„Dost už, Vajgy. Buď hodná holka a vem nás pryč. Máme nějakou práci. A až budeme na stanici, tak se zkus chovat slušně, jo?“

„No jak si vaše veličenstvo přeje, ale nejdřív mi popovídáte, co ste sakra s tou svojí pirátskou bandou dělal...“

„Něco málo ti povykládám, ale teď už startuj. Máme před sebou pár skoků a já je chci mít co nejdříve za sebou.“

„Jasňačka, šéfíku. Tak já teda kopnu do vrtule a poletíme do tý prdele na konci vesmíru. A vy už přemejšlejte, čím začnete.“

Kapitola 18 – Setkání na stanici

„Stanice Hvězdný Poutník, tady je raketoplán AX devatenáct sedmnáct. Zasílám identifikaci,“ šveholila do mikrofonu Linda Vagřejová a při tom po mně házela očima vysokoenergetické blesky. Řekl jsem jí totiž minimum a když začínala vyzvídat co kdo a hlavně proč, musel jsem jí odpálkovat. Byl jsem při tom zatraceně rád, že jsem ji tenkrát přenechal Nině Malakovské. Já bych se z ní asi brzy zbláznil. Kdyby neskončila u naší bandy, asi by ji brzy vyhodili za porušení subordinace. I mně vynadala do několika různých nechutných

předmětů a vedla spekulace o sexuálním životě mé matky, když jsem jí řekl, že se prostě nedozví, co a proč to vezeme a kam to vlastně jedeme (souřadnice jsme dostali na kódové kartě, Poutník taky patří mezi tajná zařízení, o kterých se normálně neví). Naštval jsem se a pořádně jí vynadal a taky jsem jí slíbil pár věcí, jestli na téhle misi nebude slušná hodná holčička. A ona se teď dost vztekala.

„Identifikace ověřena. Toto je uzavřené stanoviště, AX. Nemáte povolení...“

„Ale sakra mám! Posílám příkazy, Poutníku, tak si je laskavě přečtete. Vezu vám návštěvu shora!“ vyprskla do mikrofonu Vajgy. Jenom jsem jí zahrozil prstem. V duchu jsem se snažil relaxovat, protože já jakožto vyšetřovatel admirality bych měl být odměřený a chladný jako psí čumák. Alespoň do té doby, než něco vyčmuchám. Což zrovna nebyl můj obor, čmuchtat mezi vlastními, ale člověk se celý život učí, ne?

Chvíli bylo ticho. Tedy relativní ticho na palubě kosmické lodi, což je konstantní šum ventilace, pípání všemožné elektřiny, občasné zabzučení reaktoru a spousta dalších zvuků. Pak se ze stanice ozval nepříliš nadšený hlas: „AX devatenáct sedmnáct, vaše rozkazy souhlasí. Máte povolení přistát na uzlu čtyři. Aktivujeme ALS, kanál jedna-jedna-tři.“

„Rozumím, ALS na jedna-jedna-tři. Přistáváme.“ Vajgy vypnula mikrofon, zašklebila se na mě a dodala: „A radši připravte nějaký zasranej uvítací výbor!“

„Zůstaneš na lodi, Vajgy. Jsi jenom pilot, nezapomeň. Pokud by se to tady protáhlo na víc než den, zařídím ti ubytování na stanici, ale dokud ti neřeknu jinak, zůstaneš tady...“

„COŽE? To jako mám zůstat na týhle zasraný mizerný mrňavý kocábce, zatímco si jeho veličenstvo...“

„Dost! Neser mě, Vajgy! Nebo si tě přehnu přes koleno a nařežu ti na holou!“

„To by se vám líbilo, šahat mi na prdel, co?“ zašklebila se a vyzývavě našpulila rty. „Mám sto chutí rejpat dál, ať se mám pak čím pochlubit Martině...“

„Jak to s tebou Nina vydrží, to mi vysvětli? Já bych tě vážně asi přetrhnul jako hada, sakra.“

„Na to byste asi neměl...“

Rýpali jsme do sebe těch pár minut, které trvalo automatické dokování. Vajgy byla vynikající skoro ve všem, co jí bavilo. A kromě pilotování a střílení kožešin ji bavily především hádky. Ale musím jí uznat, že přece jenom znala míru. Hádala se jenom tehdy, kdy věděla, že jí její prostořekost projde. Admirálovi nikdy neřekla ani jedno slůvko mimo rámec slušnosti a služebního styku. Fakt docela fajn holka. Nebýt toho, že byla lesbička...

Za chvíli jsme byli v doku. Počkal jsem, až se otevře rampa a pak jsem pomalu a důstojně sestoupil na palubu hangáru, v levé ruce diplomatku. Přesně podle mého předpokladu mě čekal nějaký poručík s chmýřím na bradě a dva mariňáci. Jenomže tentokrát mě nebudou zatýkat. Teda alespoň doufám, už jsem měl těch pout a cloumání opravdu dost.

„Pane kapitáne, poručík Adam. Můžete mi ukázat své dokumenty a cestovní rozkaz, pane?“

Chladně jsem si ho změřil a pak jsem vytáhl identifikační kartu a z diplomatky složku s papíry. Tolik století žijeme v elektronickém věku a stejně musí být kdejaká hovadina podložená papírem...

Podal jsem mu to se slovy: „Něco jste ztratili a tak jsem vám to přinesl zpátky. A taky jsem se přišel podívat, jak se to sakra stalo, poručíku!“

„Pane?“ Tvářil se zmateně. Pak se podíval do papírů, přelétl je očima a zatvářil se ještě zmateněji. „My už mysleli, že byl zničen...“

„A zatím ho málem dostal do rukou nepřítel. A mě i velení by velice zajímalo, jak je to možné.“

„Už jsme tady vyšetřování měli, pane...“

„Kdo ho vedl?“

„Eh, no zpravodajská služba, pane. Byli tady dva lidé od rozvědky a...“

„Stejně si to tady prohlédnu a promluví si s několika lidmi, pokud nemáte něco proti...“ řekl jsem s nádechem výhrůžky v hlase. Sakra, to špiónování mi ale jde.

„Zavedu vás za velitelem Schwarzmanem, pane.“

„Nejdřív sakra někoho pošlete, ať vezme ten váš přístroj.“

„Ah ano, pane. Seržante, v nákladovém prostoru je pancéřová schránka, přineste ji.“

Celé naše procesí napochodovalo do kanceláře velitele stanice. Něco málo jsem si o něm přečetl, když jsem letěl raketoplánem, ale nebylo to nic užitečného. I na pohled to byl prostě tuctový chlap středního věku, kterému začínalo narůstat břicho. Svému jménu ale dělal čest, opravdu byl navzdory německému jménu skoro černý. Vstal zpoza stolu a podal mi ruku. Stiskl jsem mu ji, ale pořád jsem se choval chladně.

„Přivezl jsem vám váš ztracený přístroj. Druhý byl bohužel zničen.“

„Ten navigační systém z iks dva? Měly být přece zničeny oba...“ tvářil se docela vyjeveně.

„To si myslelo více lidí, ale nakonec jsme ho získali zpět, neptejte se jak. Bude vám k něčemu?“

„No, testy už jsme sice opakovali, ale pochopitelně, jakékoli další data se budou hodit...“

„V tom případě si přehrejte data ze záznamového přístroje a pak celý systém zničte.“

„Zničit?“ Takovéhle vyjevené jelito dělá šéfa výzkumné stanice? Kam ten svět spěje.

„Měl byste snad vědět proč.“ Chladně jsem si ho měřil.

„Ah. Á, už vím, jistě, to politování hodné opominutí s navigační databází. Ujišťuji vás, kapitáne, že za to není nikdo na stanici odpovědný, to...“

„To mě nezajímá, veliteli. Mám rozkaz zjistit, jak je možné, že nepřítel věděl, kde si má váš testovací letoun vyzvednout. Někde tu na stanici máte zrádce. Nebo jste možná měli. Předpokládám, že máte kompletní záznamy o pracovnících...“

„Jistě, jistě.“

„V tom případě bych byl rád, kdybyste mi přidělil nějakou kajutu s terminálem, abych se mohl porozhlédnout po databázích, pak bych si rád promluvil s několika členy posádky a vědeckého týmu. Má oprávnění máte ve složce...“

„Jistě, jistě, kapitáne. Ale jsem si jistý, že ten únik informací určitě nepocházel od nás, všichni členové jsou důkladně prověřeni rozvědkou...“

O té mi tak budeš něco povídat.

„Pravda, veliteli, ale já si ty záznamy stejně chci projít. Kdyby nebylo pravidel o utajení a kompletní data by byly přístupné na databázi admirality, ušetřili bychom spoustu času, tak budu muset projít všechno tady.“

„Jistě, jak si přejete. Adame, najděte tady kapitánovi volnou kabinu s terminálem a dejte mu přístup do systému. Potřebujete ještě něco...“ otřel si rukou zpocené čelo.

„Ne, zatím ne. Kdyby se něco vyskytlo, dám vám vědět.“

Prošel jsem si data a porovnával je s databází, kterou mi dal Takata. Poutník byla docela skromná stanice. Jednotka mariňáků, padesát členů posádky, asi stovka vědců. Vnější zabezpečení fregata a pár stíhaček. Problém byl v tom, že prakticky kdokoli z nich se mohl dostat k informacím o testovacím letu. Ani by nemusel být Čip Shmidt, dalo by se skoro říct, že byly data volně přístupná. Pěkný bordel. Raději jsem se podíval na způsoby, jak by mohl někdo poslat informace ven. A pak jsem na to narazil.

Koordinátor vědeckého výzkumu, který poletoval tam a zpátky mezi stanicí a několika dalšími základnami. I když tady bylo pár dalších lidí, kteří měli možnost vypustit informace do vzduchu, tenhle byl docela pravděpodobný tip, hlavně proto, že jeho osobní údaje neseděly. Nechal jsem si vyvolat jeho portrét a připravil jsem se, že uvidím pozměněného Hellerse.

Jenomže jsem se dočkal jenom zklamání. Nemohl to být Hellers. Koordinátor Alec MacCormick byl malý, kulatý chlápek s dobromyslným obličejem. Žádné maskování nebo úprava by nemohly Hellerse takhle změnit.

Jenomže kdo říká, že za tím vším musí stát ten sviňák, že. A že nemá komplice. A tak jsem se rozhodl, že si na pana MacCormicka posvítím, i když byl podle záznamu přešetřován rozvědkou. Které tak moc věřím.

Uvažoval jsem, že na něj rovnou vletím, ale pak jsem se radši rozhodl pro lstivější přístup, čili zkusit čmuchtat kolem. Jako vhodný zdroj informací mě napadl můj starý známý poručík Adams, protože ten tady slouží teprve měsíc, tak je trochu míň podezřelý, než všichni ostatní (odmítal jsem přestat někoho podezírat úplně). Zavolaal jsem si ho k sobě.

„MacCormick, pane? Ten je mimo podezření.“

„A to proč, poručíku?“

„No, jednak je to osobnostně skvělý člověk, nevěřím, že by mohl něco vypustit byt' i jen kvůli neopatrnosti. Kromě toho spolupracuje s rozvědkou...“

Vida, tohle v papírech není. Nebo že by Adams kecal?

„Jak to víte, poručíku?“

„No, občas tady za ním přilétá jeden agent, vlastně celou dobu, co tady MacCormick je, tak mi to říkali ostatní. Nikdo neví, co vlastně MacCormick pro rozvědku dělá, ale určitě...“

„Ten agent? Co mi o něm můžete říct?“

„No, jestli chcete, můžete se s ním setkat, pane, právě přiletěl, sotva před deseti minutami...“

Ale to je náhodička...

„Jmenuje se Hellers, pane...“ Chudák Adams to pane ani nestačil vyslovit, protože jsem vyskočil, popadl ho za klopy a zařval mu do obličeje „COŽE?!“

„Kde je ta svině? Kde je!“ Cloumal jsem s ním. Viděl jsem rudě.

„Pane!“

Vzpamatoval jsem se a pustil ho. Nadechl jsem se a spustil: „Bleskem, poručíku! Zrádce Hellers, kde je?“

„Právě šel za MacCormickem, pane...“

„Ved'te mně! A rychle, sakra, nesmí utéct!“

„Ale pane...“

„Žádné ale pane. Hellers je ta největší zasraná svině, co se kdy mezi Homo Sapiens narodila a chlap, který ho zabije, prokáže světu velkou službu. Ale teď ho musíme dostat. Kde je MacCormick?“

„Zkoumá v laboratoři data z toho přístroje, který jste přinesl...“

Takže Hellers to opravdu vsadil na tuhle kartu a přišel si pro navigátor... Takata měl zase jednou pravdu. Že je ten Hellers ale namyšlený sviňák...

„Jdeme! Ved'te mně!“

Letěli jsme po chodbě. Držel jsem ruce sevřené v pěst, protože jsem měl pořád nutkání sahat po pistoli, ubohém plivátku, které plnilo spíš obřadní účel, než aby bylo k něčemu prakticky. Ale nevádí, narvu ji Hellersovi do zadku a...

Vtrhli jsme do laboratoře a vyvolali mezi několika opláštěnými vědci rozruch. Přejel jsem místnost křížem krážem očima jako rentgenem, ale nikde jsem neviděl ani Hellerse, ani MacCormicka.

„MacCormick!“ zařval jsem. „Kde je?“ Když se nikdo neměl k odpovědi, popadl jsem nejbližšího bílopláštěníka a zeptal jsem se ho důrazněji. Vyděšeného Adamse jsem ignoroval.

„Ptal jsem se, kam šel MacCormick?“

„S agentem Hellersem, pane! Z-zlikvidovat t-ten navigační p-přístroj!“ kotal vyděšený vědec. Pustil jsem ho a zařval na Adamse.

„Okamžitě zakažte jakýkoli start! Dělejte, sakra! Já jdu do hangáru, chytout ty hajzly, pošlete tam mariňáky! Sakra Adamsi! Přestaňte přemýšlet, kterou rukou se poškrábete na prdeli a makejte!“

Vyletěl jsem na chodbu a nechal jsem za sebou vytřeštěnou a totálně zmatenou místnost. Adams už začal blekotat něco do komunikátoru. Já zatím pádil nejvyšší rychlostí směrem, ve kterém jsem tušil hangár a v ruce držel to prskátko.

Hned za rohem jsem smetl k zemi dalšího příslušníka bílých plášťů, který šel k zemi i se svým nádobíčkem za vydatných zvukových efektů. Nevšímal jsem si ho. Naštěstí jsem odhadl správný směr a tak jsem po druhé za posledních pár dnů vletěl se zbraní v ruce do hangáru.

Rozhlédl jsem se a snažil se odhadnout, která z tuctu lodí patří Hellersovi. A nakonec hádání ani nebylo nutné.

„Zahod' to plivátko, majore a hezky pojd' sem,“ ozval se zesílený hlas od jednoho nedalekého transportéru. Na otevřené rampě stál Hellers se zuřivým výrazem na ksichtu a v ruce držel pistoli, kterou tiskl k hlavě...

Jak se tady jenom Martina mohla vzít! Měla být ve vězení na Lexingtonu, v relativním bezpečí, když se nepočítá debil Morrison. To se mi snad zdá!

Nezdá. Opravdu to byla ona. Ruce měla spoutané za zády a v obličeji byla nápadně bledá. Asi ji znervózňovala ta bouchačka v uchu. A šílený smích agenta Hellerse.

Zastavil jsem se a zamířil na Hellerse. Nemám nejmenší šanci ho trefit...

Chechtal se jako blázen. Za ním někdo stál, někdo v bílém plášti. Zrádce číslo dvě, pan MacCormick. Nebít Martiny, udělal bych z nich řešeto.

„Já věděl, že se tady slečna bude hodit! Když jsem se vrátil za Morrisonem, dalo mi dost práce přesvědčit ho, ať mi půjčí návnadu na šíleného Nowaka, ale nakonec jsem ji z něj dostal. Tak co, chlapečku, chceš aby tvoje sladká doktorka zacákala palubu svým mozečkem? Zahod' tu pistoli a pojd' sem! Jinak udělám pifpaf!“

Nemohl jsem to udělat! Sakra, nemohl! Musím střílet, nebo skočit někde do bezpečí, tohle je...

Spustil jsem pistoli dolů. Musel bych zabít i Martinu a to jsem prostě nedokázal. Nedokázal, já velký slavný zabiják.

„Výborně, chlapeček dostal rozum! A teď pojd' sem!“

„Nechod', ty...“ dál se Marťa nedostala, protože ji udeřil druhou rukou do ledviny.

„Hubu drž, děvko! A ty pojd' sem, nebo do ní střelím!“ Přesunul hlaveň níž a zaryl Martině pistoli do hrudníku. „Zahod' kvér a pojd' sem, nebo jí ustřelím kozu! A můžeš se vsadit, že to myslím kurva vážně!“

Do hangáru dorazili s těžkým dusotem dva mariňáci. A kde je sakra služba, která to tu měla hlídat za každých okolností? Že se ptám, Hellers se o ně asi postaral.

„Nestřílejte!“ zařval jsem na mariňáky. Jestli přijdu blíž, skočím po něm a nějak to dopadne...

„Máš tři vteřiny na to, abys byl tady! Pak jí vypustím kozu!“

Došel jsem k rampě. Ustoupil dovnitř lodi. „Tak pojd', chlapečku, jen pojd'.“ A já šel. Nemohl jsem dělat nic jiného.

Jakmile jsem byl vevnitř, začala se rampa zavírat. Hellers se zachechtal.

Ty tam byly jeho rysy elegána gentlemana. Teď vypadal spíš jako divoké zvíře. Praštil Martinu do hlavy a srazil ji k zemi. V tu chvíli jsem na něj skočil. Bez jakýchkoli problémů uhnul do strany a vystřelil.

Dopadl jsem na zem a necítil jsem pravou nohu. Ten sviňák mě střelil do nohy! Zřetelně jsem cítil teplo, které mi zalévalo stehno. Pokusil jsem se přetočit a chňapnout po něm, ale napřáhl nohu a zasáhl mě do botou do čela...

Kapitola 19 – Blízká setkání

Kolem byla temnota. Měl jsem pocit, že něco slyším, ale nedokázal jsem zvuky rozlišit, bylo to jako šumění moře. Matně jsem si uvědomil, že je mi už zase blbě a že už se zase probírám z bezvědomí. Už zase... Začalo se mi vybavovat, co se vlastně stalo. S uvědoměním přišla i bolest. Noha mě páčila a rytmicky v ní škubalo. V puse jsem měl jako v polepšovně, jako bych včerejšek trávil někde v baru. Jinak to ale nebylo zase tak hrozné. Po troše snahy se mi podařilo pootevřít víčka a tak jsem na chvíli viděl rozmazaný obraz okolního světa. Ale jenom na chvíli, oči se mi hned zase zavřely.

Po druhé to už ale bylo snazší, oční víčka nakonec podlehly přesvědčování a otevřely se. Několikrát jsem zamrkal a rozmazaný obraz se jakžtakž vyjasnil. Začal jsem vnímat i zvuky, už to nebylo šumění mořského příboje, ale dva hádající se hlasy, které přehlušovalo podivné chrčení. Když jsem se zakuckal, tak jsem odhalil i zdroj toho chrčení. Byl to můj vlastní dech.

Zkusil jsem pohnout i jinými svaly, než těmi, které ovládají oční víčka. Poměrně rychle jsem zjistil, že to nejde a taky proč to nejde.

Měl jsem spoutané nohy i ruce. Ruce šikovně za zády, nádhera. Alespoň mi někdo ošetřil tu díru v noze, i když ze nijak moc nesnažil. Ale zastavilo to krvácení, aspoň to tak vypadalo.

Ležel jsem na zádech na zemi v nějaké malé prázdné kajutě, zřejmě nějakém mini skladišti. Pohodlné to zrovna nebylo a tak jsem sebou škubnul a sednul si. Povedlo se mi to napoprvé, zasloužím si pochvalu.

Naproti mně seděla podobně svázaná Martina. Vypadalo to, že mě docela ráda vidí při vědomí.

„Ahoj,“ pozdravil jsem. Trochu jsem chrčel, ale docela to znělo jako můj hlas.

„Ahoj. Jak se cítíš?“

„Bylo hůř. Párkrát. To jsme ale v pěkný kaši, co?“

„Měl jsi ho zastřelit,“ vzdychla. „A ty jsi místo toho odhodil pistoli jako nějaký pitomeček z romantického filmu a nechal jsi se chytit.“

„Tím plivátkem bych určitě netrefil. Nebo přesněji řečeno, trefil bych, ale tebe. Až se příště budu maskovat za vyšetřovatele, budu trvat na těžké výbroji. Nevíš něco o tom, kam nás roztomilý agent Hellers veze?“

„Něco jsem zaslechla. Letí předat chlupáčům ten navigátor a tebe jako přídavek k tomu. Co má být se mnou, to se nějak nezmínili.“

„Co MacCormick?“

„Ten druhý, co vypadá jako vědec ze špatného filmu? To on ti ošetřil tu nohu. Není zrovna nadšený, že musí někam letět, ale Hellers mu to poměrně jasně vysvětlil. Kdyby zůstal, čekalo by ho přinejmenším vězení. A tak zdrhají oba dva. Hellers si něco básnil o hnízdečku, kde bude trávit důchod.“

„On si snad naivně myslí, že se ho dožije?“ podivil jsem se. Ale moc od srdce mi to nešlo.

„Máš snad nějaký nápad, veliteli? Protože mě nenapadá vůbec nic a to si hlavu namáhám trochu déle, už od té doby, co ti ruplo v bedně a zdrhnul jsi.“

„To byla Hellersova práce,“ zabručel jsem.

„To mi taky došlo, když se zázračně vrátil v údajně půjčené kocábce, pěnil vzteky a ukecal Morrisona, aby mu půjčil návnadu.“

„Tebe.“

„Ano. Hellers je docela ukecaný, když si je jistý, že může mluvit. Docela jasně mi vysvětlil, jak všechno plánoval a pracoval na tom už několik let. A jak si je úplně jistý, že přílezeš na palubu té stanice a on už tam na tebe bude čekat...“

„Čekal jsem, že mě tam bude čekat. Teda přesněji řečeno, poslal mě tam admirál, ale to je jedno. Průser je v tom, že to nějak nevyšlo...“

Přemýšlel jsem, až se mi málem z hlavy kouřilo, ale nic mě nenapadalo. Pouta se jen tak rozepnout nedaly. Chtělo to malý specializovaný nástroj a dost času. A pochopitelně dvě volné ruce. Nic z toho jsem neměl. Kdybych byl Igor, možná by se mi je podařilo přervat. Ale já Igor nejsem. Ani nemám místo zubů vibrační pilku, abych pouta překousnul. Vypadá to na bezvýchodnou situaci, ze které se dostanu jedině nějakým superhrdinským činem.

Zadrnčela siréna. Přechod z hyperprostoru. Hurá, takže se zvýšila naléhavost superhrdinského činu, protože Hellers určitě hopsnul za svými chlupatými kamarády.

Přechod byl v pohodě, oproti zážitkům z poslední doby procházka parkem. Jenom se mi trochu zamotala hlava.

„Dostal jsi nějaký nápad, Georgi?“

„Hm... Ještě to musím dopilovat...“ zabručel jsem a snažil se vzpomenout si, jak dělal Superman ten trik s laserovými očima.

Dveře se otevřely a v nich stál vysmátý Hellers. Zkusil jsem ho zabít vzteklým pohledem, ale nějak se mi to nepovedlo. Nebýt toho, že jsem byl vzteky skoro bez sebe, asi bych se cítil docela zoufale.

„Jak pak se vám líbil let, dámo a pane? Konečná, brzy budeme vystupovat. Vaši přátelé se na vás už těší, pane majore,“ posměšně mi zasalutoval. „Ještě nevím, co udělám s dámou, ale možná budou přátelé za její společnost ochotni zaplatit.“

„Proč to vlastně děláš, ty svině? Jenom kvůli penězům?“

„Peníze se hodí každému, ne? A přátelé platí dobře...“

„Za peníze zradit vlastní rasu. Jsi svině, Hellersi.“

„Ale ale. Copak, povíš mi i něco o tom, jak mi to neprojde, a že mě dostaneš a ještě pár zajímavých věcí? Neboj se, teď už ti nedám šanci, abys mi to zase pokazil. Tak, vstávej! Slečna tady zatím zůstane.“

„Řekneš mi jak, ty debile, když jsi mi svázel nohy?“

„Copak, superhrdina se nedokáže se spoutanými nohama postavit?“ šklebil se. Vytáhl škaredou pistoli a zamířil ji na mě. Mířil mezi nohy. „Teď ti ty nohy povolím, ale jestli si něco zkusíš, osmahnu ti kulky, jasné?“

Opatrně si kleknul a elektronickým klíčem povolil pouta na nohou. Mohl jsem teď dělat malé krůčky. Na chvíli jsem zauvažoval, že ho zkusím kopnout, ale skoro jistou kastraci jsem nechtěl riskovat. Prozatím jsem se spokojil z bezmeznou zuřivostí. Měl jsem co dělat, abych ji udržel na uzdě. I tak jsem měl asi pěkně divoký obličej.

„Ale, chlapeček se zlobí? Ale má dost rozumu... A teď vstávej. No tak.“

Podařilo se mi zvednout na nohy. Nedal mi šanci, abych něco udělal. Držel se ode mě dost daleko a pořád na mě mířil tou malou pistolkou. Na rtech měl samolibý úsměv. Strašně moc jsem mu chtěl ten úsměv rozmlátit na krvavou kaši. Noha mě bolela, ale jakžtakž se to dalo zvládnout.

„Padej a o nic se nepokoušej. Jsem těsně za tebou a moje pistole taky.“

A tak jsem poslechl a nechal se dovést až do řídicí kabiny. Chvíli to trvalo, přece jenom jsem dost kulhal. Na sedadle druhého pilota seděl ten zatracený vědec a tvářil se dost vytočeně.

„Hellersi, tohle se mi nelíbí...“

„Drž hubu. Tady za pana majora dostaneme pěkný bonus. Kromě toho mám s tímhle parchantem nějaké nevyřízené účty. Kdyby nebylo jeho, nic z tohohle by se nestalo, všechno by bylo v klídku a pohodičce. Když jsem zjistil, že pan major řádí na jedné prokleté planetě a naši přátelé ho nedokáží dostat, tak jsem musel upravit jeden plán.“

„Nechal jsi unést celou loď s kolonisty, ty svině,“ zavrčel jsem.

„Cože?“ MacCormick se tvářil zděšeně.

„Ale, jeden takový kšeftík,“ zachechtal se Hellers. „Získal jsem za to slušný bonus, za úžasný útěk z rukou nepřítele a dodání cenných informací, například o zradě pana majora...“

„Hrálš to na obě strany, co, ty sviňáku? Vesele jsi vyjebával s našima i s těma tvýma chlupatýma kámošema, co? Počkej, až na tebe přijdou. Jen tak se neschováš!“

„To by ses divil, kámo. Hodně by ses divil. Byl to docela risk, ale risk je zisk, všechno vyšlo, no není to nádhera? Ale je čas promluvit si s přáteli. Hlídej ho, Macu.“

„Cože?“

„Netvař se pořád jako jelito. Namiř na něj bouchačku, já se zatím domluvím s přáteli. Hlavně musím dojednat cenu za náš malý bonus. Tu sladkou doktorku...“

„Hellersi, tohle se mi nelíbí...“

„Řekl jsem ti drž hubu!“ Chvíli něco mačkal na konzoli. Sledoval jsem obrazovku skaneru a počítal lodě. Zase jedna menší flotila. Chlupáči si musí Hellerse vážít. Anebo mu vůbec nevěřili. S tím, jak se mu v poslední době nedařilo, bych se ani nedivil.

Navázal spojení a začal se vykecávat. Po několika obřadných pozdravech se rychle dostal k věci.

„Mám pro vás slíbené zboží. Navigační přístroj, majora Nowaka a jeden malý bonus, na jehož ceně bych se ještě rád domluvil.“

„Now-ghak je mocný bojovník. Učinil jsi opatření, aby se neopakovala situace z našeho minulého kontaktu?“

„Ale jo, teď už je pod kontrolou. Musím se přiznat, že jsem ho tenkrát podcenil, ale teď je jako beránek. Jak to bude s platbou?“

„Vyrovnání bude podle předchozí dohody. Jaký bonus jsi měl na mysli?“

„Mám tady další členku Nowakovy bandy. Doktorku, ženu.“

„Víme, o koho jde. Ano, ta žena bude vítána. Kdyby byla muž, dočkala by se stejné pocty, jako bojovník Now-ghak. Ale bude vysoce ceněná jako otrokyně. Vyslov svou cenu.“

„Dvě kila platiny a deset kilo zlata. To je velice dobrá cena, za takovou otrokyni,“ zašklebil se Hellers.

Chlupáč chvíli váhal. „Dobrá. Výměna je dojednána. Dopravní loď je na cestě.“

„Hellersi, já s tím nesouhlasím!“ vybuchnul MacCormick.

„Hubu drž. Já jsem tady šéf.“

„Co to bylo?“ vycenil zuby chlupáč.

„Můj společník. Má námitky, ale já si to s ním vyřeším.“

„Odkdy spolupracuješ s jinými lidmi, skrytý bojovníku?“ Měl jsem pocit, že se chlupáč tváří znepokojeně.

„Na některé věci mám své lidi. MacCormick byl ale prozrazený, tak jsem ho musel vzít sebou. Možná se ještě bude hodit. Nemám moc čas, hlavní bojovníku.“

„Rozumím. Transportní loď je na cestě i s platbou za tvé služby, skrytý bojovníku.“

„Výborně,“ zašklebil se Hellers. Už asi počítal své bohatství, sviňák. Vypnul spojení.

Koutkem oka jsem sledoval MacCormicka. Tvářil se značně nerozhodně. Možná...

„Hellersi, dej ruce vzhůru,“ prohlásil najednou docela klidně a pohnul zbraní tak, aby mířila na Hellese. Málem jsem zařval radostí a Hellers vzteky.

„Co kurva blbneš?!“

Napjal jsem svaly. Možná přijde moje chvíle.

„Nedovolím, abys jim předal lidi. Klidně jim dej ten prokletý přístroj, ale ne lidi!“

„Ty ses asi úplně zbláznil, ty magore!“

„Zavolej jim a řekni jim, že sis to rozmyslel, nebo že se na tebe Nowak vrhnul a že jsi ho musel zabít. Udělej to.“ MacCormick se najednou proměnil na někoho úplně jiného. Tvářil se vyrovnaněji, nebezpečněji. Mám šanci!

„Ani hovno!“ zařval Hellers a hmátnul po pistoli. MacCormick vystřelil a zasáhl ho do ruky. Hellers se po něm stejně vrhnul. Přešlápnul jsem, abych měl prostor, kdyby se mi naskytla příležitost do toho nějak zasáhnout.

Hellers se odráží. Pravá ruka mu bezvládně visí, pistole z ní po zásahu vypadla. Z roztrhaného bicepsu mu stříká krev a zanechává za ním rudou stopu. Hellers má levou ruku nataženou a míří na MacCormickovo hrdlo. Dělán další malý krůček a pokrčuju nohy v kolenou, abych se mohl odrazit zdravou nohou a dopadnout na ně. Mám sice svázané ruce, ale ještě můžu kousat.

MacCormick znovu stisknul spoušť. A znovu. Trhavé projektily se zabořily do Hellersova hrudníku. Ze semínek smrti vyrostly dva krvavě rudé květy. Už v podstatě mrtvý Hellers použil svůj poslední dech na jediné zařván, směs zklamání a vzteku. Jako krvavý projektil narazil do MacCormicka a srazil ho k zemi. Padají na zem a MacCormick ještě dvakrát vystřelí.

Přišla má chvíle. Než jsem se ale stačil odrazit a zkusit vykopnout MacCormickovi zbraň (sice mi ještě není jasné, co s ní udělám a jak ji chytím, ale už mám dost pasivní rezistence, chci akci), vyprostil se zpod mrtvého těla, překulil se s šikovností u vědce nevídanou a namířil na mně. Zaváhal jsem.

„Ani se nehněte, majore. Nechci vás mít na svědomí. Ustupte až dozadu. Hned!“

Pomaloučku jsem ustoupil o krok. „MacCormicku, uvědomujete si, co vlastně děláte? Pusťte mně a zkusíme jim zmizet, ale ty navigační data se jim nesmí dostat do pazourů!“

„Já moc dobře vím, co dělám, majore. A rozhodně nemám čas se s váma dohadovat a vysvětlovat vám, co chystám. A teď ustupte, nebo vás budu muset střílet i do druhé nohy!“

Poslechnul jsem, ale ještě jednou jsem se ho pokusil přemluvit.

„Držte hubu. Snažím se vás zachránit, jestli vám to ještě nedošlo,“ odseknul vztekle. Ó, jsem poctěn, ty hnusný zrádče.

Zapnul komunikátor a promluvil na chlupáče normálně anglicky.

„Rozumíte, mi? Máme tady drobný problém...“

„Jaká problém? Kde He-llers?“ vyštěknul chlupáč lámanou angličtinou.

„Hellers je mrtvý!“ vykřiknul MacCormick s náznakem paniky v hlase. Je to zatraceně dobrý herec, sviňák jeden. „Nowak se nějak osvobodil a skočil po něm! Vzal mu pistoli a zastřelil ho!“

Chlupáč vztekle zavrčel. „Co sss bojhovňák Nowhak?“

„Zastřelil jsem ho, ale Hellese už jsem nestačil zachránit!“

Chlupáč chvíli mlčel. Pak promluvil: „Na paluba hodit jednothka bojhovňák...“

„Nic takového!“ přerušil ho MacCormick. „Nevěřím vám. Ať loď přistane. Předám vám přístroj a vy mi necháte dohodnutou cenu. Pak mě necháte odletět!“

„My chťhela tělho bojhovňáka vydět!“

„Já nejsem Hellers, neobchoduju s lidma! Ty data si klidně vemte, ale lidi vám nedám, ani mrtvé!“

Chlupáč váhal.

„Jaká cssena prrro tebe mrthvá thělo?“

„Já jsem člověk a oni taky! Prostě vám je nedám! Jsou to lidé mé rasy a já mám čest.“

„To věcss cssty pro thy žhe thy mrthvá bojhovňáka ssám ucssthyla?“

„Ano!“

„Já důkazza chcssi, žhe skrythá bojhovňá Hellerssss i bojhovňák Now-ghak mrthvá. A przísssaha, žhe thy nezhabyla Hellerssss!“

„Přísahám, že Nowak skočil po Hellersovi, vzal mu zbraň a zabil ho, než jsem stačil něco udělat. Musel jsem Nowaka zabít, jinak to nešlo,“ přísahal se zdviženou rukou MacCormick. Pořád mě koutkem oka sledoval, neřád, ale teď

zrovna jsem s ním nehodlal něco dělat. Tahle komedie by mohla vyjít a já pak budu mít možnost si to s ním vyřídit. Hloupá věc byla, že jsem ho teď nemohl zabít, když mi zřejmě zachránil život. Prokletá morálka, ještě pořád mi jí trochu zbývá.

Chlupáč si chvíli prolhaného MacCormicka prohlížel, ale nakonec uvěřil. „Dobro. Já vjérzzhim.. Thy ukhaž na khamera mrthovoly.“

„Hned to bude, musím ji oddělat, nedá se přesměřovat,“ prohlásil doktor a palcem odpojil mikrofon. Kleknul si a vytáhl mrtvému Hellersovi z kapsy klíč.

„Otočte se, majore. A nepokoušejte se o nějaké pitomosti. Beze mě se odtud nedostanete.“

„Vemte sakra rozum do hrsti, MacCormicku! Nedávejte jim ten navigátor!“

„Mlčte a otočte se.“

Poslechl jsem. Povolil mi pouta na ruku.

„Teď si lehněte na záda a otočte hlavu, ať je vidět váš profil.“ Znovu jsem ho poslechl. Zamazal mě na několika místech krví. Pak vylovil kameru, zapnul přenos a poslal zpravodajské záběry chlupáčovi.

„Jste spokojený? Oba jsou mrtví!“

„Já vhydělha. Thak mocssná neprzátel a dhobrá ssskrytá bojhovňák zsassssloužyšš velká pocssta. Já plnhá csena zhaplatila i za mrthvol.“

„Ne! Už jsem řekl. Jsem možná zrádce, ale i já mám nějaké zásady!“

„Dobro,“ souhlasil bojovník. „Otrokyň thy prodhala?“

„No to už vůbec ne! Jak jsem řekl: otevřu vám hangár, tam bude přístroj. Vezmete si přístroj, necháte mi platbu a pak odletíte a necháte mi volnou cestu. Slibte mi to, nebo ten přístroj zničím!“

Chlupáčovi se to zřejmě moc nelíbilo. Ale nakonec se rozhodl. Doufám, že slib dodrží, jinak jsem pěkně v řitním otvoru.

„Já ssslibhovala. Ty volného prolhet mýt. Przipravhyla k dhok.“

„Jsem připravený.“

„Já mhjela návrha pro bojhovňák Mag-gormik.“

„Poslouchám.“

„Thy nastoupyt jhako skrythá bojhovňák za Hellerss.“

„Ne! Už s vámi nechci nic mít! Na něco takového nejsem stavěný, pořád se schovávat! Zbláznil bych se z toho. Vezmu si svou odměnu a zmizím někam daleko.“

„Tvhoje šškhoda. Až mi zhasse ssetkhala, thy jen dalššá holý opiccc.“

„Na to kašlu, nehodlám se ještě někdy s někým z vás setkat. Pošlete tu loď, ať to máme z krku.“

MacCormick vypnul spojení. Otočil se ke mně.

„Můžete se postavit, majore. Jestli se to kvůli vám zase posere, slibuju, že vás zabiju vlastnoručně. A teď si nasadte ta pouta. Hned.“

Poslechl jsem ho. Zacvaknul jsem si pouta. „Co se mnou chcete dělat, MacCormicku?“

„Až bude po všem, tak vás pustím, i slečnu Li. Až bude po všem. A teď se kulhejte směrem ke své kajutě.“

„Dostanu vás, MacCormicku. Nenávidím zrádce,“ zavrčel jsem na něj, ale nějak se mi to moc nedařilo. Přece jenom mě zachránil před zajetím za cenu vlastního bezpečí.

„Ale houby. Padejte majore,“ ukázal mi pistolí. Dotlačil mě až ke kajutě. Vlezl jsem dovnitř. Martina se na mě dívala se zoufalstvím v očích. Asi ji poděsila ta krev.

„Jsi v pořádku?“

„Jo, ale nepovedlo se mi zabít Hellerse. Nastoupil tady pan doktůrek a vymyslel složitou habadůru, kterou nějak nechápu, ale nevydá nás chlupáčům. Prý nás dokonce pustí, ale tomu moc nevěřím,“ šlehnul jsem vzteklým pohledem přes rameno.

„Nechal bych vám tady klíč, ale znám vás, majore. Zase byste něco zkoušel a celé byste to podělal. Takže tady hezky počkejte, než konečně uzavřu tenhle historický kšeft.“

Chtěl jsem něco vzteklého a štiplavého poznamenat, ale než mě napadlo co, stačil zavřít. A tak jsem prohlásil jenom do prázdna: „Historický kšeft. Prodal vlastní rasu za trochu zlata.“

„Co se vlastně stalo, Georgi?“

„MacCormick nás nechtěl předat chlupáčům a nakonec kvůli tomu zastřelil Hellerse, za což má u mě vroubek, protože na toho jsem měl spadeno já. Pak

sehrál komedii, nebo spíš tragédii, jak jsem se osvobodil a zabil jeho přítele Hellerse dřív, než mě stačil zabít. Řekl chlupáčům naprosto jasně, že jim lidi nedá ani mrtvé, ale navigační přístroj ano. Loď s nákladem zlata a platiny a bůhví čeho ještě už je na cestě. Doufám, že chlupatci dodrží slovo a nechají nás jít.“

„Tohle zní dost divně.“

„Jo. MacCormick není to, za co se vydává.“

„Jak to myslíš?“

„Najednou se přestal chovat jako nějaký ušláplý vědčour. Taková divná přeměna. Možná je to nějaký trojitý agent, ale proč potom předává jedno z nejstřeženějších tajemství nepříteli...“

„Budeme si muset počkat.“

„Asi ano.“

Sice jsem se pokoušel nějak uvolnit, ale stejně to nešlo. Za pár minut jsme ucítili drobné cuknutí, jak se neohrabaný transportér spojil s kocábkou, na které jsme byli nedobrovolní hosti. Postavil jsem se za dveře v chabé naději, že budu mít šanci nějak zasáhnout, kdybych dostal příležitost. V noze mě pálilo čím dál víc.

Vypadalo to ale docela dobře, protože za pár minut začala loď zrychlovat. Chlupáči asi splnili slovo. Teď ještě aby ho splnil MacCormick. Nebo, což by bylo mnohem lepší a pro mě uspokojivější, kdyby se mi tak naskytla příležitost MacCormicka řápnout. Má co vysvětlovat.

Kapitola 20 – Někdy musíš prohrát, abys vyhrál

Když se ozvalo zabzučení, oznamující přechod do hyperprostoru, raději jsem si sednul. Chvíli po začátku skoku se dveře otevřely a dovnitř vešel vysmátý MacCormick.

„Vypadá to, že se všechno zadařilo. Teď vás rozvážu, majore, ale slibte mi, že na chvíli zaženete krvežíznivost, než vám všechno vysvětlím. Jste sice zatraceně schopný, ale tentokrát jste musel prohrát.“

„Co to sakra meleš, Macu?“

Pistoli měl za pasem. Bez starostně se nade mnou sklonil a uvolnil mi nohy.

„Ve skutečnosti se jmenuju Wastings. Agent Wastings, speciální úkoly, hvězdná rozvědka.“ Uvolnil mi i ruce a pak se ke mně úplně klidně otočil k zády a vydal se uvolnit Martinu. Pěsti mě zasvrběly, ale ovládnul jsem krvežíznivost.

„Tak o co tady ksakru jde, Wastingsi?!“ zavrčel jsem.

„Jsme na cestě na vaši základnu, majore. Všechno, co vám teď řeknu, je přísně tajné, ale myslím si, že jste si to zasloužili. Tahle akce je naplánovaná už nějakou dobu, přibližně v době, kdy se začala projektovat Valhala. Uvědomovali jsme si, že v případě prozrazení bude takové zařízení dost zranitelné, pokud by se nepřátelé rozhodli zaútočit a my všichni víme, jaký mají oni postoj k útoku. Pojdte, zbytek vám dovyprávím v kokpiktu.“

To jsem teda zvědavý, co z něj sakra vyleze. Opláchl jsem si krev a zatímco mi Martina kontrolovala nohu, poslouchal jsem MacCormicka, teda vlastně Wastingse, který si pohodově seděl v křesle a cucal whisky, kterou někde vyhrabal.

„Napadlo nás, jak by se dali nepřátelé touhle fintou zmást. Moc dobře víte, majore, jak si na tom ve válce stojíme. Válčíme už nějakých třicet let a i když udržujeme jakžtakž rovnováhu sil, podle dlouhodobých prognóz na tom moc dobře nejsme. Jsme vychytralejší, to ano, a máme lepší techniku, teda většinou. Jenomže nepřítel je několikrát víc než nás a jsou mnohem brutálnější. Nebýt toho, že se snadno rozzuří a pak ztrácejí kontrolu, už by nás asi dostali.“

Odmlčel se a vycucnul zbytek whisky.

„Snažíme se jejich počty redukovat, jak to jenom jde. Když se začalo s Valhalou, odhadli jsme, co asi udělají. Byla to zatraceně tajná operace. Vědělo o ní jenom pár lidí. Spočítali jsme si, že pokud chlupáči uvěří trochu nafouknutým vyprávěním o Valhale, velkém středisku, které se nedá chránit tak dobře jako planetární základny, pošlou tam zatraceně velkou flotilu. A pokud neuspějí, tak další. Možná dokonce i třetí. A tak zatímco se začala budovat Valhala, trochu jsme ty pověsti nafoukli. Ve skutečnosti Valhala tak důležitá není. Velké doky a výzkumná stanice, ale takových máme dost. Všichni nám to spolkli.“

Dolil si sklenici a chvíli dramaticky mlčel.

„Tak už se sakra vymáčkni. Co jste to ušili za boudu?“

„Hellerse jsme z nějaké lumpárny podezřivali už delší dobu. Jeden z volných agentů s velkými pravomocemi a skvělými výsledky. Jenomže pár věcí nesesedělo. Byli jsme přesvědčení, že hraje na obě strany a nakonec jsme se o tom přesvědčili, když jednou jednu z těch svých superhrdinských akcí trochu odfláknul. A jelikož už byl v té době plán Mucholapka hotový, vytipovali jsme si Hellerse jako vhodný zdroj dezinformace. Když jsem zjistil, jak moc pase po souřadnicích Valhaly, ušili jsme boudu s navigátorem. Já nastoupil na výzkumnou stanici jako vědec MacCormick, který měl pár vroubků z minula a byl snadno dosažitelný a vydíratelný. Rozhodili jsme sítky a Hellers se chytil. Nechal jsem se od něj nacytat při jedné druhořadě lumpárně a on mě donutil, abych pracoval pro něj. Říká se to tak docela jednoduše, ale přitom to byly zatraceně složité šachy. Chtěl po mně souřadnice Valhaly. Řekl mi, že ví o chybě, přehlédnutí, díky které se dostaly do datových bloků pro nové navigátory. Pevně kódované bloky, nezměnitelné, jen tak nerozluštitelné. Vysvětlil jsem mu že se k datům prostě nedostanu a že celý navigátor ukrást nemůžu. Pak jsem nadhodil, že by si musel počíhat na cílovém místě na testovací loď a přístroje si vzít sám. Chytil se toho a vytáhnul ze mě souřadnice skoku. No a zbytek už víte...“

„Vím houby! O co vlastně šlo, co je to ten váš plán Mucholapka? Ty souřadnice byly falešné, to je mi jasné, ale kam jste chtěli chlupáče nalákat? Na nějaké místo, kde číhá půlka flotily?“

„Ale ne. Kdepak. Souřadnice vedou na jedno místo v mezihvězdném prostoru, které naprosto odpovídá požadavkům na umístění Valhaly. Široko daleko nic, v hyperprostoru spousta kanálů, díky kterým se dá cestovat všude možně. Výborné místo, jenom obsahuje něco navíc. Dozvěděli jsme se to náhodou.“

„Tak co, sakra?“

„Na tom místě je malá černá díra, nezmapovaná, neznámá. Neexistuje způsob, jak ji objevit, jediné do a vletět. Naše výzkumná loď se odtamtud dostala jenom náhodou. Nepřátelské flotile se to nepovede.“

Chvíli si vychutnával svůj triumf.

„Takže... takže jste nalákali menší flotilu přímo do černé díry,“ řekl jsem ohromeně.

„Pokud nám to sežerou a já věřím že ano. Hodně jste se snažil, abyste je přesvědčil o autentičnosti těch dat. Málem až moc dobře. Vy jste sice prohrál, ale vlastně to znamená vítězství. Chlupáči už mají na tu akci vyčleněnou slušnou flotilu. Očekávám, že už brzo se dozvíme, jak to dopadlo. Teď už jenom musíme vyčistit ten bordel, který jste s Hellersem napáchali. Jak zavřeme hubu Morrisonovi, to opravdu nevím, ale snad na něco přijdeme. Vy sice nějakou dobu zůstanete papírově mrtvý, než to chlupáčům dojde, ale...“

Epilog

Flotila se chystala ke skoku. Přípravy byly složité, především proto, že stratégové chtěli minimální rozptyl při skoku, aby dorazila celá flotila pokud možno ve stejnou dobu. Centrum nepřítele musí být zničeno, než ho stačí dostatečně obrnit. Zprávy naznačovaly, že by toto vítězství mohlo být pro průběh války klíčové. Trvalo sice hodně dlouho, než se nakonec podařilo získat souřadnice, ale o to více lodí mohlo být vyčleněno na útok. Základna, pošetile umístěná v mezihvězdné prázdnotě, bude zničena nebo zajata do posledního šroubku.

Velitel flotily se už nemohl slavného boje dočkat. Pod jeho velením bylo celkem dvaadvacet velkých lodí včetně doprovodu a mnoha letek stíhačů. Neexistovalo nic, co by taková flotila nemohla dobít, ale v případě velkých planetárních základen by za to zaplatila příliš velkou cenu.

Flotila konečně odstartovala, v časech určených přesně na tisíce sekund. Lodě se začaly prodírat hyperprostorovými kanály. Masivní narušení prostoru vyslalo snadno čitelné signály do celého vesmíru. Nepřítel se brzy dozví, kam tak ohromná síla míří, ale nebude mít čas na další přípravy nebo evakuaci. Všechny zprávy svorně tvrdily, že lidé jsou dál přesvědčeni, že bylo tajemství zachováno, když našli zničenou loď zrádce. I když bojovník Mag-Ghormik odmítl další spolupráci, podařilo se mu oklamat své lidi.

Skok trval přibližně dvě hodiny, podle velikosti a rychlosti lodí. Plánovači odvedli výbornou práci, protože se celá flotila vynořila z hyperprostoru s odchylkami jen několik sekund.

Posádka se sotva stačila vzpamatovat z ochromení, způsobeného přechodem. Ve chvíli kdy si uvědomili, že je něco špatně, protože skenery neukazovaly nic, už bylo pozdě. Lodě se chytily do mohutné gravitace malé černé díry jako mouchy na mucholapku. Agónie trvala jenom několik sekund. Jedna loď za druhou podléhala gravitačnímu peklu a rozpadala se. Černá díra vděčně nasávala nečekanou krmi.

Přibližně ve stejné chvíli už přístroje rozprostřené po velké části galaxie vyhodnotily údaje a zaslaly výsledky do centrály. Přibližně hodinu po zkáze flotily už z centrály vyletělo několik kurýrních raket. Jedna z nich mířila do systému s kódovým označením 172-136798. Za tímhle nic neříkajícím číslem se skrývala rekreační planeta flotily, kde právě spousta příslušníků ozbrojených sil trávila zaslouženou dovolenou.

Seděli jsme u stolu a vesele popíjeli. Už jsme se tu flákali dva týdny. Dovolená nám vydrží ještě týden. Pak se budeme muset vrátit zpátky, znovu do boje. Znovu budeme létat na šílené bojové mise, ale snad už mezi nimi nebude žádná taková, která bude muset selhat. Je sice možné, že dostaneme s Martinou společnou dovolenou, ale ještě si to budeme muset jednu věc trochu promyslet. Zatím se bavíme, všichni účastníci Mise, která musela selhat. Nowakovi Piráti, zachráněné holky z Díry, Wastings a pár lidí z Hope. Uprostřed jednoho Kudlova sprostého vtipu se najednou Wastings postavil a zvedl sklenici k přípitku.

„Páni a dámové,“ zablekotal trochu opile. Sundal si z ucha připínací náušnici s komunikátorem a zašermoval poloprázdnou sklenicí. Pár kapek zacákalo lidi vedle něj. „Teda dámy a pánové, připijme si na operaci Mucholapka, která pochytala spoustu chlupatejch much!“

Zase jsme měli co slavit. Zatraceně nádherný svatební dar, i když trochu předčasný, řekl jsem si a za hlasitého jáсотu ostatních popadl Martinu a začal ji líbat.